diana alzner

Fereastra din spate

de Diana Alzner

– Andu, trebuie schimbată fereastra asta, e atât de stricată, încât o să ne cadă în cap!

– Își amintea perfect, așa începuse totul. Acestea au fost cuvintele care au produs acea modificare infimă, dar care, din aproape în aproape, i-a adus unde se aflau acum. Sorbi din cafea și-și prinse tâmplele în palme; era ceva ce ar fi fost interesant de ascultat în legătură cu alții, dar niciodată cu tine și ai tăi. Totul pornise de la o chestie atât de banală, un fleac! Fereastra băii fusese prost montată; echipa aceea de muncitori merita să fie arsă pe rug pentru toate dezastrele comise când au construit casa… În fine, era de domeniul trecutului.

Canatul din lemn vopsit se desprinsese de zidărie la două luni după ce s-au mutat. L-au suportat mult timp în starea aceea incertă, nici fix, nici cu totul căzut. Ba uitau, ba nu aveau timp de el. Până în ziua când ea se enervase cu adevărat: bucăți mari de tencuială i-au căzut în chiuvetă când a vrut să deschidă geamul. Atunci a rostit acele cuvinte ultimative care l-au determinat pe el să ia problema în mână.

Câteva zile la rând a căutat un canat potrivit cu dimensiunea de acasă, dar nu l-a găsit. La târg, un tâmplar s-a oferit să i-l facă pe comandă, dacă plătește în avans. Era și scump și nici nu putea să aibă încredere că săptămâna viitoare îl va mai găsi pe meseriaș. Îi expuse dilema nevestei, riscând s-o vadă iarăși dând ochii peste cap în semn de exasperare față de „neputința” lui.

– Păi, îl avem pe Nelu. Își aminti ea.

– Care Nelu?

– Vecinul de dincolo de pădurice, băiatul lui Titel pe care mi-ai povestit că l-ai luat la ocazie… E tâmplar de meserie. Cum de-am uitat? E drept că am auzit că lucrează cam scump, dar ne rezolvă.

– Și cum îl găsim?

– Facem o plimbare până acolo, ca-n reclamă. „Plimbare! Plimbare!” maimuțări ea vocea cățelului de la televizor.

Nelu s-a arătat dispus să execute comanda, deși se vedea de la poartă cât are de lucru. Andu îl consideră generos, dar ea

pufni:

– S-o crezi tu! E atât de lacom, încât nu refuză pe nimeni. N-ai observat cum pâlpâie seara toate becurile?

Nu, el nu băgase de seamă, se mutase aici doar de-un an, de când se căsătoriseră și iar își aminti că stă în casa nevestei și se indispuse.

– Și care-i treaba cu becurile? întrebă pe un ton superior, ca un om căruia nu-i place să pălăvrăgească fără rost.

– Pune abrigtul în funcțiune, ce să fie?

– Și-l folosește numai seara?

– Ei, na! Lucrează toată ziua, dar seara observăm noi, când aprindem luminile. Câteodată, noaptea, se și aude.

– N-are serviciu? De ce muncește noaptea?

– Cred c-a renunțat la serviciu, lucra la un patron. Câștigă mai mult așa. Nu vezi ce casă și ce mașină are?

Ba da, văzuse. Și simțise și aluzia. Femeile astea! Bani, bani și iar bani. O să câștige și el atâția bani, încât va transforma complet amărâta aia de casă și va schimba mașina hârbuită și o să-i cumpere haine și bijuterii și...

– He! La ce te gândești?

– Ai spus ceva?

– Cu cât îți face fereastra?

– Unde erai când m-am tocmit cu el?

– Maică-sa m-a dus în magazie să-mi arate ce mobilă de bucătărie face Nelu.

„Și mobilă.” continuă el lista de realizări pe care și-o propusese.

După două zile, Nelu a adus canatul, cu geamul gata fixat; era un bonus. Andu ar fi vrut să li-l și monteze, dar vecinul n-a dorit nici măcar o cafea: era prea grăbit, avea de lucru.

– Aș fi fost foarte încântat dacă nu l-ai fi privit așa de fascinată.

– Ei, bravo! Am copilărit împreună, la ce te gândești?

– Îmi închipui că atunci încep marile pasiuni.

– Decât să te prostești, mai bine ai pune fereastra.

– N-am făcut facultatea împreună cu Nelu, așa că nu mă pricep să pun ferestre; trebuie adus un meseriaș, replică el ofuscat.

– O.K. Găsește un exemplar din specia asta și termină treaba; până aici am cam făcut-o eu.

Nu era bine să intre în dispute verbale cu Mia; niciodată nu ieșea învingător în fața logicii ei alunecoase, a cuvintelor cu mai multe și neașteptate înțelesuri pe care ea le stăpânea cu perfecțiunea caracteristică femeilor. În consecință, va căuta un zidar? Sau cine montează ferestre? În fine, un muncitor, nu putea fi mare lucru să pui o fereastră; ar încerca și singur dacă nu s-ar teme de ironiile ei drăgăstoase și totuși înțepătoare. „Ești tu prea sensibil!” se îmbufna ea, dar el gândea că puțină indulgență din partea ei l-ar fi ajutat să învețe mai repede anumite chestii.

O săptămână, atât i-a trebuit să convingă un tip de la oraș să se lase adus până în sătucul lor și să le facă imensul serviciu de a le fixa fereastra; pentru asta l-a plătit regește, l-au ospătat și l-au dus cu mașina înapoi în centrul orașului, după cum s-au înțeles. Bine că reușise! Săptămâna aceea fără geam la baie părea s-o fi îmbolnăvit pe Mia, care prezenta o simptomatologie O.R.L. de speriat, plus niște junghiuri ciudate în regiunea inimii și la șale; el o rugase să renunțe la băile zilnice, dat fiind că era atât de fragilă, dar nu avusese cu cine să se înțeleagă. Bătuse – în gaura mustrătoare unde ar fi trebuit să fie fereastra – o pătură groasă și absolut opacă, deși nu aveau vecini care să-i fi putut vedea, și-și luă băița de fiecare seară, după care se plângea de dureri și bineînțeles că nu mai puteau face nimic toată seara, decât el s-o compătimească și să-și pună cenușă în cap pentru incapacitatea evidentă de a rezolva o problemă minoră, iar ea să se victimizeze... Dar iată că s-a terminat! S-a terminat! Acum rămânea de văzut ce altă sarcină îi va găsi nevasta, probabil se va inspira din muncile lui Hercule, fără să țină cont că el nu era decât un biet expert IT.

Au trecut câteva zile fără să se întâmple nimic. Sau aproape nimic; o pană pe spate dreapta, tocmai în dimineața când era de serviciu și se grăbea; pisica rămasă într-o stare de cvasi-imponderabilitate în vârful teiului și nevrând să mai coboare; (s-a urcat el, a convins-o pe Mia, deși isterizată, să nu cheme pompierii creând astfel un precedent periculos în sat); butelia goală – fix când trebuia introdusă în cuptor „prăjitura pe care o făcea mama”... adică flecuștețe. Prima problemă curioasă s-a ivit tot din zona băii. Nu putea pricepe cum simțise imediat că va fi „o problemă”. Fapt e că în seara când a auzit-o pe Mia țipând ușor la duș, s-a alarmat inexplicabil.

– Ești bine, dragă? Întrebă îndatoritor cu obrazul lipit de ușă.

– M-am speriat groaznic, stai că ies acum. Mia întotdeauna se speria „groaznic”, nu acesta a fost elementul care l-a alertat. Dar atunci ce? Se strădui el să-și amintească. Poate că avusese și ea puțină dreptate, poate că fusese ceva... nu, nu găsea cuvântul potrivit. În clipa următoare Mia ieșise în capot, cu prosopul înfășurat în jurul capului cum îi stătea ei atât de bine, înmiresmată și ispititoare, încât nu mai prea ascultă atent povestea despre „cineva care s-a uitat la mine pe fereastră”. La etajul întâi, fără pomi în jur, cine te-ar putea privi pe fereastră? Eventual un ins izgonit de tehnologia în dezvoltare tocmai pe satelit. Dar oricât de simțitoare ar fi femeile și Mia în special, nu credea că ar fi fost capabile să simtă o privire din satelit, indiferent cât de pofticioasă ar fi fost! Iar el nu se afla pe satelit, era așa de aproape de ea, încât nu va lăsa nici o poveste stupidă să-l încurce în seara asta!

Exact în ziua următoare, da, își amintea perfect, Mia îl aștepta în prag când s-a întors de la serviciu; așa îl aștepta când nu era supărată pe el sau când era foarte nerăbdătoare să-i spună ori să-l întrebe ceva. Își tot propusese să-i găsească o ocupație nevesti-sii, că nu-i făcea bine să stea atâta vreme acasă fără altă treabă decât să clocească o sumedenie de gânduri năstrușnice; din orele acelea de singurătate se nășteau acute crize de gelozie, idei de genul „hai s-o luăm pe mama la noi și să vindem casa de la Arad”, sau lacrimi pentru garderoba prea săracă... În ziua aceea însă, Mia avea obrazul cu adevărat răvășit! Se întrebă ce-o mai fi de data asta, pe când aduna pachetele de cumpărături de prin portbagaj și încerca totodată să-și compună o mină senină. Ea nu mai avu răbdare:

– Auzi, dragă!

– S-a întâmplat ceva? se interesă cu politicoasă îngrijorare.

– A murit Nelu!

– Nelu? Care Nelu?

– Vecinul cu fereastra.

– Păi, cum așa? Era tânăr. A avut un accident?

– Da. Un accident cerebral. Mormăi ea începând să plângă. Îți dai seama? Avea vârsta mea! Am copilărit împreună!

– Da’ era bolnav? Avea tensiune?

– Nu știu toate amănuntele, mi-a spus tanti Anișoara când a venit cu laptele; a murit de ieri de la prânz.

– Dumnezeu să-l ierte, ce să zic. Și mie mi-a murit un coleg în liceu și-am fost foarte afectat, te înțeleg.

– E groaznic! Groaznic! Și Mia începu să suspine din nou.

S-au dus într-o seară la priveghi, doar erau vecini și, plus de asta, Mia „copilărise” cu defunctul. Ba a pretins că el să-și ia liber ca să poată participa și la înmormântare, dar a refuzat-o în termeni foarte clari: era la sfârșit de lună și trebuia să-și termine lucrările, oricum era în urmă din cauza alergăturii după meseriașul specializat în ferestre. Nu, se bosumflă ea, singură nu putea să se ducă, fiindcă era prea deprimată, avea nevoie de un suport moral, dar, dacă el nu putea face atâta lucru, va renunța; vecinii n-aveau decât să bârfească!

Abia weekend-ul următor s-au topit de tot tensiunile; avusese el grijă să vină acasă cu un Recaș demidulce pe care-l savurară în tihnă, iar ea se arătă conciliantă; a început chiar să schițeze vag unele dintre ideile ei despre viață și moarte, despre vremelnicia omului în lume... Tocmai se pregătea să se întrebe a nu știu câta oară dacă există sau nu reîncarnare, când Andu se făcu vinovat din nou de acel grav păcat: lipsa de sensibilitate! Îndrăznise să se intereseze la ce oră începe meciul. Când înțelese că ea nu era dispusă să meargă cu îngăduința chiar până acolo, declară cu seninătate că el nu e interesat de meci, c-a întrebat doar așa, într-o doară, că-și va petrece seară cum vrea iubițica lui, însă fără supărare, îi era cam foame. Mia se potoli și începu să pună masa, deși pe undeva încă îl mai suspecta că nu fusese dornic să asculte părerile ei despre migrația sufletelor. Dar, din fericire, grătarul de mânzat cu garnitură de legume și tortul de înghețată (vanilie și caramel) au aplanat toate animozitățile. Nici măcar la baia din acea seară nu s-a mai petrecut nimic. Abia marți s-a declanșat într-adevăr furtuna...

De data asta nu s-au auzit țipete, dar Mia a venit cu prosopul în jurul capului și capotul descheiat, până în dreptul fotoliului din care Andu se străduia să se uite la televizor fără să adoarmă (nu era frumos să-și aștepte nevasta sforăind); zise pe un ton alb, total descumpănit:

– Andu, dincolo de fereastra băii nu mai este nimic!

– Ce-i drept, la banii pe care i-am plătit ca să ne-o pună, ar

fi trebuit să ne asigure și peisajul. Mormăi el, dar privi îndată spre nevastă-sa, mirat că ea tace. Mia avea un tremur.

– Iubito, ție ți-e frig! Încercă el să se indigneze; de fapt nu era sigur că înțelesese ce-a vrut ea să spună.

– Andu, ai auzit ce ți-am spus?

– Ceva de fereastră; nu se închide bine?

Mia se aplecă spre el și-i repetă privindu-l în ochi:

– Dincolo de fereastra băii nu mai este nimic.

– Păi ce să fie? Nu înțeleg ce vrei să spui. Mai bine ne-am culca; e târziu și mâine... Mia îi întoarse spatele tăcută și cercetă cu privirea holul dinspre camera de baie. Andu izbucni exasperat:

– Doamne, când te văd așa, îmi vine să-mi iau câmpii! Ce s-a mai întâmplat, ce-are blestemata aia de fereastră?

În loc să dea drumul bogatului ei repertoriu de reproșuri, Mia sări să-l apuce de mânecă:

– Fii atent, nu intra așa!

– Ei pe naiba, o să am grijă să nu mă pape baubau.

În baie era într-adevăr foarte cald; poate de aceea deschisese ea geamul... Pe geam se contura dreptunghiul de întuneric corespunzător – doar era noapte – ceea ce dovedea clar că Mia nu dorea decât puțină atenție.

– Uite, dragă, o chemă el înăuntru, e totul în regulă, nu știu ce-ai văzut.

Mia îi arătă fereastră:

– Tu nu vezi că ăla nu e întunericul normal, obișnuit?

– O să dau comanda să ne furnizeze nuanța clasică, O.K.?

– Andu, te rog uită-te atent, lasă circul.

Cu o expresie de imens plictis, Andu se apropie de fereastră. Se înălță pe vârfurile picioarelor ca să vadă mai bine. Era întuneric, probabil era și ceață, nu se vedea nimic afară. Tocmai deschidea gura să emită un raționament logic, dar Mia îl trase de mână la fereastra bucătăriei. Dădu perdeaua la o parte și îi arătă curtea scăldată în clarul de lună:

– Cum îți explici asta?

– Simplu: în partea cealaltă cade umbra casei, asta-i tot.

– Ai văzut ceva când te-ai uitat pe fereastră? Ai auzit vreun greier, vreun sunet oarecare?

– Hai, vino afară, chiar cu riscul de-a răci după băile tale permanente. Am să-ți demonstrez că toate sunt la locul lor.

Afară era totul în regulă, desigur, ba chestia cu umbra era perfect valabilă. Mia nu mai zise nimic și se întinse în pat înfrigurată. Andu se culcă alături cu gesturi precise, de om conștient de dreptatea pe care o are. Mia începea să devină iritantă, te pomenești că va face o depresie, după cum a mai amenințat... Asta îi mai lipsea: halucinații! El mâine mergea la lucru și-și pierduse un sfert din noapte bâjbâind prin curte. Femeia are nevoie de-o ocupație; sau de-un copil. El era fraier că se lăsa înduioșat...

Andu adormi și sforăi toată noaptea pe un ton declamativ retoric, dar dimineața se trezi uimit când Mia îl scutură de umăr:

– Andu, vino puțin.

– E devreme, mai stau un pic. E gata cafeaua?

– Vino când îți spun!

– Nu se poate! Iar te-a apucat.

Se ridică somnoros și se opri în balcon. Se anunța o zi splendidă, soarele deja răsărise și inunda valea râului cu o lumină aurie.

– Vii odată?

Mia era în pragul băii. Îi arătă spre fereastră. Privi docil în direcția indicată. Atunci îl luă amețeala: dreptunghiul ferestrei era tot întunecat.

– Nu se poate! Tu ai vopsit geamul, dar e o glumă proastă, să știi.

Ar fi vrut ca ea să fi vopsit geamul, dar știa că n-o făcuse. Bine, dar ce altă explicație rațională ar fi putut exista? Se apropie să privească mai bine; Mia îl opri cu un țipăt ascuțit

– Nu! Nu-ți dau voie să te apropii!

– Păi atunci cum dracu vrei să înțeleg ce se întâmplă?

Văzu după ușă mopul; bățul cu pămătuf umed i se păru tocmai bun pentru o încercare; era suficient de lung ca să-i asigure o operațiune în deplină siguranță. Întâi îndepărtă foraibărul care închidea fereastra, apoi propti bățul în perete și împinse în canat ca să se deschidă. Era atât de concentrat la ceea ce făcea, încât nu mai auzi țipătul nevesti-sii în spate. Fereastra se deschise lin și dureros: sticla geamului era transparentă, dar dreptunghiul negru persista. Simți un junghi trecându-i din inimă până în stomac; privea absolut fascinat acea oază de haos căscată în geamul băii lor... Întunericul acela morbid părea să fi căpătat o tentă cumva cenușie prin care se

putea desluși la distanță siluetă a ceva ce semăna cu niște copaci. Mia îl atinse trecând pe lângă el; o apucă de mână:

– Era vorba că nu ne apropiem.

– Tu nu vezi? E magazia noastră pe care am dărâmat-o anul trecut. Vreau să mă uit!

– Unde?

– Se vede acolo.

– Hopa! Mia, fii atentă! Când un lucru te atrage atât de mult, încât curiozitatea îți învinge teama, trebuie să te smulgi de acolo și să fugi, fiindcă înseamnă că e foarte periculos.

– De unde știi că e periculos?

– După reacția pe care amândoi am avut-o: am vrut să ne apropiem în ciuda...

– Hai să vedem ce se întâmplă! Scoate mopul pe fereastră.

Da, la asta nu se gândise. Probabil că i-a părut ridicol cu teoriile lui, când ea avea la îndemână o soluție practică.

Scoase prudent capătul mopului în întunericul sinistru și-și spuse că nu și-ar dori cu niciun preț să fie acum în locul vreunui acarian amărât atârnat de șireturile umede și scos brusc undeva în afara existenței... Deodată percepu o vibrație în palme și trase bățul înapoi: capătul cu șireturi lipsea cu desăvârșire.

– Pentru Dumnezeu! îi scăpă printre dinții pe care oricum și-i simțea dârdâindu-i într-un mod destul de lipsit de demnitate.

– Închide! Închide repede! articulă Mia cu greutate de undeva din spatele lui. Ar fi vrut să se întoarcă s-o privească, să vadă de ce are vocea aceea moartă, dar înțelese și el imediat: printr-un colț al ferestrei, probabil mai înclinat din construcție, întunericul începea să se prelingă în baie. Cu capătul ciuntit al mopului trânti fereastra peste ceea ce părea să se afle dincolo. Scursură neagră se retrase subit și el avu senzația că o făcuse cumva cu indignare răutăcioasă. Răsuflară fără să fie cu adevărat ușurați; se întoarseră în bucătărie. Mia se sprijini de bufet strângându-și capotul la piept; el se încăpățâna să privească undeva în podea, ca și cum acolo ar fi găsit ceva ce-i absorbea toată atenția. Își aprinse cu gesturi mecanice o țigară. Mia îi puse o cană cu cafea în față. Îi era recunoscător că putea să tacă, să-l lase câteva minute să rumege în tăcere ceea ce văzuse în baie. Toată viața avusese probleme, constatase că persoana lui avea un inexplicabil magnetism față de ghinioane,

neșanse și pierderea ocaziilor favorabile. Niciodată nu trecuse însă prin așa ceva. Astea erau chestii de citit în revistele de paranormal ale nevestei, sau de ascultat în legătură cu alții, dar nu cu tine și ai tăi. Sorbi din cafea și-și prinse tâmplele în palme. Se simțea atras de gaura aceea neagră, îi venea să meargă din nou acolo s-o privească. Brusc înțelese că viața i s-a schimbat iremediabil și definitiv din dimineața asta.

– Astăzi vii cu mine. N-ai cum să rămâi aici.

– Trebuie să mă duc la toaletă; cum să fac?

– În pădure, doar n-ai de gând să mai intri în baie.

– Da' nu m-am spălat pe dinți.

– Atunci intră și spală-te, la naiba. Îți lipsește chiar de tot instinctul de conservare?

Abia în mașină, la doi kilometri de casă, ea îl întrebă ce aveau să facă.

– Știu exact ce-o să facem. Vindem tot și ne mutăm cât mai curând posibil.

– Fii serios, nu plec din casa mea pentru o porcărie pe care nu mi-o pot explica. Nu mă dau bătută așa ușor.

– Ești proastă. Nu-ți dai seama că e ceva ce ne depășește?

– Tu ești laș! De fapt cred că abia așteptai să găsești un motiv ca să plecăm din casa făcută de mine. Orgoliul tău masculin sângera.

– Tacă-ți gura aia spurcată; n-am văzut femeie mai proastă ca tine! Du-te și stai în casa ta cu toți drăcii pe care i-ai înmagazinat în pereți la construcție.

– Nu intra în depășire acum! Andu, te rog, stai că-mi vine rău!

Mașina depăși tirul ce mergea cu viteză exact în ultima secundă rămasă înainte de-a se ciocni de un alt camion ce venea din sens opus.

– Gata, gata, nu mai fac! Am luat-o la mustață, recunosc.

– Fii atent, câinele!

Andu nu mai putu evita impactul și maidanezul a fost aruncat ca o treanță dincolo de șanțul de pe marginea drumului. Preț de câteva clipe îl auziră schelălăind.

– Ai lovit câinele, idiotule! Te-am rugat să mergi încet, unde dracu gonești? Ce e cu tine? Ți-e frică să nu te ajungă din urmă?

– Termină sau te dau jos chiar aici!

Era atât de nervos, încât îi venea s-o strângă de gât. Se săturase de istericale. Câțiva șoferi care veneau din față îi făcură semne concludente cu un deget îndreptat spre tâmple, spre obraz, sau ridicat vertical în sus. Cretini. Bineînțeles că nu vrusese să lovească bietul câine Acum Mia începuse să plângă! Se abținu de la orice comentariu și în oraș se despărțiră cu câteva cuvinte vagi în legătură cu ora și locul de întâlnire.

A urmat o zi ciudată: la birou totul era că întotdeauna – muncă și un șef cicălitor – doar că în plus, își mai amintea din când în când, ca prin vis, de camera de baie în care clipea un ochi al iadului...

În pauza de masă s-au întâlnit la Pizza O.K.; ea părea gânditoare și mult mai liniștită, ceea ce îl calmă și pe el. Tăcură. Apoi el întinse mâna peste masă și îi mângâie umărul. Ea îi zâmbi:

– Am fost la biserică. Mă simt mult mai bine, cred că până la urmă n-ar fi rău să vorbim cu un preot.

– Dacă simți că te ajută, n-am nimic împotrivă. Declară el sec. Înghiți ultima picătură din sticla de Schlossgold și zise pe un ton alb:

– Dar insist în continuare să te gândești serios la un compromis; cel mai bine ar fi să ne mutăm.

– Bineînțeles că ne vom muta, dacă nu se poate altfel. Admise ea împăciuitoare. Însă trebuie să fim convinși că nu există altă soluție.

– Sunt sigur că plănuiești niscai exorcisme; ești însetată de senzații tari, nu? E un bun prilej de-a simți că trăiești.

– O, nu! Efectiv n-aș vrea să capitulez fără luptă, e casa noastră...

– Te-ai gândit cu ce te lupți?

– Chiar așa, cu CE mă lupt? Tu ce crezi că este?

Privi pe lângă ea spre strada animată, la oamenii care treceau în sus și-n jos fiecare cu grijile lor, cu viețile lor în spate, sub forma unei nevăzute povești pe care o purtau în propria aură. Ce era negreața din baie? Poate era un reziduu de viață, de trăire, un fel de gaze nearse; lucruri pe care ar fi putut, ar fi trebuit să le facă și nu le-a făcut. Un fel de...

– Nu știu ce este, declară el învins. Și nu vreau să aflu.

– Efectiv nu te înțeleg! Nu ești dornic să cunoști? Credeam că ești altfel...

Întoarse capul spre ea și-o privi adânc, încât Mia se intimidă.

– Tot timpul ești nemulțumită de ceva; niciodată eu n-am fost suficient de bun pentru tine. Acum nu pricep ce dorești. Ai vrea să fiu un fel de Indiana Jones și să te târăsc într-o fantastică aventură pe tărâmuri necunoscute în țara umbrelor? Hai, zi! Nu ești capabilă să apreciezi faptul că sunt responsabil și am grijă să nu pățim ceva?

– Ce-am putea să pățim? Oftă Mia cu nedisimulat dispreț. Spune tu de ce ți-e teamă că ar putea să ți se întâmple?

– Atunci ne-am înțeles! Mergem acasă și ne comportăm ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat

– Nu vreau aventuri și nici nu cred că sunt iresponsabilă dacă încerc să descopăr ce se petrece.

– E-n regulă. Dă-i drumul, baby, apucă-te de descoperiri științifice. Fă un contract de colaborare cu revista de paranormal, vezi ce scoți din subiectul ăsta.

–

– Andu, ce e cu noi de nu ne mai înțelegem?

– Ți s-a părut că ne înțelegem; de fapt am cedat eu mereu.

– Oh, martirule!

Nu o mai asculta; își adună țigările de pe masă și strigă chelnerul.

Când au ajuns acasă, toate păreau la locul lor prin curte. Înăuntru era un ușor iz de aer închis, dar de dimineață nu aerisise nimeni, deci era normal. Au înaintat prudent, Mia pășind în spatele soțului și privind în toate părțile. Nimic. În bucătărie au lăsat pungile de cumpărături nedesfăcute și s-au îndreptat spre baie. La ușă, s-au postat de-o parte și de alta, cum văzuseră prin filme că fac agenții FBI. Pe Mia o umflă râsul:

– Intră, că te acopăr eu. Îi șuieră bărbatului palid care stătea cu mâna pe clanță fără s-o apese

Andu deschise ușa, care scârțâi exact cum era de așteptat într-un astfel de moment, și cercetă cu prudență, din prag, interiorul camerei de baie. Mia observă înaintea lui:

– Fereastra e deschisă! Ai lăsat-o tu deschisă?

Nu, n-o lăsase deschisă, își amintea perfect; era ultimul lucru pe care l-ar fi făcut! Mia însă deja începuse să-i bage de vină că nu e atent, că el e întotdeauna cu capul în nori, că de

când îl știe nu închide geamuri sau uși în urma lui...

Și, ca să fie treaba treabă, deodată s-a auzit un mieunat jalnic.

– Missi! Asta e Missi! Unde ești iubire mică? se îngrijoră Mia.

Din păcate, iubirea mică părea să miaune de dincolo de fereastră, din întunericul cel fără de întoarcere. Cu o remarcabilă intuiție maternă, Mia detectă direcția și începu să se agite.

– Ai lăsat geamul deschis și-a ieșit pisica! Știi cât de mult o iubesc și-ai făcut-o înadins! De ce nu poți și tu o dată să fii atent? Nici în astfel de împrejurări limită nu ți-a dat în minte să închizi fereastra? Acum să-mi spui cum o recuperăm?

Andu încercă să se gândească la o soluție, deși se simțea răscolit de o furie neagră: nu era vinovat, iar femeia de lângă el nu mai tăcea! Cum să ajute pisica? Cu mopul? După ușă. Acolo însă nu era mopul, ci toporul cu care se străduia uneori să spargă lemne pentru încălzirea cazanului de la baie. Ce naiba căuta acolo? Niciodată nu-l aducea în baie, locul lui era în magazia de lemne; în plus, putea să jure că azi dimineață nu era acolo.

– Fii atent unde-ai lăsat toporul! îl surprinse Mia din nou. Și mai spui că știi ce faci!

Andu apucă obiectul acela de uz gospodăresc, un obiect pașnic. Pașnic? Apoi îl privi cu mirare în propriile mâini. Pisica, sărmana de ea, încă se auzea mieunând, dar parcă tot mai îndepărtat, iar Mia întreba țipând pe un ton din ce în ce mai înalt și mai îngrozit ce are de gând cu toporul?

Se mutaseră de-o săptămână și nu reușise să pună ordine în lucruri. E adevărat că avea spațiu mai mult decât la bloc, dar în unele momente asta părea s-o încurce. Cele trei camere mari erau de-a dreptul goale, covoarele erau ridicol de mici și nici nu lăsau la vedere parchet laminat, ci o banală dușumea de stejar. Foștii proprietari închiseseră balconul în termopan, dar se limitaseră la atât și ușile din interior arătau vechi. Bineînțeles că ar fi fost normal să înceapă cu zugrăvitul, dar Roni a zis că n-are chef de tămbălău și că e mult mai important să se mute cât mai repede. De ce grabă asta?

Ha, ha! Bănuia ea ceva, dar mergea pe nisipuri mișcătoare. Roni era un tip impulsiv și nu ar fi dat dovadă de înțelepciune dacă-l zgândărea; avea să prindă ea clipa favorabilă și va descoperi tot adevărul. Oricum, știa cu siguranță că banii lui nu proveneau din surse ortodoxe. Până una, alta, bine că era dispus să-i cheltuiască cu ea. Nu erau căsătoriți, însă pentru el acesta era un amănunt lipsit de importanță; dacă afacerile ar cere-o, ar părăsi-o fără să pregete, fie că ar fi existat acte, fie că nu.

„Și eu atunci ce m-aș face?” se întrebă ea aruncând niște prosoape în fundul dulapului. Ar ajunge din nou pe internet la vânătoare de bărbați dispuși s-o întrețină. Iar timpul curgea în defavoarea ei. Avea 32 de ani, ce naiba! Venise momentul unei chestii stabile. Nu mai erau rude sau părinți să-i poarte de grijă, trebuia să facă singură acest lucru; și-l va face cât poate ea de bine. Roni, cu sumele amețitoare de bani pe care le învârtea, era desigur un dar de la Dumnezeu. Se cunoșteau de mult timp, dar numai de doi ani o luase el cu adevărat în seamă. Da, chiar așa, dintr-o dată! Prea târziu ca să mai poată spune că ar fi fost un „coup de foudre”. El s-a justificat dând vina pe timiditatea născută din dragoste. Era plăcut să audă asta, dar nu credea o iotă! Așa s-au cuplat, după care ea s-a întors în țară, la cererea lui. „Pregătește cuibul nostru” a spus el. Dar când să-l pregătească, nu i-a mai dat voie. Nu, că e mai bine să fie împreună când cumpără casa visurilor. Ea să pună toți banii

care vin în bancă, într-un cont. L-a ascultat. Nici la telefon nu-i dădea voie să vorbească despre bani. Știa ea de ce! Erau sume ce n-ar fi putut fi câștigate prin muncă cinstită, că a fost și ea pe-afară și știe. Iar el nu era vreun doctor ori vreun inginer. Astea erau șmecherii ce făcea el. Ba mai mult; infracțiuni. Dar ce-i păsa? Va profita cât poate. Și nu era floare la ureche, dat fiind că Roni o ținea din scurt cu orice sumă cheltuită. Nu mai departe decât casa asta; nu fusese alegerea ei. Ea visase o casă mai mare, în oraș sau, cel puțin, mai aproape de oraș, cu toate facilitățile. Iar el a cumpărat această gospodărie țărănească într-un sat la treizeci de km. de oraș, fără drum asfaltat și dosită la marginea unei păduri bătrâne. Îi dau fiori stejarii aceia înalți și foșnitori care mențin o umbră deasă și în cele mai luminoase zile! Era cât se poate de clar: Roni a vrut să se dea la fund! L-a întrebat o dată; nu i-a răspuns. Nu avea rost să-l mai descoase; ce nu dorea el să-i spună trebuia să afle singură.

Doamne! O îmbolnăveau pereții aceștia albi și goi pe care se deslușea urma unde fuseseră tablouri. Ce mare lucru ar fi fost să dea cu var? Și baia! Cum putuseră trăi oamenii aceia într-un asemenea hal de mizerie? Igrasia acoperise tavanul complet și până și rosturile dintre plăcile de faianță erau înnegrite de mucegai gros. O să stea o sută de ani să le frece. Măcar bine că exista faianță. De la țăranii ăștia proști te puteai aștepta la orice! Noroc că venea apă la robinet, că veceul era funcțional. Cada trebuia schimbată chiar și cu riscul unei despărțiri.

Și, în ciuda ușii deschise în permanență, aerul din baie era mai rece și avea un miros nedefinit.

– Doamna Angelică!

„Baba Anișoara cu laptele."

– Da, tanti, sunt aici. Intrați!

– Bună ziua, bună ziua! Ce frumos v-ați aranjat!

– Vai, tanti Anișoara, e o mizerie că nu știu ce să mai fac. Nu putem găsi o fată să mă ajute și pe mine?

– Găsim, mamă, cum să nu? Ce-ați vrea să facă?

– Păi și pe-afară bălăriile astea din jurul casei...

– Lasă, fata mea, că aicea, dacă vrei, intru eu cu vaca, nu mai da banii. Uite, ți-adusei lapte.

– O, mulțumesc! Hai să beți o cafea.

– De-mi dai o cafea îți zic săru' mâna, că am prins și eu

năravu’. Și ce să mai muncească fata de vreți s-o luați?

– Aici în casă... știu și eu... aș fi dat cu var măcar jos în bucătărie, da’ numai când nu e bărbatu-meu acasă, că nu suportă deranjul... Și să mă ajute la curățenie în baie; e mult de frecat.

– De, mamă, ce să zic... ca să lucreze aici în casă, mai ales în baie, nu prea cred c-or vrea.

– De ce? Că plătesc!

– E proaste, maică. Că ce-a fost a trecut, o făcut și popa agheasmă de-o stropit... s-o dus răul.

– Ce rău? La ce vă referiți?

Baba Anișoara sorbi din cafeaua fierbinte strângând din pleoape:

– Eu ziceam că știți.

– Ce să știu?

– Poate știe domnu’. Da’ nu trebe să luați în seamă...

– Hai că sunt curioasă! Ziceți, tanti, de ce e vorba?

– De stăpânii dintâi ai casei.

– Ce-i cu ei?

– Cum au găsit-o pe doamna moartă în baie.

– A murit cineva în baie? Atunci cine era femeia de la care am cumpărat casa?

– Aia era nepoata doamnei. Nepoată de frate. A înmormântat ce-au mai găsit polițaii, a luat câteva lucruri și-a dat la vânzare.

– Stai puțin, că nu pricep. Ia-o de la început. Cine a făcut casa? Că pare destul de nouă.

– Moarta. Taică-său se trăgea de prin părțile noastre; au avut aici, chiar sub poala pădurii, o casă bătrânească, da’ au dărâmat-o când au făcut-o pe-asta. Au venit de la oraș că nu mai puteau plăti la bloc, știți dumneavoastră...

– Bine, și?

– Ăl bătrân, de era profesor o murit după trei ani. Domnișoara o rămas singurică și până la urmă s-o măritat cu un domn de la oraș, bun băiat, săracu’, numa’ că l-o înnebunit nevastă-sa. Că și ea era profesoară...

– Tanti, nu mai înțeleg. Nu-mi povesti toată viața lor, zi cum a murit femeia.

– Nu știe nimeni, mamă. Se căsătorise de câțiva ani, patru sau cinci să fi fost. Au drișcuit casa, or pus ferestre de-astea de

se poartă acum, au adus apa în casă... Mergeau înainte, că nu aveau copii.

– Și ce s-a întâmplat?

– Păi am venit eu cu laptele de vreo două ori și nu mi-a răspuns nimeni. Atunci l-am trimis pe Vasilică – îl văzurăți – să intre în casă, să vadă ce-i. A găsit ușa deschisă, da’ n-a avut curaj să se bage în casa omului. Că știi cum e lumea... A zis că s-a uitat așa, hoțește prin gaura cheii și-a văzut că ardea o lumină în baie. A strigat, a bătut la ușă, n-a răspuns nimeni, deși se auzea cineva parcă umblând prin-năuntru.

– Și ce-ați făcut?

– După câteva zile ne-am dus la polițai și i-am povestit. A zis c-or fi plecați în concediu. A promis că trece pe la ei când are treabă prin sat pe la noi. După o săptămână, ne-a chemat să fim martori când intră în casă. Io n-am vrut, da’ Vasilică s-o dus. Și numai’ ce l-am auzit odată răcnind. Doamne, Maica Domnului, că și acum-mi încrețește pielea pe mine, doamnă dragă!

– De ce? Ce era?

– Or ieșit afară amândoi val vârtej, și Vasilică și dom’ polițai. Io, cu gura pă ei, că ce-or văzut? N-aveam cu cine mă-nțălege, că polițaiu’ vorbea la mobil, iar Vasilică al meu își vomita mațele, scuzați de expresie... Așa că m-am uitat un pic din ușă, de la intrare și mi-o fost de-ajuns! Doamnă dragă, cu mâna pă inimă vă spui, era numa’ sânge și bucăți de carne. Și-o duhoare...

– Unde?

– Cum unde, ia acilea în baie.

– Și ce s-a mai întâmplat?

– O vinit polițaii de la oraș, or încercuit tăt locu’ cu o bandă galbină și n-o mai dat voie la nimini să treacă. Știi cum e oamenii: se-adunaseră ciopor.

– Și?

– Pe-urmă or apărut niște domni îmbrăcați în costume de hârtie și tot adunau în plicuri fel de fel de lucrușoare; după ei o sosit o dubă de la morgă și-o băgat-o pă doamna în cutie și-or dus-o.

– Doamne ferește!

– Da, mamă, da. Să ferească Ăl de sus, că dacă-și bagă necuratu’ coada... Că și pe noi ne-o canonit polițaii, măiculița mea! Pe toți ne-o luat la cercetări. Că cum de n-am auzit nimic,

că de ce n-am anunțat mai devreme, unde eram în ziua aia și ce-am făcut la nu știu ce oră. Păi zi și dumneata, doamnă, că ești femeie cu carte, poci eu la anii mei să mai am așa ținere de minte? De! Întreabă-mă ce mâncai azi dimineață și nu mai mi-aduc aminte, apăi acu' o lună!

– Și-au găsit vinovatul?

– E cu cântec, maică. După ce-or purtat jumate din sat pe la post pentru diclarații, s-o auzit că domnu' ar fi cremenalu'.

– Bărbatul moartei?

– Da, da. Da' io am altă părere și, de n-o fi ca mine, capu' mi-l pui! Ei or zis că domnu' o fugit după ce-o săvârșit fapta. Îl caută încă, da' n-o să-l găsească. Domnu' era și el fărâme fărâmițe lângă nevastă-sa.

– Tati Anișoara, criminaliștii fac tot felul de analize complexe. Își dădeau seama dacă erau două cadavre; în primul rând ar fi trebuit să găsească două capete, patru mâni, patru...

– Aoleo, domnița mea, taci, mamă că mă ia cu friguri, numa' când mă gândesc! Io zisăi că pricepuși cuvintele mele: fărâme, fărâmițe! Ce mâini, ce picere... Polițaiu' o zis în bar la Titircă – unde-și trag sufletu' bărbații noștri – că nici nu s-o găsit vreo căpățână.

– Vai de mine!

– De-aia spun: iera și domnu' acolo, Dumnezeu să-l ierte!

– E groaznic!

– Crezui că știți.

– De-unde era să știu?

– Amu' să nu vă supărați cu domnu'... Cum îl cheamă? Că uitai.

– Roni.

– Așa. Nu vă faceți păreri, că doamna Loredana o făcut sfeștanie și-o pus cântărețu' de-o citit și din psaltire. O trecut ce-o fost, aveți încredere.

– Lasă tanti, că nu credem noi în de-astea, nu suntem superstițioși, dar este neplăcut să afli că...

– Știu, mamă, știu. Săru'mâna de cafea. Foarte bună! Noi o bem ca țăranii din căni mari, să ne-ajungă, da' nu e bună ca asta de-o servirăți dumneavoastră. Când să mai viu cu lapte?

– Tanti, când aveți. Uite banii.

– Fără bani, dacă mă primiți cu vaca.

– Bine, atunci.
– Hai pa! Și spor la lucru, să nu vă fie urât, că unde cetește Mitică al nostru piere necuratu'.

E înfiorător ce limbute pot fi babele astea de la țară! Auzi! Încă mai bodogănește pe lângă gard despre virtuțile preotului. Rele, bârfitoare și superstițioase. Oricum, asta era prea de tot! Asta a fost picătura care a revărsat paharul. Anișoara poate că le-a mai înflorit, dar e destul de sigur că în mare așa s-au petrecut faptele. Iar Roni a tăcut. Deși, această casă probabil că se bucură acum de o anumită publicitate... nu, Roni n-a știut nici el, altfel n-o alegea. A picat ca prostu'. Să vezi când o să-i spună! În sfârșit, un motiv ca să plece de aici. Pentru că de plecat trebuia să plece. Cum să locuiască în asemenea condiții? Totul are impregnat un soi de... voință; ușile se deschid cu greutate, geamurile rămân pe jumătate opace în ciuda celor mai grozavi detergenți, pragurile îți pun piedică... iar baia, dumnezeule! Baia! Îi fusese scârbă de la bun început, dar acum era imposibil să frece pereții, faianța și gresia. Mucegaiul acela gras s-a hrănit din foștii locatari.
Ce se mai auzea? A! Mașina lui Roni. S-a și întors, iar ea nu gătise nimic. A uitat; ei nu-i trebuia mereu mâncare, numai el voia să mănânce ciorbă de trei ori pe zi că țăranii. Și plus de asta îi era urât, abia acum a realizat, îi era urât să întoarcă spatele unei camere și să iasă, la fel cum nu-i plăcea să deschidă o ușă și să intre în altă încăpere. Bine că l-au adus pe Pichi! E un cățeluș viteaz și-o să aibă grijă de mămica lui!
– Angelă, unde ești, fată? Hai, vino de ia plasa, că ți-am luat niște cumpărături; dacă e ceva ce nu-ți place, să te duci tu altă dată.
– L-ai adus pe Pichișor?
– E la mașină, fi-ți-ar javra a dracu'. A lătrat toate cotarlele de pe drumuri. Nu pui și tu să mâncăm?
– O pun pe mama! Ce să pun? Că toată ziua am făcut la curățenie. Mâncăm niște salam, uite, văd c-ai luat și brânză...
– O să mă îmbolnăvesc de stomac cu tine.
– Te-a îmbolnăvit nevastă-ta cu cartofi prăjiți. Am auzit una...
– Lasă, nu te mai lua tu de nevastă-mea, că nu ești mai vrednică.

– Ești sigur că știi tot în legătură cu casa asta? Pichi! Pichișor! Hai la mama, pui mic! Cine e inima de leu a lui mami? Ce faci puișorul meu, de ce nu vrei să intri?

– A făcut jigodie, ce să aibă!

– Roni, uită-te la el, nu vrea să intre în casă. Fii atent ce poate să facă. Cred că are legătură cu... Pichi! Pichi! Vino înapoi!

– Lasă-l morții și hai să mâncăm, că n-are unde se duce. Parc-ai fi aia cu cățelu' din tren de ne tot punea profa de română s-o citim. O isterică cu un câine ca al tău.

– Gata, gata. Stai să-ți spăl și câteva roșii.

– Bagă și-o manea să-mi meargă la inimă. Dă drumul la aparat.

– Roni, a fost aicea Anișoara să ne-aducă lapte.

– Las-o să cotizeze!

– Ni-l dă fără bani, dac-o primesc cu vaca pe-aicea. Eu am zis da, că mai toacă bălăriile.

– Așa. Bine. Ia auzi Angelico! „De-aș fi bunul Dumnezeu, Numai pentru-oră eu, Aș da bani la toți săracii, Să se bucure fârtații!" Ce suflet are omu' ăsta! Cum le cântă el de-ți merg fix la inimă! Dă mai tare.

– Roni, Anișoara a zis că tu știi. Că știai de casă.

– Ce să știu, mă?

– Că fostu' proprietar a omorât-o pe nevastă-sa în baie.

– I-auzi! Și l-or prins pe amărât?

– Nu. Da' Anișoara zice c-o fost urât de tot, cu sânge pe toți pereții.

– O fi fost gelos, săracu'.

– Roni, în baia noastră, înțelegi?

– Atunci nu iera baia noastră. Lasă prostiile, măi femeie. Mai e ceva de mâncare?

Era ceva tipic pentru Roni. Fapte care ar fi cutremurat pe oricine, pe el îl făceau să chicotească. Când toți erau scuturați de fiori, el se scărpina în cap. Încă nu ajunsese la o concluzie clară în ce-l privește: era prea prost sau era nesimțit? Până și cățelușul se dovedise mai receptiv. N-a intrat în casă și pace bună! S-a așezat în fund la zece metri și-a început să urle. Deci era adevărat ce-i povestise Anișoara. Instinctul câinelui nu putea să mintă.

Ar fi trebuit să se gândească mai mult la acest aspect, chiar

și după ce Pichi, ademenit cu o felie de salam, a acceptat să treacă pragul locuinței. A mâncat-o mârâind înfundat, mai-mai să se înece, cu ochișorii bulbucați de pechinez rostogolindu-i-se în orbite, după care a început o temeinică examinare a incintei. Era ceva ce-l indigna încontinuu, astfel că lătra printre dinți. În mijlocul sufrageriei, pe cel mai bun covor, a marcat km. zero printr-o discretă ridicare a piciorului din spate. Din fericire, Roni era deja în dormitor, cu telecomanda în mână, încercând să descopere pe ce canal e Taraful. Așa că a reușit ea să mușamalizeze incidentul cu multă hârtie igienică. Pichi părea să nu recunoască niciun obiect adus din apartamentul de la oraș. A refuzat să ocupe locul din fotoliul care-i fusese consacrat, a pufnit dezgustat sub pat și, în final, de parcă anume ar fi lăsat-o la urmă, s-a așezat în fața băii. Mârâitul gutural a devenit brusc un urlet lugubru.

– Angelă! Aruncă potaia că dacă mă scol eu, e ca și mort. Cântă Guță, n-auzi?!

Auzea, auzea. Roni era genul de om căruia nu-i plăcea să fie deranjat în tabieturile lui; plus de asta se arăta gata în orice clipă să asculte „muzică”, să petreacă, să joace, să se distreze. Oricine se împotrivea acestei tendințe naturale, devenea dușmanul său. Acesta era numai unul din motivele pentru care ea îl bănuia de origini rrome.

N-avea decât să plece puțin cu Pichi afară, până se mai calmă bietul sufletel.

– Hai, îngerașul mamii. Uite, stăm aici, pe buturuga asta, iar tu o să-mi spui ce te necăjește în casă.

Cel puțin Pichi, dac-ar fi vrut, avea cui să se plângă. Ea trebuia să tacă întotdeauna. Încă o dată, era cazul să-și mărturisească, Roni se dovedea sub așteptări. Nu mai visa ea de mult la Făt-Frumos pe cal alb; renunțase să mai ia în considerare aspectul fizic la bărbați; nu mai conta nici vârsta. Apoi și-a zis că nu e neapărat să fie om cu școală, că ajunge să fie Om. Ei, Roni nu era nici măcar atât. N-o iubea, n-o respecta, se pare că nici nu intenționa să se însoare cu ea. Dar avea bani, dumnezeule! O sută cincizeci de mii de euro, atâta avea în cont. Așa o sumă ar fi putut-o scăpa de griji. S-ar fi angajat din nou asistentă la spital, pentru că o astfel de zestre ar fi convins un doctor să observe că e drăguță, în ciuda celor treizeci și doi de ani și că e citită, chiar dacă n-are facultate. S-ar fi îndrăgostit de

ea și ar fi trăit fericiți. Fiindcă ea avea multă, foarte multă dragoste de dăruit. Păcat că acum o primea numai acest cățel.

– Tu ești leul cel viteaz al lui mami. Dar ar fi grozav dacă n-ai mai lătra în casă.

„Pentru că-l superi pe nenea cel rău."

Chiar și ea învățase să se ferească de nenea cel rău. De când se întorsese din străinătate, Roni nu mai era bărbatul necioplit, dar tandru, cu care se obișnuise.

Violența lui trăda ceva de fiară încolțită, iar ea știa ce era: banii. Banii aceia nu erau de drept ai lui. Acum se simțea un băiat de băiat. Aspirațiile lui nu erau înalte, de aceea se mulțumea cu asemenea casă. Încă nu se considera în siguranță, altfel primul lucru pe care l-ar fi cumpărat, ar fi fost o mașină cu care să rupă gura târgului, nu ca Nova asta ruginită, chiar dacă noaptea s-ar fi dus să doarmă într-un boschet.

S-a mulțumit cu un lanț gros de aur pe care îl asortează la maieurile colorate și la pantalonii încheiați sub burtă. A uitat că-i promisese și ei un inel. De fapt a început să uite de ea așa, în general. Ea e bună la gătit, la curățenie și pe post de amantă.

Nu, lucrurile nu pot continua în acest mod. Se va gândi la posibilități de schimbare. Până la urmă, era păcat să furi de la un hoț?

– Ia zi tu, Pichi, o fi voie cu cățel în avion?

Țârâitul lăcustelor amuți pentru o clipă. Cel puțin așa i se păru. Ideea ca un fulger luminos îi aprinse imaginația. Chiar... de ce nu? Era în stare să facă asta! Roni nu va fi așa deștept încât s-o găsească.

În ziua următoare se trezi mai bine dispusă. Roni plecase ca întotdeauna, fără nici o explicație, dar astăzi faptul o făcu să zâmbească. De ieri mintea ei nu încetase să întoarcă pe toate fețele gândul că ar putea cu adevărat să-și ia viața în mâini. Succesul e al celor care au curaj să riște, să lupte, să-și croiască singuri destinul. De câte ori nu auzise acest slogan și-l considerase o simplă figură de stil! Acum avea o hotărâre luată. În fond era o ocazie ce n-avea să se mai ivească a doua oară. Știa ce are de făcut. Important era să n-o cuprindă mila.

– Ce zici, Pichi, mergem să uzi copacii din Hyde Park?

Va fi o doamnă ce călătorește singură, discretă, dar nu săracă; fără extravaganțe, însă cu dâre de mână. Are să vadă Egiptul și, de ce nu? America! Își va găsi un soț, iar problemele de acum vor fi uitate. Ca-n melodia aceea din ABBA: „find me a wealthy man”.

– Money, money, money!

Perspectivă aceasta îi dădea curaj, o făcea să prindă aripi. Nici nu-și dăduse seama ce nefericită fusese lângă țiganul de Roni! Maică-sa, Dumnezeu s-o ierte, probabil că se răsucea în groapă văzând ce mezalianță era să facă. Numai că...

– Doamna Angelică!

Iarăși! Baba asta era insistentă nu glumă. Dacă-i va vizita în fiecare zi, avea să devină în scurt timp o problemă.

– Da tanti.

– Hai bună ziua!

– Bună.

– Venii cu vaca cum vorbirăm. Iacă pe cine ți-o adusăi.

– ...

– E Leana lu’ Ionică Broscaru. Surdo-mută, săraca... ziceați că vreți ajutor...

– A, da.

– E surdă, ea n-a auzit poveștile de le spunea lumea cu casa matale. Face curat unde-o pui tălică.

– Atunci să mergem în baie.

– Ce bine miroase a cafea!

– Poftiți, hai să beți și dumneavoastră.

– Vai, nu vrem să facem deranj, da’ dacă ne invitați așa frumos...

– Și doamna Leana... e surdă de tot, de tot?

– E surdo-mută de când a trăsnit-o la Gherghina, în deal.

– A trăsnit-o?

– E poveste lungă, ți-oi spune-o într-o zi. He, he, omu’ ia ce merită...

– Cum o să mă înțeleg cu ea?

– Las’ pe mine, maică! Hai, Leană, gata cu cafelile, că te domnești prea rău. Ietă baia lu’ doamna: o faci lună-bec, ai priceput? Dați-i o cârpă ceva, niște prafuri să curețe ca lumea... Auzi, Leano, ăi căpăta o țuică de la doamna când termini, dacă nu faci de mântuială... Așa, doamna Angelică, noi hai înapoi la cafea, că ea își vede de treabă.

– Și cum s-a-ntâmplat necazul doamnei Leana?

– A bătut-o Dumnezeu că n-a vrut să crează minunea ce se petrecea la geamu' preutesii.

– Minunea...

– Apărea sfântu' Nicolae, mamă, se uita fix în ochii tăi!

– Iar ea nu l-a văzut.

– Cine nu-l vedea, zicea popa că are păcate ascunse... iar ăi de-l vedeau, ierau binecuvântați și-i învăța numai de bine, să dea bani la biserică, să ajute... Începuse să vie oamenii de prin prejurimi. Pe-ormă moș Miluță o vorbit cu Domnu Dumnezeu, mare minune!

– Cu Dumnezeu în persoană...

– Da, pe când iera la prașilă, la porumbi, o ieșit o pală de foc din pământ, de-o căzut moșu cu obrazu-n țărână. Da' iera foc de-ăl de nu arde... Porumbii ăia o făcut câte șase știuleți și-or rămas verzi trei ani de zile; iar moș Miluță o căpătat daru' tămăduirii și-apăi o-nceput să vie lumea puhoi, pe toți îi blagoslovea moșu, de-i aduceau de toate: mâncare, bani, păsări, iar el se rugă pentru ei. Numa că s-o supărat dom' părinte, de...

– Părintele de care îmi spuneați ieri c-a citit?

– Nu, mamă, nu! Ăsta-i popa ăl tânăr, eu zic de cel ce-o murit...

– A murit preotul?

– Și popa și moș Miluță, da' se zice că de vină ar fi fost părintele, că prea se înverșunase. Aoleo! Ce făcuși, Leană, ce-ai spart?

– Vai de mine, tanti, haideți că îi este rău!

– A! Vai de sufletu' ei, sărăcuța de ea, are și boala copiilor, vedeți? Ia s-o apucăm să nu se mai zbată. Da' a făcut curat repide! Lună-bec, c-așa i-am zis.

Într-adevăr, Roni avusese dreptate și el măcar o dată: la țară nu avea cum să se plictisească. La bloc putea să nu interacționeze cu vecinii luni întregi; aici nu era posibil să evite vizitele Anișoarei, privirile furișate ale femeilor ce-și făceau de lucru pe ulița din vale sau caprele ce urcau îndrăznețe prin livadă până la ușa bucătăriei.

Iar dimineți ca cea de azi, mai rar! După povestirea exasperantă de la cafea, criza de epilepsie a Leanei garnisită cu urlete, mârâieli și scheunături din toată gama, marca Pichi. Bietul de el, nu i-a ajuns stresul mutării, trebuia să mai vadă și

pe Leana... Nici acum n-a ieșit de sub pat. Mai scapă câte-un lătrat însoțit de suspine, mai mârâie, se mai scarpină sonor în clipele de liniște. Baia îl enervează la culme. Femeile au plecat de mult, tanti Anișoara probabil că a croșetat deja doi metri de dantelă stând la coada vacii. Baia e problema lui Pichișor, cu toate că mămica lui i-a explicat de mai multe ori că e totul în regulă. Plus de asta, acum e curat, nu mai arată că înainte. Foarte eficientă Leana! Pichi ar face bine să inspecteze, eventual să marcheze un colț, până nu vine Roni.

I-auzi, mașina!

– Angelă, treci fă să iei plasele!

– Ai venit devreme.

– Erai cu amantu'?

– De obicei am un singur amant.

– Vezi că poate pățești ca aia din baie... ți-oi crăpa capu'.

– Cred că e mai simplu pentru tine decât să mă iei de nevastă.

– Pune masa, că la patru mă duc înapoi.

– Stai să pun ceva la prăjit, e de-abia unșpe jumate, n-am știut că vii.

– Când ți-oi arde-un dos de palmă, te dau cu roțile-n sus! Ce mama mă-tii ai făcut toată ziua? Iar pierzi vremea cu babele? Mă duc să ascult caseta asta. Dacă n-ai nimic de mâncare când e gata, te scot în șuturi pe poartă să te duci dracu' unde știi. Vezi că ți-am spus cu frumosu'. Și dă javra aia afară.

– Hai, Pichi, vino cu mama!

– Angelă! Vin' putoareo și zi ce-i în patu' ăsta!

Dacă n-ar fi fost pata aceea mare și mișcătoare întinsă pe toată suprafața dormezei și pe o parte din perete, n-ar mai fi putut să tacă și ar fi răspuns și ea urât lui Roni. Cu riscul unei palme grele, că tot nu era prima, l-ar fi împuns în legătură cu diferența socială dintre ei doi, că asta îl enerva cel mai tare. Dar având în fața ochilor acele mii de miliarde de furnici cârcâind, călcându-se în picioare cu un sunet terifiant, se simți cuprinsă de friguri.

– Când scuturași, fă, ultima oară așternuturile?

– Roni, doar am dormit aici astă-noapte și nu era nimic!

– Te-am întrebat altceva: când ai scuturat patu'? Toată ziua stai degeaba, vin acasă și nu e de mâncare, cești de cafea peste tot și muerea cu gust de harță.

– Dă-mi drumu'! Furnicile astea vin de undeva, n-aveam cum să le opresc chiar dacă scuturam patul. Roni, Roni, te rog! Au! Mă doare!

– Numa' jigodia aia de câine mă inervează mai rău ca tine. Ori scapi de el, ori dispari cu el. La ce latră fir-ar al dracu cu mă-sa! Marș, potaie, nu te stropși la mine că-ți dau una de zbori până-n Sicilia. Na! Acu' ai adus și-o mâță și-a trântit toate sprayurile de pe etajeră din baie. Ia-ți, fă, animalele că asta-i casă de om, nu coteț. Ce tot stai cu fereastra asta deschisă, faci pe fițoasa, îți pute, ai?

* * *

– Bună, Roni. Stai liniștit, e abia doișpe fără un sfert. Noaptea. Știi, trebuie să plec devreme de tot, că avionul decolează la nouă. Cu rabla ta de mașină fac mai mult de două ore până la București. Ai vrut să zici ceva? Da, am biletele rezervate, gândește-te la o destinație exotică... Nu, nu te agita. Va trebui să mă asculți, doream să-ți spun niște lucruri... În primul rând, să te lămuresc: plasturele ăsta de pe gură e pentru că ai înjurat-o pe mama; cătușele de la mâini, nu se desfac, ai încredere în mine, sunt pentru toate palmele încasate de la tine. Cătușele de la picioare sunt pentru șutul cu care l-ai schilodit pe bietul Pichi. Acum că am stabilit o egalitate de forțe, îți spun ultimele cuvinte din viață. Cum adică de unde am cătușele? Ar fi cazul să știi mai bine. Hm? Lăcrămioara? Ce-ți spune acest nume? Fetișcana pe care ai tot vizitat-o în ultimul timp, pentru care erai mereu grăbit. Hai, nu mai face pe inocentu', că știu. Lucrează la sexshop, în Lenin-Sud.

Vezi că-ți amintești? Păi cum de unde am aflat? Uite-așa bine: probabil i-ai spus că n-ai pe nimeni, i-ai spus și numele exact și-a sunat acasă, mititica. M-am dat drept soră-ta. I-am spus ce mult mă bucur că Roni a cunoscut o fată cuminte ca ea. Și bineînțeles că mi-a povestit tot ce-am dorit. O scumpă! Zicea c-ai cerut-o.

Oh, nebunaticule! Ce repede a mers! De-asta începuse să te agaseze prezența mea. Acum, gândește-te și tu: mie ce-mi mai rămânea de făcut? Am o vârstă, Roni. Trebuie să-mi iau viața în mâini; tu n-ai avut niciodată intenții serioase. O, nu

protestă, e prea târziu. Vezi tu, eu am priceput imediat că banii tăi sunt furați; așa mi-a venit ideea. Care mafiot italian te-o fi căutând? Ha, ha! Te-ngălbenești! Dușmanul tău cel mai mare e nivelul de inteligență, dragule. Și faptul că mereu m-ai subapreciat. Dac-ai văzut că poți să scoți bani din bancă, n-ai mai verificat cine e titularul contului. O greșeală e-le-men-ta-ră. Acestea fiind zise, trebuie să ne despărțim. A! Era să uit. Acum poți vedea cât ține la tine Lăcrămioara, după timpul care va trece până se va interesa serios despre dispariția ta. Anișoarei i-am spus că sunt plecată la niște rude, iar tu te-ai întors în străinătate. Știu, știu c-o să fie un pic greu. Uite îți aprind televizorul pe canalul acesta pentru adulți, ca să se asorteze cu cătușele. Deși nu ai cum să ajungi la ea, pe capul patului e o farfurie cu frișcă și căpșuni, c-așa se face; sunt convinsă: și după mult timp criminaliștii vor stabili la analiză ce era acolo. Ai înțeles! O seară romantică. Ultimele apeluri de pe mobilul tău sunt spre Lăcrămioara, e perfect. Deși nu cred că se va merge atât de departe. Și știi de ce? Pentru că furnicilor le place dulcele. Dar mai mult decât dulcele, le place carnea; am testat. De frica ta, tot scuturând și încercând să le stârpesc, am reușit să le studiez temeinic.

Crede-mă, am găsit exemplare de doi centimetri! Și pișcă rău. În ciuda tuturor prafurilor, revin în două ore. Prizează furnitel și se simt bine. Acum ai să te convingi că vin dracu știe de unde și nu e neglijența mea, așa cum cu finețe ai sugerat. Dacă stai liniștit s-ar putea să te elibereze din cătușe. Bine, vor fi și unele pierderi... Nu, nu mă privi așa, Roni. Mi se rupe inima! Dacă te purtai frumos, îți organizam o sinucidere liniștită, în cadă, cu lumânări, cu muzică în surdină. Ai uitat că sunt asistentă medicală. Sau te lăsam cu butelia deschisă... Dar ai fost execrabil. Degeaba clipești în felul ăsta disperat, nu mai pot da înapoi... Ce-i? Ce truc ieftin, crezi că dacă mă uit în spate, ai să te poți elibera? Na! Ce e?

Dar Angela n-a mai avut timp să înțeleagă ce se petrece, fiindcă Întunericul s-a rostogolit peste ei.

Ia să vedem: era totul în regulă? Masa aranjată cu două tacâmuri, vază de flori amplasată pe pata de vin care n-a ieșit la spălat, farfuriile din setul de zestre al nevestei – Dumnezeu s-o ierte – sfeșnicul de argint lustruit cu lumânarea aprinsă, numai de n-ar mai întârzia Mioara că se arde toată, șervețelele, da, șervețelele și sub șervețelul ei... casetuța de pluș roșu în care îi oferă cerceii cu diamante.

Violeta va face scandal, desigur, dar își asumase orice riscuri. Unde scrie că trebuie să lași totul copiilor? Îi va spune că i-a amanetat astă-iarnă ca să plătească întreținerea și n-a mai avut bani la timp ca să-i recupereze. Erau cerceii defunctei, ca și celelalte bijuterii, dar asta nu presupune că Adrian și Violeta le moștenesc pur și simplu. În fond, el se chinuise cu nevastă-sa șapte ani de zile cât a stat paralizată. Acum vrea și el să se bucure de viață. Îi vor face scandal și cu apartamentul. Numai că s-au trezit prea târziu. Nu doar că e vândut bine-merci, dar banii obținuți și-au și găsit destinația. Poate așa va reuși s-o înduplece pe Mioara... Mititica de ea, era o mamă devotată, dorea să-și ajute fata măritată cu un individ cam băutor de spirtoase și băiatul care trebuia să-și plătească restanțele, că-n ziua de azi te pică la examen doar ca să mai plătești o dată. Ei, dacă-i oferă el sumele necesare... Poate va accepta în sfârșit să se mărite cu el. Fostul ei soț s-a recăsătorit, nu mai are ce aștepta de la el. O va face doamna Mândrea! Oho, dac-ar ști ea ce rezonanță istorică are numele ăsta... Și când o s-o ducă și la țară... Aoleu! Apa de gură! Și șampania! Uitase să bage șampania la frigider. Nu putea să creadă că are asemenea emoții!

Parc-ar fi de douăzeci de ani! Hm, dar dacă se uită bine, nu arată rău deloc! E un bărbat încă verde, cu spatele drept, înalt și falnic. Nu se cunoaște că asta-i o proteză; dinții strălucesc. Cine poate spune cu mâna pe inimă că-i dă șaptezeci de ani? Se vede, bineînțeles, că e mai în vârstă decât Mioara, așa cât să se simtă ea protejată, dar nicidecum nu sunt ridicoli, Adrian, când a spus treaba aia, era plin de venin.

Bun, șampania e la rece, fripturica e la cald, în cuptor, de

ce întârzie Miorița lui?
Ha! Ăștia sunt pașii ei, îi cunoaște piciorușul micuț dintr-o mie.
– Intră, păsărelu' meu, bine-ai venit!
– Ia uite le el, ce s-a mai împopoțonat! Cu ce ocazie?
– Nu mă săruți, mielușeaua mea?
– Hai, vino să te pup, că mi-a fost dor de tine, măcar că nu meriți.
– Ba da, merit. Nu mai am răbdare, îți spun vestea cea bună. He, he, ai făcut ochii mari!
– Păi cine știe ce ți-a mai trecut prin cap! Ca atunci când ai luat bilete la băi cu toți boșorogii, de parcă eu am chef să mă întind pe prosop lângă babele alea descărnate!
– Nu, scumpa mea, nu. E o veste mare.
– Atunci zi odată că-mi dai palpitații la inimă!
– Am vândut apartamentu'!
– Vai de mine, Iulică, te-o fi păcălit careva!
– Măi Mioaro, asta e părerea ta de mine?
– Nu, da' Violeta și Adrian de mult timp au de gând să-ți ceară partea lor de moștenire după mamă și mi-e să nu te fi silit să vinzi în pierdere.
– Stai liniștită, păsărico, eu sunt mai deștept ca ei. Nici nu știu că am vândut. Nici nu visează că am cumpăr...
– Ce-ai făcut?
– Nu așa am vrut să-ți comunic. Hai să desfacem șampania, mai am o surpriză. Rămâi aici peste noapte, da?
– Nu știu. I-am promis fie-mii că stau cu a mică.
– A! A pocnit ca la sărbătoare! Ține cupa repede!
– Fii atent, Iulică! Mi-ai pătat fusta nouă.
– Șampania nu pătează!
– Dă șervetu'. Ce naiba ai pus aici? Vezi c-a căzut ceva pe jos.
– Mioara, te rog să primești din partea mea, odată cu sentimentele mele cele mai profunde și pe deplin sincere, această mică atenție.
– Mama mia, da' mult vorbești și nici n-ai apucat să bei! Ce-i în cutie?
– Deschide-o.
– A, sunt niște cercei. Aur, nu?
– Vai de mine, n-aș îndrăzni să-ți ofer tinichele. Sunt cercei

de aur cu diamante; privește montura, azi nu se mai lucrează așa.

– Ai, mă! Sunt faini, l-am rugat și eu pe Nini să-mi aducă o pereche din Turcia... Și mai ai și alte lucrușoare de-astea?

– Dacă regina inimii mele dorește sunt gata să-i aduc orice.

– M-ai dat cu roțile-n sus, ce să spun! Regina inimii!

– Da Mioara, sufletelul meu, tu ești tot ce mai am pe lume și de aceea doresc să...

– Da' nu mai pui nimic pe lângă beutură? O sărățea, ceva?

– Cum să nu! Am uitat, iartă-mă. Aduc friptura. Trebuia să bem șampania la sfârșit, cu pișcoturi, numai că am dorit să fie un moment festiv...

– Lasă, că tai eu carnea, cine știe ce boacănă mai faci.

– Mioara, înainte să ne așezăm, vreau să-mi spui dacă te-ai mai gândit și ai luat o hotărâre, dat fiind că sentimentele mele pentru tine...

– Vrei să mă mărit cu tine, hm? Păi e nevoie de bani pentru asta, scumpule. Eu am greutăți cu copiii, că știi și tu... așa că deocamdată...

– Nu pomeni de bani! N-am să las un lucru derizoriu să stea în calea fericirii noastre. Cu banii se rezolvă.

– Da, dar nu e vorba doar de bani de nuntă. Lili a mea nu face față cu nebunu' ei, că bea de stinge, găsi-l-ar boalele; Bebiță vrea să-și ia și el permisu'...

– Încă n-are mașină.

– Lasă, că mașina vine și ea că e băiat de băiat și face bani. Apoi datoria mea este să-l ajut; că nu pot fi fericită până nu-l știu și pe el căpătuit...

– Da, dar trebuie să te mai gândești și la tine.

– Tu poți să te gândești numai la tine că copiii tăi e sănătoși la casele lor fiecare, aranjați și cu de toate. Bebiță al meu se luptă să termine și el anu' întâi de doi ani, c-a prins ciudă pe el un profesor și-l pică mereu, ba l-a vorbit de rău și la alții, de l-au luat la ochi și-i dă numa' note mici. Din cauza asta n-a putut să învețe nici pentru permis de l-a picat de patru ori; cum să nu-l lase moralu' pe bietu' băiat? Da' am auzit eu de unii din Pitești care-ți dă permis într-o săptămână. Ăia-s oameni corecți, da trebuie și tu să fii finuț, mă înțelegi... Așa că dacă fac

socoteală cu restanțele și cu permisu', mă apucă amețeala! De nuntă-mi arde mie? Eu sunt femeie amărâtă, nu-mi vine să visez.

– Păi dacă problemele de care spui s-ar rezolva, ai vrea să te căsătorești cu mine?

– Sigur că da, iubiricelu' meu! Da' cum să facem?

– Mioara, te rog să n-o iei ca pe un afront, ca pe o jicnire adusă virtuții tale. Uite ce îți propun: dă-mi voie să te ajut eu cu sumele de care ai nevoie.

– Vai, crezi că poți? Cât ai luat pe apartament?

– Am primit suficient ca să rezolvăm totul.

– Stai! Tu unde vei locui? Cât te mai lasă aici?

– Noi. Noi vom locui... surpriză!

– Zi odată, că mă inervezi!

– Ți-am povestit că ai mei se trag din neamu' lui Mândrea, boierul. M-am dus în comună și am cerut să mi se retrocedeze proprietățile preluate în mod abuziv de statul comunist. Din păcate, actele cele mai multe s-au pierdut. N-am putut să fac dovada pentru tot pământul, martorii care își aduceau aminte au cam murit între timp. Dar primarul a fost cumsecade și mi-a dat la schimb teren în suprafață de douăzeci și cinci de hectare. Conacul n-aveam cum să-l mai obțin, că e muzeu și s-a investit mult în el. Însă mi s-a propus o variantă pe care am acceptat-o: primăria ne cedează o casă nouă, situată la marginea pădurii.

– Nu-nțeleg de ce nu ceri conacul. E mare?

– Scumpa mea, asta ar însemna procese peste procese, iar afacerea ar trena ani de zile; lasă cum zic eu și-o să vezi că vei fi mulțumită. Am văzut casa. Are trei camere, baie, bucătărie și un balcon închis. E suficient pentru noi. Și gândește-te că-n felul ăsta ne rămân banii.

– Știu și eu... E locuință socială? Cum de are primăria așa fleoșc! O casă?

– Habar n-am. A zis ceva primarul... că au cumpărat-o de la moștenitorul ultimului proprietar ca să facă în ea casă de oaspeți... n-am înțeles prea bine, dar nu mai e locuită de doi ani.

– Deci nu e nouă.

– Știi ce? Ai s-o vezi. Te vei simți o adevărată cucoană când vei locui pe dealul acela care domină tot satul, înconjurată de grădină, livadă și pădure, toate ale tale.

– Bine, bine, așa să fie.

– A! Înseamnă că ai răspuns cu „da” cererii mele? Vrei să fii soția mea?

– Da, vreau, mai ales că tu ești deosebit de toți bărbații și ești generos că mă ajuți și pe mine.

– Nu, nu e ajutor. Efectiv doresc să te fac fericită. Uite ce bine-ți stau cerceii!

– Draga mea, vino și stai pe bancheta din spate cu mine; aici e locul de onoare.

– Lasă-mă Iulică, că văd mai bine din față și mai schimb și eu o vorbă cu Genu că nu ne-am mai văzut de mult.

N-avea ce face. La insistențele Mioarei cumpărase un Ford; până la urmă era mulțumit de asta, dar ar fi fost și mai fericit dacă l-ar fi putut conduce chiar el. Mioara însă nici nu vrusese să audă. Ce! La vârsta lui să conducă! Să pună în pericol viața lor... Era ceva nou și nu prea măgulitor în tonul ei. Niciodată nu-i mai spusese că e bătrân; dimpotrivă. Și în loc să-și ia și ea carnetul la Pitești împreună cu Bebiță, că tot se deplasaseră până acolo, preferase să angajeze „un vechi prieten” care acceptase rolul de șofer. Nu prea înțelegea de ce trebuie plătit, dacă e un vechi prieten. În fine. Omul părea de bună credință, fiindcă se ocupa și de partea mecanică. Una peste alta, mașina cheltuia destul de mult. Consumul era departe de a fi atât de mic pe cât se spunea în cartea tehnică...

Toate astea păleau însă pe lângă bucuria și împlinirea pe care o simțea

Ducând-o acasă pe Mioara. Doamna Mândrea! Satul avea s-o respecte și s-o prețuiască, iar el o va impune ca pe continuatoarea spiței lor de boieri.

– I-auzi, mă Iulică, ce zice șoferu’ nostru: că pe drumurile astea desfundate ne trebuia un jep.

– Vrei să spui o mașină de teren? Da, n-ar fi fost rău, numai că sunt scumpe tare.

Privește, draga mea, în dreapta este biserica, iar un pic mai sus e vechiul conac.

Apare imediat și casa noastră, e pe prima uliță ce urcă în sus de la troiță.

– Aoleu, domnu’ Iulică, în ce fundătură ați adus-o pe doamna!

– Nu-ți face griji, domnu Eugen, că aducem cu noi

confortul și civilizația, iar Mioara va fi mai doamnă decât multe de la oraș. N-are decât să se plimbe pe moșie și să supravegheze muncitorii, asta când vom fi acasă, că-n rest vom petrece mai mult prin stațiuni.

– Știi ce Iulică? Nu-mi face tu mie programu', te rog adu-ți aminte ce ne-am înțeles. Că acuma, nu-nseamnă că dacă sunt nevastă-ta, fac tot ce zici. E clar?

– Stai, scumpa mea, nu te ambală. Vei face ce vrei, bineînțeles, eu doar credeam...

– E, nu mai crede nimic. Aia-i casa?

– Da. Îți place, sufletelule?

– Pe din-afară n-arată rău, da' ce-o fi înuntru?

– E bine, e curat, că mi-a promis domnu primar că trimite niște ziliere s-o măture. Tu, Miorița mea, mai trebuie să decizi ce mobilă cumpărăm.

– Văd că nu mai sunt alte case în jur. M-aș plictisi să stau aici toată ziua. Hai, Genule, trage mașina mai aproape, că ne murdărim pe pantofi. Scoate cheile, Iulică!

– Doamnă Mândrea, binevoiți să vă luați în stăpânire proprietatea. Iubita mea, ar trebui să te trec pragul în brațe...

– Măi omule, lasă și tu măcar odată gargara. Râde Genu de noi.

– Am spus ceva rău? De ce nu ești mai blajină, Mioara?

– Intră, dragă, și mai scutește-mă. Am venit să vedem casa, iar tu te porți ca un motan în călduri. Fă bine și nu te mai bosumfla. Uite, în colțul acela mi se pare că e tencuiala un pic căzută. Ce zici, Genule, ce părere ai?

– Nu e rău. Se vede că e casă nouă. Nici foarte mare, da' nici mică.

– Gata, Iulică? Ai reușit să găsești cheia? Hai să intrăm. Pfui! Ce aer închis!

– Doamna Mioara, casa n-arată rău, numa' că e-n pustietatea asta... Holu' e mare, e cu gresie, prin camere văd că e parchet, pe balcon e termopane... merge.

– Bine că-ți place dumitale, domnu Eugen, că stăpâna e nemulțumită.

– Grozavă curățenie au făcut zilierele primăriei! Uită-te și tu: parchetu' are pete, nu e văruit, iar asta... cred că e baia, nu? Mucegai în floare! Mi se pare mie Iulică mamă, că desfacem patu' de campanie din portbagaj și rămâi aicea să faci curat

până viu eu cu mobilă.

– Scumpita mea, dar n-am de nici unele.

– Noroc că m-am gândit eu din timp. Genule, adu ălea două sacoșe din spate. Ți-am pus pijamale, haine de lucru, o pătură și niște mâncare. Ia uite, ai și două beri. În sacoșa astalaltă e cârpe, detergenți, perii și terpinol. Aia e soluția de spălat geamuri. În pungă e văr, vezi să nu se verse! Genule, ai uitat găleata și trafaletele.

– Da' văd că te-ai gândit la toate.

– Vezi ce nevestică bună ți-ai luat? Hai, dezbracă-te și instalează-te să văd că e totul bine ca să pot pleca liniștită.

– Păi tu te descurci singură la oraș cu mobilă?

– Mă ajută Bebiță, e și Eugen, nu-mi purta mie de grijă.

– Nici n-ai văzut toată casa.

– Chiar așa! Unde-i bucătăria? Și ușile astea închise...

– Bucătăria e la parter, către livadă. Ușa aceea dă spre dormitorul mare, iar cealaltă spre sufragerie.

– Da' ce naiba are de nu se deschide? Haide, Genule, pune umăru', că e-nțepenită. Aoleu! Mama mea, ce e aicea, vino Iulică să vezi pe necuratu'.

– Sper că nu chiar pe... extraordinar... de când sunt n-am văzut atâția fluturi la un loc.

– Nu sunt fluturi, dragă, e molii, uită-te bine. Cum dracu scăpăm de ele? Deschideți un geam, să se aerisească. Iulică, când mă întorc să nu le mai găsesc. Faci ce-oi ști, le afumi, ceri naftalină prin vecini, e treaba ta. Eu nu șed în casă cu insecte. Hai să vedem și bucătăria, că cine știe ce-o mai fi și acolo.

– Uite cheia de jos.

– Doamna Mioara, e cam nașpa cu bucătăria la parter; păi trebuie să ocoliți pe afară de câte ori vreți să stați la masă. Dacă plouă, aproape că te lipsești!

– Ei, asta da! Bucătăria îmi place. Mă auzi, Iulică? E mare, nu ca la bloc. Are gresie, faianță și geamu' ăsta imens bagă lumină, nu glumă. Da-n colțul ăla o fi fost sobă sau ce naiba, de n-au pus gresie?

– Ietă, doamna Mioara, e trapa de la beci.

– Beci? Primarul nu mi-a spus că ar fi și beci la casă.

– Să vedem. Genule, coboară tu primu'. De unde s-o fi aprinzând lumina? A! Bravo, Iulică, fii și tu folositor. Ai ars becu'. Și nici măcar nu e ăla întrerupătoru'. De-aci se-aprinde jos, vezi?

Putem coborî, Genule?

– Haide, cucoană! Grijă la scăriță că e cam abruptă. E loc de depozitare aicea, să luați marfă câtă vreți, că ziceați că n-aveți unde...

– Ia uite domne ce pivniță și-au tras ăștia! Ce de rafturi! Ce zici, Iulică, cramă sau ce-o fi fost aci?

– Nu știu ce puteau ține, că e peste mână să vii până jos. Despre ce mărfuri ziceați?

– Ei, ce! Ziceam să iau marfă de la Metro și s-o vând la piață, să mai câștig și eu... Mă mai ajută și Genu, că nici el n-are servici.

– Dar dragă mea, n-o să te mai pretezi la astfel de activități... Acum ai și tu alt statut social... Vei fi în fruntea comunei...

– Lasă-mă omule, că nu e rușine să muncești! Boierii ăia au fost niște putori, nu făcea nimica, aveau sclavi, c-am citit și eu. Munca nobilează pe om, deci nu te opune pornirilor mele.

– Doamnă, știi la ce mă gândii? În beciu' ăsta ar merge grozav o ciupercărie; e cald, nu e nevoie de lumină, da' trebuie investiție, că ăla... cum îi zice... na! Sămânța din care crește ciupercile...

– Spori, domnu Eugen, dar mai degrabă în crescătorie se folosește micelium.

– Așa, tataie! Scuzați, vreau să zic domnu Mândrea, așa îi zice. Micelumu e scump, că știu de la cineva care se ocupă. Da' se câștigă bani buni; să mergeți la supermarket să vedeți cât costă un kil de ciuperci.

– E muncă multă, sunt și riscuri, nu ne ocupăm noi cu afaceri de acestea.

– Ba de ce nu? Măi Iulică, așa se face banii în ziua de azi, he, he, ce știi tu! Da, o să mai discutăm, Genule, e interesant. Gata! Am văzut tot, noi plecăm, Iulică. Vezi ai grijă să termini, că-n două, trei zile vin cu mobilă. De la tine din apartament iau numa' ce-mi place, iar restul o duc la Lili să-și mai completeze și ea, că are o cameră goală... Nu spuneai că ai și tu nevoie, Genule?

– Mioara, îngerașul meu, în casă mai sunt și lucruri de valoare, altele cu încărcătură sentimentală, totuși n-ar fi mai bine să vin și eu să te ajut să le selectezi?

– Știu c-ai vrea să scapi de-acilea, da' n-am ce-ți face.

Rămâi la curățenie dacă n-ai fost în stare să te impui în fața primarului. Atenție la scări! Genule, întoarce mașina. Iulică, dacă e probleme, mă suni pe mobil. Da' nu fără motiv.

– O să-mi fie dor de tine.

– Și mie. Hai pa!

– La revedere, sărut-mâna, iubita mea!

Ce femeie voluntară! Și descurcăreață... necazurile au învățat-o, că polițistu' de bărbatu-său dădea prea rar pe acasă; pe-urmă, a părăsit-o pentru alta. Cum a putut să lase o astfel de femeie? Eh, dac-ar fi fost și el mai tânăr, ce avere ar fi strâns cu ea! Și ce s-ar mai fi distrat! Acum, despre morți numai de bine, dar defuncta, nevastă-sa, era prea sobră; cultă, nimic de zis, de familie, adevărat, însă prea părea nefericită tot timpul. Iar ultimii ani, cu ea paralizată la pat, au fost un coșmar! Din ce s-o fi supărat așa de rău, încât să facă un atac cerebral?

Fiu-său, Adrian, suferea de complexul lui Oedip: dintotdeauna vrusese să-și omoare tatăl; sau, cel puțin, să-l minimalizeze. De-aceea a fost în stare să susțină că maică-sa suferise atacul când a auzit că el a lipsit trei zile de acasă nu pentru că ar fi fost în delegație, ci pentru că era la o petrecere organizată de subalterni de ziua lui... Acesta nu era un motiv ca să paralizezi. Fusese la petrecerea aceea, da, a fost și secretara directorului adjunct... însă nu se întâmplase nimic. Astea erau legături pasagere. Biata Eliza! N-avusese niciodată prea multă imaginație. Pe când Mioara... O adevărată leoaică, domnule, ceva de speriat!

Așa... acum era gata echipat, se putea apuca de lucru. Întâi trebuia să scape de molii. Într-adevăr, mai ieșiseră din ele pe geam. Dar tot mai erau foarte multe. O lumânare aprinsă? N-avea lumânare. Să-nceapă din altă cameră. Na! S-a ars și becul din sufragerie. Mai bine spală geamurile mâine de dimineață. De fapt, nu ar fi mai indicat să văruiască întâi? Poftim! Ceva tot îi scăpase și Mioarei. O scară; de unde ia el o scară? I se păruse sau a văzut un scaun în dormitor? Aha! Iată scaunul. Dar ce atârnă aici? Nu se poate! O pereche de cătușe! Hai că asta-i bună. Când o să-i povestească primarului... Cine să le fi uitat?

– Domnu Mândrea! Alo! E cineva?

– Da, poftește înăuntru care ești acolo.

– Domnu Mândrea, vă rog eu, veniți un pic.

– Ia uite comedie! Care ești și nu vrei să intri?

– Bună ziua! Vă salut cu tot respectul. Vă mai amintiți de mine?

– He, he, tu trebuie să fii Vasile!

– Eu sunt, boierule. Da’ ce vă aduce la noi?

– M-am mutat în satul meu de suflet, vatra spirituală a neamului meu.

– Să trăiți, să vă bucurați, da’ eu ziceam ce faceți în casa asta?

– Am donat conacul strămoșesc primăriei, ca să-și păstreze destinația de muzeu, iar eu am luat în schimb această căsuță.

– De, conașule, taman pe-asta?

– E mai mică, evident, însă uneori trebuie să mai sacrificăm interesul personal pentru binele comunității. Măi Vasile, aș avea nevoie de-o scară.

– Se face! V-o aduc imediat! La ce vă trebuie?

– Trebuie văruite camerele, e cam prăfuit.

– Și zugravu’ de ce n-a venit cu scara lui?

– Eu zugrăvesc, Vasile; puțină mișcare nu strică.

– Cum doriți, eu mă gândeam să vă ajut.

– Asta-i altceva! Mi-ar place să mai vorbesc cu cineva.

– Ehe, domnu Mândrea, e grea singurătatea și văduvia e grea. Că acuma știu și eu cum îi să n-ai muiere.

– Cum așa? Parcă o țineai pe Ana a lui Tarcău.

– Anișoara, c-așa-i ziceam. Până anu’ trecut, conașule, până anu’ trecut. O fi rușine, dă-mi tot vine să plâng. Noroc cu Mărioara, fie-mea, că are grijă de mine și nu mă lasă.

– Să nu te încrezi prea mult în copii. Sunt mânați de interese materiale, uită cât ne-am chinuit să-i creștem. Și ce-a pățit Anișoara? Că sunteți mai tineri ca mine.

– O lovit-o Leana cu sapa în cap.

– Care Leana?

– A lu’ Broscaru, surdo-mută, hai c-o știți. Erau la sapă la Melente mai multe muieri și dracu le știe ce vorbeau, că numa’ odată sare nebuna și-i dă femeii mele cu latu’ sapii în moalele capului. O murit pe loc. Acuma ce să-i faci? Prinde orbu’, scoate-i ochii! Că Leana e nebună cu dungă pe buletin.

– Condoleanțele mele, Vasile. O regret din tot sufletul. Dar dă-mi voie să-ți spun ceva așa că de la inimă la inimă: refă-ți

viața. Nu te chinui. Uite, eu m-am recăsătorit și sunt foarte fericit. Parcă-aș fi mai tânăr cu treizeci de ani. Nu lua în seamă opinia lumii și mai ales a odraslelor, care ar vrea să scape de noi ca să ne moștenească.

– Să vă fie de bine, să trăiți mulți ani! Și unde e doamna?

– A, doamna mea e femeie de afaceri. Scoate bani din piatră seacă. Noi n-o ducem prost, îți dai seama, dar ea o face din pasiune. A rămas la oraș să încheie niște angajamente. Va veni peste câteva zile și atunci te voi prezenta.

– Păi să mă iertați că îndrăznesc, da' la vârsta dumneaei mai poate învârti afaceri?

– Ce vârstă, Vasile, ce vârstă? Doamna Mioara are patruzeci și cinci de ani.

– Aoleo! Da știu că sunteți curajos, boierule!

– Ce vrei să spui? Hai, fugi după scară, că se face târziu.

Fenomenal! Chiar dispăruseră toate moliile? E miraculos ce poate să facă un geam deschis! Nu și pentru el, însă. Îl cam trăsese curentul. Sau junghiul se datora nopților petrecute pe patul de campanie? Ar fi fost minunată o cafea, dar Mioara uitase să-i pună. Va începe ziua ca un băiat rău, cu o dușcă de țuică din sticla adusă de Vasile. Noroc cu Vasile! Se dovedise un ajutor neprețuit. Datorită lui putea s-o sune pe mieluța lui, să-i comunice că a terminat. Ferestrele păreau cam încețoșate, însă fără oțet, n-avea cum să le limpezească. Și cu toate acestea, ce peisaj minunat oferea valea Topologului! În luncă, jos, casele aveau dimensiunea unor cutii de chibrituri, iar un atelaj trezit de dimineață nu era mai mare decât o jucărioară de copil. Până la urmă această frumusețe o va cuceri și pe Mioara. Dar ce vede? Camionul acela urcă pe drumeagul ce duce spre casa lor. Ce coincidență! Tocmai când se gândea la ea... Vine! Iubita lui vine acasă. Repede! Să strângă patul și să dosească țuica. Deja mașina e în curte.

– Mioara, păpușa mea, bine-ai venit!

– Calmează-te, dragă, că ne vede oamenii. Te guduri ca un cățel.

– Nu mă săruți? Mi-a fost așa de dor de tine!

– Mai spală-te pe dinți dacă vrei de-astea. Hei, băieți, începem cum v-am spus; întâi mobilă de bucătărie, pe care o cărați acolo jos. Genule, du-te tu înainte, că știi locu'.

– Mioara, să iei trusa de scule din cabină. Vezi să nu deșerți sacii de rumeguș, că se sprijineau pe ușă.

– Iubito, de ce-i permiți să te tutuiască?

– Ei, asta-i! Suntem de-o vârstă, ce-ai vrea? Toată ziua doamnă-n sus și doamnă-n jos? Nu e toți demodați ca tine, cu pălărie, cravată și politețuri fără rost.

– Dacă nu te deranjează, eu n-am nimic împotrivă. Dar aceasta nu e mobilă veche?

– Nu e veche, are numa' trei ani. E mobila lui Lili, na. Nu te umfla. Că ei sunt tineri și au nevoie de schimbări.

– Nu pricep. Ea a rămas cu casa goală?

– Mă, da' prost ești! I-am cumpărat altă mobilă; cum era s-o las cu casa goală.

– Din banii mei?

– Banii mei! Banii noștri. Nu mai fi așa de egoist, mai gândește-te și la copii.

– Bine, bine îngerașule! Întrebam și eu numai într-o doară. Mă bucur c-o ajuți pe Lili. Când am văzut cu ce camion vii, mi-am zis că ești o foarte bună organizatoare; în ce alt vehicul ar fi încăput toate cărțile din biblioteca noastră?

– Pe dracu cărți! Crezi că mai aduceam terfeloagele alea încoace?

– Mioara…

– Nu-mi face scene, că n-am chef acum. Ai zis că mă lași să aranjez casa cum îmi place. Ei, mie nu-mi place cu hârțogăria aia plină de praf în casă. Punct.

– Atunci aș putea să le duc la Violeta, ca să nu te mai încurce…

– Nu mai duci nimica. E la Lili în beciul blocului, iar Bebiță încarcă un portbagaj de cărți în fiecare marți și le vinde la târg. Ți-am spus că e băiat descurcăreț. Le întinde pe botul Fordului și le dă după mărime: alea mai groase cincizeci de mii, iar alea mai subțirele treizeci de mii. Că se plimbă destui nebuni prin târg care să le cumpere. A zis:” Mămico, îmi plătesc singur restanțele.”

– Mioara, nu înțelegi. Erau cărți de mare valoare. Erau și ediții princeps. Cărți rare, valorează o avere.

– Valorează pe naiba! Zgârcitule! Ți-e ciudă că face și Bebiță un ban. Așa, dă-i drumu' și bocește, fă-te de râs față de muncitori.

– Tablourile le-ai luat, da?

– Tablourile sunt la Lili în bucătărie. Erau prea întunecate pentru gusturile mele. Da’ ea a zis să i le dau ei că se asortează cu mobilă maro pe care i-am cumpărat-o. Ăla cu strămoașă-ta, Zoe, l-a pus gineri-miu în dormitor, deși nu mă duce capu’ ce-o văzut la ea, că era ca o pațachină.

– Tablourile cele mici sunt un Piliuță și un Baba. Costă cât o viață de om.

– Las’ că are Lili grijă. Ție la ce-ți mai trebuiau? Și nu te mai ține de inimă că nu impresionezi pe nimeni!

– Mioarăă! Hai, fată, cu trusa aia de scule, că trebe să scoatem ușa!

– Alo! Ilie, tu ești? Bună. Aici tata socru. Poți să mi-o dai pe Violeta la aparat? Să trăiești, fata mea. Ei, nu, că nu te-am uitat nici o clipă... doar că am fost teribil de ocupat... Da, da. Nu te supăra, eu nu mai puteam plăti întreținerea la bloc și plus de asta mi-era dor să locuiesc la țară, ca în copilărie. Banii? N-au fost chiar așa de mulți cum crezi. Piața imobiliară a scăzut... Știu, tată, știu, dar am și eu nevoi... eu din ce să trăiesc? Să merg la colțul străzii să cer milă? Nu exagerez, pensia mea nu era enormă cum spui... Ce mai faci azi cu douăzeci de milioane? Doream să vă invit pe la mine... Mioara nu e o femeie atât de rea pe cât insinuezi... E adevărat că se omoară cu munca, e gospodină, știi... dar nu o laud... poftim? Ai cumpărat-o din piață? Hm... Cred că era alt exemplar... Nu vrea nimeni să mă jupoaie, stai liniștită. Tablourile sunt într-o consignație la București, sigur că voi împărți beneficiul... Violeta, latră câinele, cred c-a venit cineva. Mă scuzi, da? Te mai sun eu. Cu bine!

Dragă Adrian,

Îți scriu în loc să-ți dau un simplu telefon, deoarece mă tem că vei reacționa și tu ca sora ta Violeta, iar eu nu voi reuși să spun ce doresc.

Cred că ți-a spus Violeta că am vândut apartamentul și m-am mutat la țară. După cum probabil c-ai aflat, m-am

recăsătorit și, ca la orice nou început, e nevoie de bani. Acesta este motivul pentru care am păstrat suma integral, fără să vă dau ție și Violetei partea care considerați că aveați dreptul s-o moșteniți. Plus de asta, dacă ești corect, trebuie să admiți că eu am fost cel care a avut grijă de maică-ta când a fost bolnavă, mi-am sacrificat cu ea șapte ani, drept urmare consider că e normal să încerc să-mi refac viața.

Poate acum, că ești mai matur, sau poate mai târziu, vei înțelege punctul meu de vedere și așa zisul meu egoism. Regret că lucrurile au luat o turnură dramatică între noi și aș dori să revenim la sentimente mai bune. După cum vezi, nu sunt mândru și sper că vei renunța și tu la cerbicia ce te caracterizează.

Ceea ce doream să-ți comunic ține de o sferă foarte intimă, de aceea te-aș ruga să nu divulgi cele ce-ți voi scrie.

Am o problemă cu soția mea, cu Mioara. Adevărul, cu toate că-mi displace s-o recunosc, este că trăiesc cu senzația că ea nu mă mai suportă. După căsătorie, relația noastră s-a depreciat cu fiecare zi. M-am străduit să mă port ca un gentleman, am scuzat-o în sinea mea de nenumărate ori, socotind că nu e obișnuită cu blândețea din cauza traiului chinuit alături de fostul ei soț. Cu toate acestea, o coardă dură a sufletului ei vibrează întruna. Mai ales de când ne-am mutat aici la țară, parcă lucrurile au scăpat de sub control. Se petrec lucruri ciudate, pe care mă tem să le mărturisesc; ce-ar zice Mioara? Ce-ar zice lumea? Că sunt nebun, că m-am senilizat. E ceva în neregulă cu locul acesta; când vine aici, Mioara e alt om. Și nu e doar atât. Tu ce vei crede despre mine dacă-ți voi spune că-mi dispar obiecte banale de pe masă? La început mi-am zis că intră un om în casă și le fură, deși era puțin probabil să dorească cineva cana de apă, lanterna sau mosorul de sfoară. Apoi am găsit toate lucrușoarele încâlcite într-un ghem compact sub cadă, în baie. De atunci stau mereu cu ușa încuiată, dar fenomenul se repetă din când în când. Se întâmplă în unele dimineți să-mi găsesc cămașa ori pantalonii așezați pe speteaza scaunului, unde i-am lăsat de cu seară, dar sfâșiați șofile-șofile. Asta însă a fost doar de două ori. Seara se ard becurile. Cu

predilecție seara. Nu-mi place să rămân pe întuneric aici, nu e ca la oraș unde luminile din stradă compensează. Ce zici, mă crezi sau mă pui sub interdicție, Adrian? Cât despre Mioara, cred că e influențată de un individ cu care face tot felul de afaceri. Îți mărturisesc cu toată sinceritatea, Adrian, plânge sufletul în mine, dar am acceptat inclusiv ipoteza că acest Eugen îi este mai mult decât un asociat. Nu pot să zic nimic, pentru că mi-e teamă să nu mă părăsească. M-a amenințat de câteva ori. Aș prefera să-mi dea în cap, așa cum a promis, decât să divorțeze. O iubesc, Adrian. O iubesc cu toată disperarea vârstei mele de care-mi place să uit, cu conștiința faptului că e ultima rază de lumină a vieții mele.

În ciuda acestui sentiment puternic, instinctul de conservare mă avertizează că trebuie cumva să mă salvez. Eugen a făcut o ciupercărie în pivniță și a hotărât împreună cu Mioara că eu trebuie să mă ocup de creșterea, întreținerea și recoltarea ciupercilor, iar ei le livrează. Mi-am dat toată silința, dar nu mai fac față. Mi-e tare greu să cobor scările acelea de atâtea ori, să verific în permanență temperatura, umiditatea, să tai ciupercile, miile de ciuperci cu cuțitașul, să le ambalez, apoi să duc sus pungile după ce le-am cântărit. E o muncă nesfârșită. Iar pivnița... e copilăresc ce-ți spun... îmi inspiră groază, pare un loc rupt de tot ce e real. Mereu am senzația că mai e cineva cu mine acolo.

Ei vor să se extindă. Le-am spus că nu mai pot și s-au supărat. Mioara nu știe, dar Eugen m-a înghiontit de câteva ori.

În concluzie, Adrian, te rog din suflet, vino și ia-mă de aici măcar pentru o vreme. Cred că Mioarei îi va părea rău și, când o să vadă cum e fără mine, își va da seama că a greșit. Vreau să-mi salvez căsnicia. Te rog, ajută-mă. Te aștept cu nerăbdare.

– Poliția, deschideți!
– Să trăiți, dom’ comisar!
– Cizmaru Eugen?
– Da, să trăiți!
– Avem informații că țineți în spațiu pe numita Mândrea

Mioara. Este aici?

– Mioară! Vină, fato, că te cheamă șefu'! Da' poftiți înăuntru. Aoleo, șefule, de ce-ați adus mascații?

– Dumneavoastră sunteți Mândrea Mioara?

– Da, domnule. Ce s-a întâmplat?

– Știți unde se află soțul dumneavoastră?

– E acasă, avem o casă la țară.

– De când nu l-ați mai văzut?

– Cred că s-a făcut o săptămână... Eu am afaceri aici în oraș. Da' de ce? A pățit ceva, vai de mine!

– Doamnă, va trebui să ne urmați la secție.

– Vin eu mai târziu, acum avem o negociere...

– Doamnă, sunteți arestată sub acuzația de omor.

– Ce tot spuneți acolo? Pe cine-am omorât eu? Trebuie să fie o greșeală.

– Domnul Mândrea Adrian a reclamat dispariția de la domiciliu a tatălui său.

– Și-o fi luat lumea-n cap, că era cam zurliu moșu'.

– Doamnă, vă rog să înțelegeți că sunteți arestată, ca principal suspect. Există o scrisoare a soțului dumneavoastră către fiul său, prin care vă incriminează. Vă rog să vă calmați. Băieți, cătușele.

I

– E minunat, e cu adevărat magnific locul acesta!

Veneau cu mașina mică, era ultimul drum de la oraș la țară; de-aici înainte, aveau să locuiască în acest peisaj de-o frumusețe sălbatică.

– Auzi, Claudiu, asta e casa morții mele.

– Ei, na! Ce vrei să spui?

– Că nu mai plec de-aici niciodată. Nu vreau să ne mai mutăm.

– Nu cred c-o să se mai ivească astfel de ocazii. Am băgat toți banii în pensiunea asta, plus niște fonduri europene.

– Am emoții în privința clienților. Oare vor veni? Nu se vor speria văzând pagina de internet?

– Tocmai pe sperietură am mizat, amintește-ți. Sunt oameni care simt nevoia să se sperie. Senzații tari, brrr!

– Oare s-a auzit în România de pensiuni tematice?

– Hai, dragă, îți faci prea multe griji. Bineînțeles că se știe. Tu gândește-te la niște meniuri adecvate. Va trebui să pui la bătaie toată măiestria ta, ca să avem succes.

– Mamă, mi-i foame.

– Te-ai trezit, Andreiaș?

– Ăsta e feciorul tatei, face ochi când aude de mâncare.

– Mai avem mult de mers?

– Nu, puișorul meu, acum ajungem. Vezi ce frumos e pe aici? Ia uită-te în dreapta! Ai văzut mânzul?

– Mamă, o să avem și noi un cal?

– Nu m-am gândit la asta, nu știu. Privește sus, pe deal. Aceea e pensiunea; îți place?

– Seamănă cu un castel. Acolo o să stăm?

– Nu. Noi vom locui în casa de alături. O vezi? Căsuța albă cu ferestre...

* * *

Aseară se culcase cu un nod în gât, dar astăzi se vor certa. De-abia se așezaseră lucrurile, de-abia intraseră în normal, trecuseră doar două zile de la plecarea primului grup de turiști, iar Claudiu a și început să aducă vorba de fiică-sa. Nu era suficient că i-a plătit cincisprezece ani pensie alimentară? Că i-a lăsat fostei neveste apartamentul din centru cu tot ce era în el, fără să ceară partajul? Cât timp considera că mai e nevoie s-o ducă de mână? Fata avea nouăsprezece ani, terminase liceul și n-avea chef să mai învețe. Nu știa să facă nimic, singurul lucru la care părea să se priceapă cu adevărat, era cheltuitul banilor. Maică-sa se recăsătorise în Germania și îi trimitea bani, desigur, însă nu-i ajungeau. Claudiu contribuia și el, deși se jura că nu, dar știa ea mai bine!

Fătuței nu-i plăcea niciun serviciu. Mami și tati, dați-mi bani. Asta era refrenul zilnic. Slavă Domnului, după îndelungi și descurajante încercări, acum opt ani se născuse Andrei, altfel ar fi fost posibil ca bărbatu-so să dorească să-și crească fiica. Dar cum de ce ți-e frică nu scapi, aseară, înainte de culcare, când ea se plângea de oboseală, el zise cu seninătate:

– Ce-ar fi s-o luăm pe Miruna la noi ca să te ajute? În felul acesta nu mi-aș mai face griji că stă singură în apartament, ar avea și ea de lucru, iar tu te-ai descurca mult mai ușor.

Cuvintele lui îi urcară la cap ca o maree cu ardei iute. Venise momentul să pună capăt acestei situații enervante, să taie monstruosul cordon ombilical care încă o mai ținea pe Miruna în preajma lor, gravitând la oarecare distanță, dar suficient de aproape încât să fie vizibilă tot timpul...

Dar, în loc să izbucnească, trase adânc aer în piept, numără în gând de mai multe ori până la zece și mormăi ceva neînțeles, amânând răspunsul. Nu voia să se certe. Învățase din experiență că certurile pe această temă îl făceau pe Claudiu să fie rece și distant mai mult timp. Dar el se părea că nu înțelege jocul: mai las și eu, mai lasă și tu, până cădem la un acord. Depășise limita. Ea n-avea deloc intenția s-o includă pe fiică-sa în familia lor.

Asta a fost aseară; acum trebuia să apuce taurul de coarne.

– Andrei, scumpule, n-ai ce căuta în pijama la masă. Hai,

du-te și îmbracă-te. Vrei ochiuri sau crenvurști?

– Și și.

– Super! Un mic dejun sănătos. Chiar nu vrei nici măcar să încerci cerealele cu lapte?

– Mamă, alea-s pentru slăbănoage.

– Mi-am făcut datoria. Dacă-s pentru slăbănoage, am să mănânc eu. Încet, încet, trebuie să mă învăț să renunț la plăcerile vieții.

– Cu cine te cerți, iubito?

– Cu inventatorii cerealelor și probabil în curând și cu tine.

– Cronica unei morți anunțate, nu? Ce te supără?

– Nu acum, că ne aude Andrei.

– E la baie, n-aude nimic. Ce-i?

– Claudiu, ai vorbit serios când ai spus că vrei s-o aduci pe Miruna?

– Ești de acord, iubire?

– Nu cred că e cel mai potrivit lucru.

– De ce nu? Ne ajută. Te ajută pe tine. Să nu vă prind că sunteți geloase una pe alta!

Așa se întâmpla întotdeauna cu Claudiu. Se prefăcea că nu pricepe aluziile; sau chiar nu le pricepea?! Avea de ales între a fi bădăran de tranșantă, ori a accepta ceea ce dorea el. Asta era o manipulare lipsită de delicatețe din partea lui.

– Claudiu, fă cum vrei. Dar s-ar putea ca două femei în aceeași casă să scoată scântei. Și din capul locului vreau să reții că mamă-sa n-are ce căuta la noi.. Să-ți iasă din cap imaginile idilice din filmele americane în care soții divorțați se vizitează sau asistă prietenoși la recăsătoria celuilalt. La mine nu merge așa.

– O, ce dragă-mi ești! Stai liniștită, o să fie bine. Mă duc chiar azi să-i spun Mirunei.

Nu mai suferea amânare! Doamne! Cum de acceptase?

– Claudiu, încă ceva. Dacă treaba nu merge, dacă nu ne înțelegem, cade tot.

– Va fi totul perfect.

Optimismul ăsta al lui era enervant. Nu putea să admită c-ar fi posibile și neînțelegeri?

Până după-amiază terminase cu ștersul prafului și împrospătarea florilor din camerele pensiunii; putea în sfârșit să se ocupe de grădină, cu toate că o cam durea spatele. Ce bine

ar fi fost să-și poată permite un angajat permanent! N-ar mai fi stat ea aplecată peste straturile de flori, aleile ar fi fost impecabile tot timpul... Claudiu mai avea o jumătate de normă la serviciu, o ajuta cu aprovizionarea, cu contabilitatea, nu-i putea cere mai mult.

– Mamă, hai c-a venit tata cu o fată.

– Asta-i prea de tot!

Nu fusese vorba nici o clipă s-o aducă taman azi. Mai erau multe lucruri de stabilit. În primul rând, ce-i vor spune lui Andrei; nu știa că are o soră. Soră vitregă, e altceva. E posibil să aibă un șoc când va descoperi că tatăl său nu e doar al lui, așa cum crezuse, că a mai avut o nevastă înainte ca mama să-i fie soție... ba chiar că mai are un copil. Claudiu trecea în mod repetat peste voința ei. Ar fi fost normal să discute mai întâi împreună toate aceste detalii, să cadă de acord în privința unor aspecte, să stabilească ce vor răspunde la anumite întrebări. Ce-i va spune lui Andrei, că-n mai bine de zece ani nu dorise s-o cunoască pe fiica soțului ei?! Ah, cum reușea Claudiu să le încurce întotdeauna!

– Bună ziua, doamna Irina!

– Bună, Miruna, nu credeam c-o să vii chiar azi. Ce idee pe tine, Claudiu!

– Să nu vă supărați pe tati, eu am insistat să vin imediat. Mi se pare extraordinar ceea ce faceți aici și sunt gata să mă implic.

– Nu e nimic fantastic, e doar o pensiune.

– Dar e plină de fantome, așa am citit pe net.

– Miruna, asta e publicitate. Haideți să intrăm; Andrei, tu du-te puțin să te joci.

– Vai, dar lăsați-mă să-l cunosc! Andrei, noi suntem frați, știai? Hai, ajută-mă să despachetez și prezintă-mă fantomelor de serviciu.

– Ha! Ia uite-i ce bine se înțeleg, Irina!

– Nu cred că există posibilități de comunicare între o domnișoară de nouăsprezece ani și un băiețel de clasa a cincea... Plus de asta consider că mai erau de clarificat niște lucruri...

După masă, pe când pregătea cafeaua, inspiră adânc și încercă să facă ordine în propria-i minte. Trebuia să admită că nu Andrei, ci ea era cea derutată. Ia uite-i cum se plimbă fericiți

prin livadă! Parcă s-ar cunoaște de când lumea! După cum dă din mâini, Andrei se pare că-i explică Mirunei ultima lui invenție, iar ea reușește să pară foarte interesată. Cât despre Claudiu, se vede de la o poștă că este în pragul euforiei. Nu, din păcate, nu avea cum s-o placă pe Miruna. Tânăra asta era mult prea sigură pe ea, iar această siguranță friza impertinența. Fusese impertinentă de când venise și până în acel moment? Ei, nu chiar, ca să fie sinceră cu ea însăși, dar nici nu va mai trece mult timp până să se confirme opinia sa. Apoi, felul cum se purta cu Claudiu o scotea efectiv din sărite. La vârsta ei se mai alinta ca... o pisică sau... ca o iubită, oricum ea personal nu vorbise niciodată pe nota aceea cu bărbatu-so. Ca o femeie fatală căreia nu-i poți refuza nimic! Păi dacă pe tonul acela îi cerea bani, nici nu-l vedea capabil pe bietul om s-o refuze. Și uite-o cum e îmbrăcată. Rochie neagră pe căldura asta, rimel și tuș negru din belșug, cât despre colierul cu capete de mort de la gât, exista un singur cuvânt: dezgustător. O fi emo? Claudiu n-o vede, ce dracu, e fie-sa.

– Mami, mami, i-am arătat Mirunei capcana mea. A zis că-i marfă!

– Vai, doamna Irina, Andrei a construit o capcană de prins particule... Cum ziceai că se numesc, Andrei?

– Tahioni.

– Ca să construiască o mașină a timpului. N-am crezut că un băiat de vârsta lui știe asemenea noțiuni...

– A văzut filmul de curând și de atunci nu i-a mai ieșit din cap chestia asta. Claudiu, ce facem? Te uiți acum peste registrul de cheltuieli, sau mai târziu? Vreți să bem o cafea?

– Da, uite aici, pe terasă.

– Doamna Irina, pot să-mi aduc și eu șevaletul? Tati, dacă vrei, te las și pe tine să mai pictezi. Ții minte că pictai când eram mică?

– Da, te murdăreai toată cu vopselele mele...

– Și mama ne certa, dar o convingeai tu să ne ierte... Ea mi-a trimis șevaletul din Germania. Mă duc să-l aduc!

– Claudiu, e mai rău decât am sperat. Acum evocați figura luminoasă a mamei...

– Hai lasă și tu. E maică-sa. Pentru mine nu mai înseamnă nimic.

– Mamă, vreau și eu să desenez mașina timpului!

– Așa, dragă, apucați-vă toți.

– Doamna Irina, pot să pun șevaletul aici? Se vede perfect, lumina e cea mai potrivită acum.

– Poți, dar stai cu spatele spre peisaj; ce vrei să pictezi?

– Părul din centrul curții. E foarte expresiv. Ați observat ce furnici mari ies de sub rădăcinile lui? Cred că-i foarte bătrân; are un aer ciudat. Ce zici, tăticule?

– Să fii atentă la gros-plan. Direcția din care îl privești nu mi se pare cea mai indicată.

– Andrei, te rog să te speli pe mâini. Nu pune mâna pe prăjituri. Hai, fuga la baie!

– Auziți, doamna Irina, tata e de părere să pictez pensiunea în spatele părului. Pomul îi dă un aer așa... medieval.

– Mamă! Mamă!

– Ce e dragă, ce-ai mai făcut?

– În baie a ieșit o apă neagră de sub vană.

– Nu se poate!

II

– Te rog, nu-i mai ține partea! Nu încerca s-o scuzi. Uită-te puțin în jur: se vede clar c-a fost ea.

– Eu nu știu de unde se vede așa de bine; vrei să dai vina pe Miruna, fiindcă n-o suporți. De când a venit îi cauți nod în papură.

– Eram sigură c-așa o să zici. Când e vorba de fie-ta tu nu vezi nici ce-ți atârnă la un metru în față. Păi la baie, ea a înfundat toaleta.

– Cum naiba poți să faci asemenea afirmații? Cu ce să înfunde ea canalizarea?

– Ei, bravo! Cu ce-aruncă fetele, inocentule!

– Dragă, e înfundat sifonul de scurgere de sub chiuvetă, nu veceul. Așa că revizuiește-ți acuzațiile.

– Da? Și praful acesta de cărbune de pe tavan și pereți e de origine cosmică, desigur; nici vorbă c-ar fi din trusa ei de desen. Ai tăcut?

– Probabil nu l-am observat până acum.

– Bună încercare. N-am observat nici aceste simpatice

urme de pisică pe care ni le-a pictat cu trei degete unite.

– O fi intrat mâța din vecini, mare scofală.

– Întocmai! Și s-a plimbat cu capul în jos pe tavan din pur amuzament.

– Știi ce? Gata. Mă duc să-l sun pe Dinu să vedem dacă ne poate trimite un instalator.

Cum se face că întotdeauna când își spune că problemele s-au terminat, se ivește ceva care să-i dea de lucru? Ce simplu e pentru Claudiu! Cheamă un instalator; cine o să facă ordine și curățenie după aceea, se știe.

Ei, acum era momentul să vadă dacă Miruna este dispusă să ajute cu ceva; că în afară de nenumărate talente nu le-a arătat nimic până acum.

Unde putea fi fata asta? Uite cum și-a lăsat șevaletul în soare! N-a strâns și ea o ceașcă, a lăsat vraiște totul. Și unde-o fi Andrei?

– Irina! Am rezolvat. Dinu a spus că trimite doi băieți mâine la prima oră. Știi ce mă bucură?

– Sunt foarte curioasă.

– Dincolo, în pensiune n-a ieșit nimic; fosa fiind comună, ne puteam aștepta și la asta. Așa! Verifică-ți mesajele; am auzit când a intrat unul nou. Mă uit și eu un pic la meci, te superi?

– Doamne ferește! Cum aș putea să fac una ca asta? Care a intrat încălțat la mine în birou?

– Eu, nu; sunt în papuci, mă vezi... mă duc, c-a marcat Argeșu'.

– Claudiu! Uite ce zice mailul ăsta: Avem o rezervare! Trei familii, zece persoane, de joi până luni.

– Poftim, ziceai că n-o să vină. Trebuie să ne mișcăm rapid, să terminăm cu baia în patru zile. Aoleu, cât am de lucru!

– Da, iar eu am și mai mult de atât. În consecință, te rog demonstrează-mi că Miruna e aici ca să ne ajute.

– Stai liniștită, că-i spun. N-ai decât s-o transformi în Cenușăreasa, dacă vrei. Unde-or fi copiii ăștia? Că eu nu mai apuc să văd niciun meci...

* * *

– Miruna, tu ești?

– Ce faci aici, Andrei?
– Nimic.
– De ce plângi? Ai pățit ceva?
– Mi-a murit iepurașul.
– De ce?
– Nu știu. Poate a mâncat lucernă udă.
– I-ai spus lui tata?
– Da, s-a dus să-l îngroape.
– Și nu te-ai dus cu el?
– Nu.
– Trebuie să te obișnuiești cu moartea, Andrei. Nu te întrista când cineva moare. Sufletul său intră în Sinele Universal.
– În ce?
– Ești prea mic, nu pricepi. Am să-ți spun altfel. Moartea nu e rea. Ai crezut că e rău să mori, dar nu e adevărat; sau ți s-a spus că moartea e ca somnul. Nici asta nu e adevărat. Moartea e o altă parte a vieții, e împlinirea ei. Prin moarte accedem la adevărata cunoaștere prin sufletul zeiței.
– Ce zeiță?
– Zeița Mamă.
– N-am auzit de ea.
– Când mori, te duci în brațele ei ca un copil în brațele mamei. Îți mai este teamă de moarte acum? Ți-e frică să mori?
– Eu n-o să mor. Când vine la mine, îi dau una!
– Toți murim, Andrei. Chiar și tu, doar că nu poți înțelege deocamdată. Dacă ai ști ce bine e în brațele Zeiței, ai vrea să mori.
– Mi-ar place să văd cum e pe acolo, adică să explorez, înțelegi, dar să mă întorc înapoi.
– E posibil și acest lucru, dar numai pentru inițiați.
– Ce sunt ăia?
– Niște oameni deosebiți care știu lucruri deosebite.
– Tu ești așa?
– Aproape.
– Mă înveți și pe mine?
– Vrei? Să nu spui la nimeni, auzi? Sst! Vine tata.
– Hai, copii, hai s-o ajutăm pe mama. Joi ne vin musafiri. Miruna, fă-te și tu utilă.
– Iar s-a luat nevastă-ta de mine?
– Ai grijă la exprimare, domnișoară. Să păstrăm relațiile

amiabile, da? Implică-te și tu puțin pe la bucătărie sau la curățenie; oricum nu e mulțumită decât de ceea ce face ea însăși și te va da la o parte în scurt timp, așa că n-o să ai ocazia să te spetești.

– Claudiu! Claudiu!

– Ne-a reperat.

– Haideți acasă!

– Mami, a murit iepurașul!

– Vai, sărăcuțul, ce-o fi avut? Auzi, Andrei, am o treabă pentru tine.

– Stai, mami, să văd și eu scorurile.

– Of, că și tu ești sămânță de microb ca taică-tău. Dă-le-ncolo de meciuri și du-te cu bicicleta până la tanti Lenuța.

– Mă lași cu bicicleta?

– Da. Du-te și spune-i să păstreze ăia doi curcani, că-i cumpărăm noi, că ne vin turiști. Are baba telefon mobil și pleacă cu el la sapă, da' nu-l aude când îi sună în buzunar, „din cauza zgomotului de fond”.

– Mamă, pot să-mi iau o înghețată?

– Da, mai ai bani?

– Are, că m-a bătut la ultima partidă de șah. Tu Irina, ce-o fi avut iepurele? Nu cumva e gripă aviară?

– Gripă aviară la iepuri?

– De ce nu? I se înnegriseră ochii complet. Nici nu l-am lăsat pe Andrei să-l vadă.

– Doamna Irina, pot să vă ajut cu ceva?

– Acum nu mai ai cu ce, că am strâns eu masa, am făcut curat în baia pe care a vizitat-o pisica imponderabilă, iar cina e deja gata.

– V-ați gândit la un meniu pentru musafiri?

– Păi... știu și eu... ciorbă de burtă, că mai am un pachet în congelator, fripturi, trebuie să fac niște prăjituri de casă... aperitive multe...

– N-ar fi bine să gătiți ceva în ton cu tema pensiunii? Ceva... mai special. De exemplu măduvioară prăjită cu sos roșu... ca sângele, fructe de mare cu pepene roșu, supă din ochi, limbi de gâscă cu sos tartar...

– Păianjeni pane și greieri trași în ciocolată. Foarte amuzant, Miruna, ce să-ți spun. Doar că eu vreau ca vizitatorii să revină.

– Mamă! Nu-mi găsesc bicicleta!
– Cum așa? Am văzut-o ieri lângă fântână. Claudiu! Doamne! Iarăși e la meci. N-au mai trecut ălea nouăzeci de minute?
– Ce e?
– Unde-i bicicleta lui Andrei?
– Trebuie să fie în șopru.
– Tati, acolo m-am dus de prima oară.
– Bine. Hai s-o căutăm. O să aflu rezultatele la jurnal deseară.
– Știți, doamna Irina, eu cred că cei care vin aici, o fac tocmai pentru că vor ceva inedit. Dacă-i primiți cu ciorbă de burtă ca la toate motelurile din drum, se vor simți frustrați, își vor zice c-au dat banii degeaba.
– Și ce-ai vrea, Miruna? Să mă îmbrac în negru ca tine, să-mi machiez niște cearcăne emo și să le gătesc sepie cu ananas? O să avem succes atunci? Sau poate ar fi interesant să-l deghizăm pe Claudiu în stafie?
– Eu nu sunt emo, dacă asta ați vrut să sugerați. Eu port stilul gotic.
– O.K. Mâine să vii să mă ajuți la sarmale. Apoi să vedem ce mai este de făcut prin pensiune.
– Dragă, nu găsesc bicicleta băiatului.
– Cine putea să o ia de ieri până azi? Ieri am văzut-o eu la poartă, lângă fântână.
– Nu-mi amintesc să fii venit cineva la noi de ieri până azi.
– Ba da. Poștașul.
– Mamă, poștașul mi-a luat bicicleta?
– Nu știu, dragă. Te-ai jucat ieri cu vreun băiat? Eram în balcon și te-am auzit vorbind cu cineva.
– A! Daa, era un băiețel... nu l-am mai întâlnit până acum. M-a întrebat dacă am văzut-o pe maică-sa. Cred că n-a avut ocazia să se dea vreodată pe o bicicletă, că se uită foarte curios la a mea.
– Păi el o fi luat-o. Nu te mai duce nicăieri, încerc iar la telefon.
– Doamna Irina, era să uit! Am adus de la vecină din vale niște tuberoze. Le-am scos cu mult pământ, sunt în roabă; pot să le plantez în grădină?
– Ce repede te-ai împrietenit cu vecinii! Pune-le la umbră

și nu pe gazon. Găsești hârlețul în magazie. Claudiu! Iar ai dispărut?

– Fii liniștită, că nu stau degeaba! Am vorbit cu Stelică a lu' Speriatu să aducă încă doi lăutari pentru vineri. Pentru sâmbătă dimineața am tocmit șareta ca să plimbe oamenii pe la muzeu, măcar că nu știu cum îi înghesuie pe toți...

– Bine, dragule, văd că funcționezi. Ar fi frumos și-un foc de tabără. Eu mă duc la bucătărie să încep. Poți să-i comunici Mirunei că aceste momente nu sunt cele mai potrivite pentru grădinărit și că i-aș fi recunoscătoare dacă s-ar ocupa cu alesul frunzelor de viță pentru sărmăluțe?

– Sigur, iubito.

Nimic nu se compara cu o dimineață de iunie la țară. Ea, Irina, era năsută și educată la oraș; iubea asfaltul, sesiunile de shopping și animația. Nu crezuse niciodată că se va îndrăgosti atât de repede și de iremediabil de natură.

Iată ce răsărit măreț! Ce aer curat! Mii de păsări cântătoare s-au trezit în pădure.

Iar ea trebuia să intre în bucătărie. Își va face o cafea mare, pentru curaj. Astăzi veneau instalatorii; apoi Claudiu va merge în oraș pentru aprovizionare (să nu uite de sucul de fructe!); va merge la oraș fără Miruna... mai avea de copt două tăvi de prăjituri, timp în care fata va șterge praful în camerele pensiunii. Să vedem, o să facă și treaba asta tot în rochie neagră?

– Claudiu, hai, sus! Că imediat apar băieții. În caz că e nevoie, tu mai ai ceva soluție de lipit țevile?

– Poxilină. Este cafea făcută? Copiii s-au trezit?

– Andrei se uită la televizor, dar nu știu nimic despre Miruna. Poate e prea devreme pentru ea.

– Tati! Pe Discovery am văzut un ligru. Știi ce e ăla?

– Nici nu vreau să aflu, Andrei.

– Mamă, azi-noapte mieuna o pisică în baie.

– E pisica din imaginația lui taică-tău.

– Mami, da' ce face Miruna pe pajiște?

– Claudiu, vino un pic s-o vezi pe fiică-ta; instalatorii ar putea intra la idei dac-ar vedea-o în cămașă de noapte practicând yoga.

– Miruna, vino, tată, în casă! Ce faci acolo dezbrăcată?

– Nu te-aude, tati.

– E-n transă, Claudiu, las-o. Dac-o vede, poate se hotărăște vecina Mărioara să se mute la bloc.

– Miruna, vino sus, n-auzi?!

– Uu! Acum cred c-ai supărat-o. Vine. Sper să nu trântească ușa la intrare.

– Ce e, tată? M-ai întrerupt exact când rosteam cele nouă mantre ale marii invocări.

– Miruna, cred că ți-am explicat ce înseamnă pericolul sectelor.

– Nu e nici o sectă, eu sunt adeptă a religiei wicca.

– A! În cazul ăsta, m-am liniștit! Maică-ta știe?

– Ea a trecut prima la wicca, convertită de Hans. Apoi m-au iluminat și pe mine.

– Hans...

– E soțul lui mama.

– Practicați sacrificii umane?

– Nu fi absurd! Noi suntem protectorii Pământului.

– Iertați-mă că întrerup o discuție de asemenea profunzime spirituală, dar n-ați vrea să trăim aceste revelații mai târziu, că tocmai au intrat instalatorii pe poartă...

Poate că în sfârșit Claudiu va deschide ochii! Atâta încredere avea în fetița asta a lui! Cine știe ce alte secretuțe bine păzite mai are...

A! Oare chiar era necesar să mai intre muncitorii în baie? Ea făcuse curat. Cum pot muncitorii să găsească noroi când n-a mai plouat de-o săptămână? Mai exista o lege a lui Murphy neînregistrată: cei cărora nu le poți cere să se descalțe, au întotdeauna încălțămintea plină de noroi. E axiomă. A trebuit să vină să constate singur ceea ce oricum i se spusese: și anume că cea mai timidă picătură de apă face sifonul să se reverse. O fi mulțumit acum? Bineînțeles că la căminul de jos trebuie săpat, dar nu puteau începe fără să facă puțină mizerie și aici, nu?

– Miruna, azi mizez pe ajutorul tău. Dacă mantrele pot să aștepte, aș vrea să verifici în pensiune cameră cu cameră, să fie totul perfect, băile să strălucească, să fie flori în camere, să funcționeze toate televizoarele, să...

– Irina, ne mai trebuie un târnăcop. Pământul e tare ca piatra.

– Șefule! Cereți și o bere la doamna! Că ne-am uscat aici.

– Berea la sfârșit, că nici n-a dat căldura ca lumea. Și săpați mai cu nădejde.

– Aoleo! Cucoană, e tare ca sarcofagu’ de la Cernobîl, zău!

– Dați-ne o bere să ne întărim, că dacă nu, eu nu mai pot, așa pe uscat.

– Cred că Dinu ne-a trimis două lehuze din concediu de maternitate, nu doi bărbați. Săpați de jumătate de oră și nu se cunoaște.

– Auzi, doamnă, dacă nevastă-mea m-ar canoni atâta până să beau o bere...

– Claudiu, am spus nu.

– Lasă dragă! Hai băieți dintr-o sorbitură, că e bere scumpă. Și arătați-mi ce puteți, că dacă se face cald...

– Ce trozni așa, măi frate-mio? Parcă se lovi târnăcopu’ în ceva.

– Claudiu, dacă ăștia sparg țeava...

– Știu care sunt consecințele. Vezi, Ionele, peste ce ai dat.

– Pfui! Da ce pute!

– E țeava, bă, că iote ce mâzgă neagră curge.

– Ce-ai, bre, că tu dăduși în partea aia.

– Stați, nu vă certați, măi băieți. Luați lopețile acum și dați ușor...

– Țeava e șefule, ietă capătu’.

– Bă, Vasile, ești prost. Îndoitura aia n-are cum să fie țeava de scurgere.

– E o țeavă de metal, dar e prea mică. Trageți-o afară dacă se poate, că vă încurcă. Bine că nu e țeava!

– Ce noroi negru iasă! Ne facem ca porcii, șefule. Să ne lase și pe noi doamnă la baie să ne spălăm la urmă.

– Ce naiba e asta? Ce e așa de mare?

– Bă, Ioane, să n-am noroc! Găsiși o bicicletă!

– Șefule, ce gaură e acolo de încăpu troleu ăsta în ea?

– O bicicletă?

III

– Ruginitura asta vreți să spuneți că e o bicicletă?

– Ietă, șefule ghidonu’ cu sonericiu... erea o bicicletă mică,

fără bară, da’ are lanț, ietă, bă! Are și pompă, fir-aș al naibii!

– Nu-mi vine să cred. De câți ani o fi în pământ de s-a construit casa pe ea? Da acolo, în groapă ce mai e?

– Ălea e spițele, să mor io!

– Claudiu! A pornit apa! S-a desfundat!

– Irina, băieții ar vrea să se spele...

– Doamne sfinte! Ce s-a întâmplat aici? Ați găsit petrol? Și ce e mizeria aia pe care ați scos-o afară?

– O bicicletă veche. Zici că s-a desfundat canalu’? Foarte curios! Noi n-am găsit racordurile. Auzi, se pot spăla și ei puțin la baie?

– Nu. Dă drumu’ la furtun și curățați și aleea, dar mai înainte sper că astupați la loc, da?

– Doamnă, ce-aveți aicea? Groapa asta-i mai adâncă de doi metri!

– Nu știu și nu-mi place. Astupați-o la loc. Aici ni s-a spus că este căminul de apă.

– Andrei, tată, desfășoară furtunul și dă drumu’ la robinet când îți zic eu.

– Gata, tati!

– Poți să deschizi apa. Hai să vedem ce-am descoperit aici. O fi bicicleta lui Hamurabi.

– Bine, Claudiu, astea sunt prioritățile tale; stai să cureți mizeria aia în loc să faci ordine pe alee!

– Lasă-mă, dragă. Până nu astupă băieții gaură, n-are rost să fac curat. Chestia asta e interesantă. Cum a ajuns sub casă? Îți dai seama ce veche trebuie să fie?

– Tăticule, ce e ăsta?

– Nu mai pune mâna, Andrei. Mai bine vino cu mine la bucătărie să vedem dacă s-a copt prăjitura.

– Mama are dreptate, nu pune mâna, e murdar. E un cauciuc. Vezi ce tocit este?

– E o bicicletă la fel cu a mea.

– Seamănă, dar pe vremea când a fost asta îngropată aici, nu prea cred că exista marca ta de bicicletă.

– Uite că are și buzunăraș pentru scule în spatele șeii, vezi tati?

– Șefule, or fi cocoșei de aur acolo, ia caută!

– Da, parcă e ceva. Fantastic! O cheie și... cred că-s niște acte. Nu înțeleg... e numele meu.

– Of, Claudiu, dă-mi să văd eu! Ăsta e permisul tău de pescuit. Ce naiba!

– Tată, asta-i bicicleta mea! Tu ai pus permisu' acolo când am fost la Topolog, mai știi?

– E imposibil. Cum să ajungă aici?

– Vrei să spui că asta-i bicicleta copilului după ce am dat atâția bani pe ea?

– Irina, în ce fel putea să ajungă sub pământ? E bicicleta lui Andrei, acum o recunosc. Zici c-ai văzut-o ieri. De ieri până azi a fost îngropată și-a ruginit cât în cincizeci de ani!

– Și cineva s-a dat cu ea, până i-a tocit cauciucurile, da' de ce i-a rupt lanțul? Mamă, îmi cumperi altă bicicletă?

– Măi băiețaș, dă furtunu' ăla încoace să ne spălăm, că pierdem autobuzu'.

– Irina, mai adu câte o bere. Ioane, Vasile cât vă datorez?

– Andrei, vino imediat la bucătărie! Lasă-l pe taică-tău să se minuneze, că știu eu mai bine! Stai aici și mă ajuți, iar pe Miruna te rog s-o ocolești.

Ia uite! Era să ardă ultima tavă de blat pentru glumele prostovanei ăleia. Dacă astea se mai puteau numi „glume”. Auzi tu! Să îngroape bicicleta băiatului. Nu, acum să nu îndrăznească să-i mai țină partea, că iasă urât. Cel mai bine ar fi s-o trimită acasă.

– Irina! Unde sunteți?

– La cratiță, acolo-i locul femeii!

– Ce s-a mai întâmplat? De ce nu ești și tu mai bine dispusă?

– Bine dispusă, ce să-ți spun! Aș avea toate motivele, așa-i? Ce dacă s-a dus pe apa sâmbetei o bicicletă nou-nouță și cam scumpă...

– Sincer, chestia cu bicicleta am încercat s-o dau la spate, simt că mă apucă piticii când mă gândesc! Este inexplicabil cum s-a putut să ajungă acolo... iar groapa aia de sub casă îmi dă fiori.

– Știi ceva? Mie-mi dă fiori fiică-ta.

– Nu văd că legătură are Miruna cu...

– Nici nu speram să vezi. Pentru cultura ta generală, țin să te informez că ieri s-a ocupat de grădinărit; îți amintești?

– Bine, și?

– Și! E destul de clar c-a mai făcut una din micile ei glume.

– Fata mea, tu crezi că Miruna ar fi fost în stare să spargă pământul acela bătătorit, să facă o groapă atât de adâncă încât să încapă bicicletă, iar apoi să curețe totul fără ca cineva dintre noi să observe? Zău, Irina, mă dezamăgești!

– Te dezamăgesc sau nu, e singura explicație logică. Și mă bucur că fiică-ta nu te poate dezamăgi niciodată.

– Miruna. O cheamă Miruna; încearcă măcar să-i spui pe nume.

– Ops! Mi se pare că am nimerit într-o discuție conjugală. Era vorba de mine sau mi s-a părut?

– Miruna, tatăl tău îți subestimează simțul umorului și contestă faptul că tu ai fi îngropat bicicleta.

– Ce să fac?

– Hai, că n-aveai cum să uiți de ieri până azi! Ai îngropat bicicleta lui Andrei. Constat că ai și talente de actriță...

– Dacă aș deveni vreodată actriță, sper să am un public mai inteligent.

– O! Dăm și replici spontane. Auzi, Claudiu?

– Miruna, tată, spune frumos, știi ce s-a întâmplat de-a ajuns bicicleta în groapă?

– Nu, tată, ai cuvântul meu, nu am habar. Nici nu știu despre ce vorbiți.

– Doamna Irinaaa! Doamna Irinaaa!

– Vezi c-a venit tanti Lenuța cu păsările, Claudiu. Adu-mi niște bani din dulap și pleacă și tu odată să cumperi ce mai trebuie, că te-apucă noaptea. Poftiți, tanti, intrați!

– Bună ziua la toată lumea. Ce faceți, vin musafiri?

– Sâmbătă avem un grup, ne pregătim. Serviți o prăjitură să-mi spuneți dacă sunt bune.

– Mamă, asta puteam să-ți zic și eu...

– Tu primești după prânz, Andrei.

– Mersi, maică. Păi, de vin sâmbăta, se cheamă că munciți și de sărbători.

– Ce sărbătoare mai e?

– E Sânzienele. Da’ nu știam că aveți așa fată mare. Că n-am văzut-o pe la discotecă...

– Îmi pare bine. Mă numesc Miruna. Mergeți la discotecă?

– Mă duc să am grije de nepoate, maică... E tinere și nu știu că nu tot ce zboară se mănâncă. Bună cocă ați frământat. Merge cu un vin, chiar și cu o tărie.

– Vă dau un păhărel?

– Nu, că s-au dus zilele tinereții când puteam să mă întăresc de dimineață cu o bere pân-a pleca la sapă, la ceape... Acu' junghiu', tusea și tensiunea, iar mai târziu, pardesiu de scânduri.

– Lasă, tanti, că mai e până la aia cu coasă. Uite banii și mulțumesc că ați adus curcanii gata jumuliți.

– Maică, sfârșitu' niminea nu și-l poate ști. Când vine moartea, ia prunc sau unchiaș sau fată ca bobocu' de floare, făr' s-aleagă, așa zice la psaltire. Gata, plecai, că se pune vipia. Hai, pa!

– La revedere!

– Doamna Irina, știți că mi-a dat o idee bătrâna asta?

– De ce simt că mă tem de ideile tale?

– Am aflat de la bunici că pe 24 iunie se aprind focuri pe comori; am putea să organizăm o surpriză pentru oaspeți, hm?

– Avem program artistic, dacă la asta te referi; vin niște lăutari, Stelică Speriatu îi plimbă cu șareta, iar dacă au copii cuminți, doamna Mărioara, vecină din vale, le spune povești până pleacă la culcare.

– Am putea obține ceva de efect fără nici un ban, bănuiesc că nimeni nu vă ajută gratis... Gândiți-vă că numele pensiunii e tocmai Hora Ielelor... Ielele sunt niște spirite câmpenești, un soi de zâne puțin mai rele puse pe șotii care se leagă de oamenii prea curioși... . Oho! Sâmbătă e chiar 24 iunie, Sânzienele! Îi putem plimba noaptea prin pădure, până găsesc un rotocol de iarbă pârjolită unde au jucat ielele...

– Miruna, mi-ai făcut capul calendar. Păstrează-ți fanteziile pentru tine. Și nu cred că zânele astea acceptă să ne facă reclamă lăsând prin apropiere rotocoale de iarbă arsă... Da' știu că ai închipuiri, nu glumă!

– Vreau să mă implic, să ajut pensiunea asta a noastră să prospere, însă...

– Cum ai spus? A noastră? În ce fel ești tu coproprietară aici?

– Tata a spus că e a lui Andrei și-a mea...

– Claudiu face afirmații deplasate, pe care insist să nu le iei în considerare. Nu mai doresc ajutorul tău, poți să faci ce poftești, du-te și pictează.

– Am terminat tabloul, îmi pare rău că...

– Auzi motorul? E Claudiu. Din acest moment am încheiat orice discuție.

– Irina! Veniți să mă ajutați la sacoșe. Am portbagajul plin.

– Andrei, mamă, vezi că sună telefonul! Răspunde tu, vrei? Claudiu, iubirea mea, mai sunt ceva bani pe card?

– Mamă, vino repede! E un nene de la București, vrea cu tine.

– Numai cu ea vrea să vorbească, i-auzi. Ce faci tu, Miruna, tată?

– Nu reușesc să intru în grațiile lui nevastă-ta; a rămas la părerea că eu sunt inamicul public.

– Până se obișnuiește și ea cu tine, că nu e rea, da’ n-o mai lua și tu de sus. Vezi că-n aia sunt sticle de vin, să nu se spargă!

– Pe loc repaus. Au contramandat venirea. Toți. Măcar să fi avut bunul simț s-o facă mai din timp! Ce dracu facem cu atâta mâncare? O să se strice tot.

– Ți-am spus, măi femeie, că nu merge așa? Trebuia să mă asculți, să cerem un acont.

– Tată, am eu o propunere.

IV

– Nu te rățoi la mine, Claudiu, că nu sunt eu vinovată pentru proasta creștere a unor șmecherași de București!

– Dar ți-am spus că nu se procedează așa. De la cei care vor rezervări se iau bani în avans, tocmai pentru a se evita astfel de situații. Însă că de obicei, tu ești mai deșteaptă și faci cum te taie capu’; zi tu ce facem acum? Avem o tonă de mâncare, iar bani, ioc!

– Tată...

– Lasă-mă, Miruna! Încă n-am întâlnit o femeie cu simț practic măcar la fel de dezvoltat cât al unei găini. Cum mai recuperăm cheltuielile? O să mă duc la muzeu să înjunghii toate patru roțile unui autocar, poate le va da prin minte excursioniștilor să se cazeze la noi...

– Tată, doamna Irina, am o soluție.

– Ce e, dragă?

– Foștii mei colegi de liceu, de când au auzit că am o pensiune, doresc foarte mult să o viziteze, să facem un fel de întâlnire cu toată clasa, mai ales că e vorba de o pensiune horror...

– O auzi, Claudiu? Ea susține că are o pensiune. De ce i-ai băgat în cap...

– Mă fata tatii, copiii de care spui, crezi că pot veni înainte să se strice sarmalele?

– Sigur. Dau niște telefoane, trimit mail-uri, se rezolvă. Chiar dacă nu vin toți douăzeci și șapte, vor fi suficienți ca să ne scoatem investiția.

* * *

Ce mai putea să-i facă Mirunei? De ieri seară de când Claudiu îi dăduse mână liberă, preluase frâiele întregii afaceri: dădea telefoane și aștepta confirmări, hotăra că la desert e nevoie neapărat de o salată de fructe cu frișcă, nu, muzică ambientală nu se potrivea atmosferei generale sau că trebuia o lumină mai intimă pe terasă în timpul nopții...

A! Cum era să uite! Colegii ei nici măcar nu aveau să stea în camerele pensiunii, doreau terapie cu fân! Era fânarul măturat? Există suficient fân? Ce i-ar mai fi spus ea despre colegii ăștia ai ei care au poftă de dormit în fân... Dar ce poți să zici? Nu e Miruna salvatoarea tuturor? Claudiu leagă coceni de porumb sub formă de... păpuși?... momâi?... nu, n-au nici o formă, dar par niște arătări după ce Andrei le învelește în cearșafuri albe. Sunt amplasate din loc în loc prin pădure, pe ea s-o scutească, e doar o prostie adolescentină!

Aveau gaz lampant? La ce era necesar? Ca să ardă un cerc de iarbă unde au jucat ielele... Până la urmă, mai știi? Tinerii ăștia infantili din ziua de azi, s-ar putea să guste toate farafastâcurile astea...

– Doamna Irina, am văzut că aveți levănțică... Înveliți câteva buchețele în tifon ca să le ducă tati în fânar, știți, pentru parfum. Eu dau o fugă până la biserică...

– E nevoie de ajutor divin?

– Întotdeauna este. Acum însă vreau lumânări. Ne trebuie multe lumânări. Ați putea vorbi cu lăutarii să vină un piculeț mai

târziu? La început vom asculta altceva; băieților încă le mai place heavy-metal. Totuși, la recepție îi primim cu November Rain... sau... Where the wild roses grow?

– O să te rog să fii atentă cu lumânările, mai ales după ce băieții mai beau ceva. Iar cu muzică, heavy-metal o să-mi pară o simfonie, nu mă sperie nimic în afară de manele.

Uite-o cum zboară pe drum în jos cu rochia neagră fluturând. Punctele info din sat erau cu siguranță deja la curent în legătură cu apariția în zonă a acestei domnișoare mereu în negru, cu ochii învinețiți și cu zdrăngănele la gât. Doar trecuseră douăzeci și patru de ore de când o cunoscuse tanti Lenuța... . Timp suficient pentru ca știrea să rezoneze. Ce zi era azi? Vineri? Precis erau câteva babe pioase la biserică; Domnul să le apere, că subiectele fierbinți nu aveau să le lipsească. Levănțică. Aha! Vinul trebuia pus la rece. Ce mai era? Ce mai era?

– Andrei, puiule, vrei tu s-o ajuți pe mami?

– Tata a terminat de ascuns ielele prin pădure! Ce-o să mai râd când o să se sperie musafirii!

– Nu. N-o să râzi, pentru că nu vei fi acolo. După părerea mea, treaba asta e o tâmpenie. Ne vom trezi că avem de plătit daune vreunei babe care face infarct.

– E o glumă, mamă, de ce nu poți și tu să te distrezi?

– De-aia. Vreau să cobori în pivniță; vei găsi pe masă mai multe sticle de vin; le iei cu grijă și le bagi în frigiderul pentru băuturi. Ai înțeles? Pot avea încredere în tine?

– O.K.

– Irina! Eu sunt gata. Miruna zicea că s-ar putea să nu mai fie nevoie de Stelică. Ce e, de ce nu vorbești cu mine?

– Miruna în sus, Miruna în jos, m-am săturat. Când pleacă seria asta de turiști, o să avem o discuție în urma căreia vă trebui să te decizi.

– M-am întors! Doamna Irina, nu știam că aveți așa biserică mare în sat.

– Eu nu sunt de aici, deci nu mă simt măgulită.

– M-a sunat Darius, zice c-au plecat din Vâlcea de zece minute. Tată, nu ne-am gândit unde își lasă mașinile, unii vin pe motociclete.

– Am presentimentul unei invazii barbare... Darius! Ce zici, Claudiu, de ce numele ăsta îmi evocă tancuri?

– Era bine să le fi spus să lase vehiculele trase pe dreapta de-a lungul aleii, aici e loc doar pentru patru mașini și dacă urcă nu mai pot întoarce...

– Mamă!

– Ai terminat?

– Vino, că băiatul ăla care se uita la bicicleta mea e în pivniță.

– Bravo! Ce să caute acolo? Cum a intrat?

– Ce zici, fecioraș?

– Andrei, nu mai coborî și tu pe scările astea. Du-te, Claudiu și vezi despre ce este vorba. O fi intrat la furat.

– Doamna Irina, pivnița asta îmi dă un sentiment ciudat. Am coborât într-o zi după o sticlă de apă minerală și am avut înăuntru un sentiment apăsător, era ca un urlet înghețat.

– Nu e nimeni jos. Ce zici, Andrei, c-ai văzut?

– Un copil. Un băiat un pic mai mic decât mine, cu părul galben, îmbrăcat în ceva murdar... Era speriat.

– Păi cum să nu vadă bietul de el bazaconii, după ce ascultă descrieri atât de plastice ca cea de adineauri... urlet înghețat...

– Se aud claxoane afară!

– Tot urlete înghețate. Înseamnă c-au sosit. Haideți.

– Vă rog, lăsați-mă pe mine! Eu voi fi gazda, sunt prietenii mei.

* * *

– Irina, încă patru porții de fleică și trei cârnăciori.

– Claudiu, le-ai explicat că aceste consumații se plătesc separat, da?

– Stai liniștită, că ăștia au venit să spargă sume mari.

– Copii de bani gata, fir-ar mama lor!

– Nu neapărat. Uită-te bine la ei: asta-i toată floarea hackerilor din Vâlcea. Ce i-ar mai culege acum!

– Du-te nu mai sta că se sleiește carnea. Andrei, fugi în cămară și mai adu-mi un borcan de castraveciori.

– Doamna Irina, câtă șampanie avem?

– Vor șampanie deja?

– E ziua Indirei, face douăzeci de ani.

– Avem destulă, da’ o să-i coste. Care-i Indira?

– Fata înaltă cu păr șaten, lung.

– Aia nu e prietena băiatului blond?

– Da, e logodnica lui Lucian. Sunt drăguți, nu-i așa?

– Ea-i mai înaltă cu un cap decât el, nu se simt jenați?

– E la modă. Indira e fericită oricum, pentru că Lucian, care seamănă atât de bine cu Leonardo di Caprio, i-a acordat atenție.

– Di Caprio? Cu nasul ăla borcănat?! S-avem pardon! Dar cine este lunganul brunet și tălâmb?

– Oho! Cristi. Bunică-său e fost colonel de securitate. Nici eu nu-l suport, e un sadic, a vrut să dea cu mașina peste o pisică.

– Pui de nemernic... Iar cel drăguț? Cel cu tricou verde?

– Acela este Vicențiu. Vi se pare simpatic? Să știți că el este adevăratul hacker, el i-a învățat pe ceilalți cum să procedeze, iar pentru asta, primește un procent... Îi plătesc inteligența; el nu se riscă.

– Mi se pare că-ți place.

– A, nu! Dar îl comparam cu prostuții aceștia care se cred cine știe ce...

– Așa se cred toți bărbații, fii sigură, chiar dacă n-o mărturisesc sau nu se vede... secretul e să le cultivi acest orgoliu și atunci ei vor face tot ce poftești...

– Irina, haideți dragă cu șampania, e ziua fetii!

– Doamna Irina, caviar?

– Era să zic ceva! Suntem pensiune, nu restaurant. Dați-le niște pișcoturi, că merg cu șampanie. Andrei, ți-am spus să-i lași în pace pe invitați, nu-i deranja. Plus de asta au un vocabular... că-mi vine să fac biip, biip.

– Mamă, domnul acela bătrân, cu pălărie, a întrebat de ciuperci.

– Care domn? Claudiu, a mai venit cineva?

– Nu. N-am văzut pe nimeni. O fi cineva din sat.

– Nu, tată, era îmbrăcat frumos, nu că țăranii; și vorbea altfel. A mai zis ceva de-un conac, nu mai știu... Zicea că e cu una Mioara...

– Du-te Claudiu, o fi vreun turist care a venit la muzeu și s-a rătăcit. Miruna! Cupele de șampanie!

* * *

– Miruna! Hai, fată, să ciocnești cu mine! Las-o pe maică-ta că se descurcă, o ajută și-ăla micu’.

– Ți-am spus că nu e mama.

– Care-i diferența? Niște babaci cu ochelari de cal. Ți-am zis ce mi-a povestit Andra? Oau! Trebuie să-i dai în cărțile de tarot.

– Indira, la mulți ani! Eu nu mă ocup cu tarotul.

– Ce-ai dragă, nu te lăudai că ești vrăjitoare?

– Bodi, să declari tu de față cu toată lumea, care din noi a reușit mișcarea cea mai tare pe luna asta!

– Dă-te, bă-n puii mei și mai slăbește-mă.

– Indira, ia-l pe Lucian deoparte că până la urmă se bate cu Adi.

– Băi, gealaților, potoliți-vă că vă babardesc!

– Lucian, vino cu mine, e ziua mea și nu-mi dai nici o atenție.

– Liviu, nu mai încinge și tu spiritele, te rog.

– Miruna, domnița inimii mele, de ce nu vrei tu deloc să mă iubești?

– Deci Bodi și cu ceilalți care nu recunoașteți asul să vă păziți. Vă sparg, vă-ndoi, auziți, mă?

– Vicențiu, te rog mult, vrei să-l duci tu pe Adi la culcare? De tine ascultă întotdeauna. Gata, prieteni! Dacă vreți să știți ceva despre locurile unde sunteți acum, veniți lângă foc. Nea Florea ne va spune niște întâmplări ciudate petrecute pe-aici.

– Miruna, sper că nu ține mult programu’ moșului, că am alergie la chestii nașparlii.

– Lili, dacă ești dornică exclusiv de mondenități, îți garantez c-o să te plictisească.

– Fato! Nu mai fi așa țepoasă, ce naiba! Ție-ți place chestiile astea de groază, da știi că eu mă sperii... și dacă mă sperii, fac urât, da?

– Lili, n-o mai freca pe Miruna. Dacă nu-ți place, du-te la Adi sus și vezi de ce mai e în stare.

– Hop și tu! E ziua ta și trebuie să mă port frumos cu tine, da’ mâine...

– Hei, maimuțelor, liniște că n-aud prelegerea.

– Zi, nea Floreo!

– De, taică, e multe de zis cu ziua de azi. Că Sânzienele e sărbătoare mare, nașterea Botezătorului; numa' că tot la data de azi se petrec lucrături sataniceşti. Întâi că lucesc flăcări pe comori. Unde e aur, joacă văpaia s-atragă lăcomia din om. Cine se duce cu dorința să să-nbogățască, îi ia necuratu' sufletu'. Ș-apăi se zice că pe-acilea pe la noi zace scufundată o comoară veche. Bănet mult, galbini blestemați că cine i-o căutat, și-o râs Ăl cu coarne de el.

Bătrânii povesteau că-n locurile noastre, pe-unde e acu lunca erea mlaștini înșelătoare și numa' însoțiți de călăuză se putea trece din splai în splai. Drumu' târgoveților șerpuia mai pe la deal o țărică și o ținea până la Vărzaru, de unde la dreapta apucai spre Curtea de Argeș și la stânga spre Râmnic.

– Miruna, sunt așa de speriat că-mi tremură chiloții!

– Nea Floreo, zi-ne de comoară.

– De, cu comoara povesteau bătrânii pe la clăci cum că un boier ar fi aruncat-o în mlaștină ca să n-o apuce turcii... Veniseră năvălitorii pe văi în sus, da' ai noștri aflaseră de la iscoade și-au apucat să aburce sipetele în rădvane; au luat pământu' în copitele cailor, însă turcu' nu-i slăbea. Au ajuns pe aci prin părțile nostre și simțeau răsuflarea păgânilor în ceafă. Ereau răi ca hienile, taică, că ereau ai lui pașa Pazvante, poate ați auzit de iel. Ș-atunci, boier Negoescu o aruncat în mlaștină greutatea, tot bănetu', toate giuvaericalile, cu gând că le-o scoate când s-o ogoi năpasta... N-avea a le mai găsi vreodată... Șalvaragiii, când or ginit că auru' o rămas pe loc, s-au aruncat în ape să-l scape. Nu știau că sunt smârcuri adânci și flămânde... Au pierit înghițiți cu cai cu tot.

Multă lume o încercat să afle comoara ani la rând; or vinit domni de la capitală și-or secat mlaștinile, da' o fost degeaba. Doi muncitori au dat ortu' popii atunci, unu înecat, altul strivit de-o mașinărie.

În tinerețile mele, unu Petre s-o lăudat la cârciumă c-a găsit aur și-a descoperit unde-i locu' de taină. Nu l-o luat nimini în samă, da' nebunu' o scos de la brâu câțiva galbini, știți dumneavoastră, scuzi împărătești, taleri vechi. Pă loc s-or holbat ochii la tăți și parcă s-or trezit din beție. S-au rugat de Petre cu ceru și pământu' să le spuie unde e locu' ieczact unde i-o aflat, de iel s-o ținut tare. Până nu l-or îmbătat bine, n-o zis. Apăi și-o

dat drumu' la limbă. Au plecat, taică, bețivanii cu hârlețe și sape la râu. Ce să facă pe-ntunericimea aia? Or așteptat să s-arate zorile, numai că la lumina zilei l-or văzut pe Niță înecat mai la vale, căzuse în bulboană, iară Petre amuțise, nu mai putea agrăi neam. De-atunci îi rămase numele Mutu.

– Miruna, dă-l forward pe moș, că astea-s povești de-adormit copiii.

– Nea Florea, care-i treaba cu ielele?

– Ehe, drăguța mea, ielile pocesc bărbații de se uită la ele. Sunt arătări cu trup de muiere tineră și cam goluță, să mă iertați. Zboară prin văzduh și cântă, de-aia le mai zice împărătesele văzduhului; le place să joace hora prin grădini, și lasă iarba pârjolită, că aia-i hora morții. Beau apă din fântâni și zboară pe poieni. Zicea unu Culaie al popii c-a zburat cu ielele, că l-au purtat prin păduri nevăzute de om, da' asta-i minciună, că nu scapă nimeni întreg din mâinile lor dac-apucă a le zări.

– Dacă spunea povești de-astea, probabil nici nu era întreg...

– Darius!

– Ielelor le place aci, în locurile noastre, că tare-i adânc codru Gruilor; și Ceaușescu venea aci la vânătore, eream mândri că oprea la noi... Da' au o ușă care dă p-ailaltă lume și dacă trece careva prin ea făr' să vreie, nu se mai întoarce în veci. Erea o muiere, una Leana, care doar c-o văst ușa deschisă ș-o rămas surdo-mută pentru tăt restu' vieții; Leana aia de i-o dat cu sapa în cap lu' Anișoara lu' Vasile, poate c-o știți domnișoara Miruna...

– Nea Florea, mulțumim pentru poveste, serviți o cupă de șampanie...

– Taică, un vinișor de-mi-i da, l-oi bea, da' nu șampanie, că-mi face dureri de cap. Hai, sănătate la tata lumea!

– M-am plictisit de moarte!

– Mihăiță, Dariuse, ia-ncălziți, mă, damele că s-au plictisit, auzi?

– Miruna, dați drumu la muzică, mai dansăm.

– Dragilor, nu preferați să ascultați cântecul ielelor? Ce-ați zice de o mică drumeție pe întuneric, prin pădure? Hm? Apoi ne întoarcem și tăiem tortul.

– Super extra tare!

– Tu fată, vrei să fac infarct, tu?

– Lili, n-ai decât să stai aici.
– Haideți, despărțiți-vă pe perechi, că e mai palpitant, măi fraților!
– Mama mea, ce beznă!
– Miruna, tu nu vii?
– Nu, rămân cu Lili; vreau să văd dacă mai au nevoie de mine la bucătărie.

* * *

– Miruna, mai este apă caldă la ora asta? Aș face un duș..
– Nu e decât unu noaptea, de ce n-ar fi? Du-te liniștită. Andrei, nu te-ai culcat?
– Taci, că mama nu știe, am sărit pe fereastră.
– Vai de mine, ești tare năzdrăvan!
– Îi auzi cum țipă? Se sperie de ielele făcute de noi...
– Se joacă, nu sunt speriați cu adevărat, Andrei. Fuga la culcare! Doamna Irina o să se supere pe mine dacă află că ți-am ținut partea.
– Hâi! Acum chiar s-a speriat o fată. Și-au dat seama și ceilalți. Auzi cum o caută?
– Andrei, te rog du-te sus. Eu iau o lanternă să le ies înainte. Țipătul ăsta sigur l-a auzit și maică-ta. Vrei să te găsească aici?
– Miruna! Aici, Miruna!

* * *

– Ce s-a întâmplat? Indira, de ce plângi?
– Vreau să plec de aici. Nu mi-a plăcut de la bun început locul acesta.
– Termină, dragă, ne strici cheful la toți.
– Nu mai stau aici. Lucian, vreau să mă duci acasă.
– Ce-ai, fă, ai căpiat? Am venit să ne distrăm și tu te isterizezi? A fost o joacă, ce dracu!
– Nu pricepeți că am văzut...
– Ce-ai putut să vezi? Niște coceni înveliți în pânză albă. Foarte mișto, Miruna.

– Nu! Am văzut ceva rău, foarte rău.

– Ai văzut-o pe mă-ta.

– Lucian, nu vorbi așa cu ea, este îngrozită, e clar.

– Ce, bă Dariuse, crezi că e prima oară când se isterizează? Asta are sindromu' ăla... știi tu.

– De ce plânge domnișoara?

– S-a speriat. Doamna Irina, nouă ne-a plăcut, a fost distractiv, dar ea... să nu fi băut un pic mai mult...

– Așa, deșteptule, acum mă faci și bețivă.

– Indira, stai jos aici pe șezlong. Îți aduc un ceai de tei.

– Nu doamna Irina, nu vă deranjați. Eu plec acasă. Lucian, vreau acum.

– Bă, vede c-am deschis o bere, nu că acum pe loc.

– Ce, ce e pe mine? Ia-le de pe mine!

– Ho, șezi blând, nebuno! Sunt furnici. Te-ai așezat fix într-un mușuroi, ce naiba.

– Fiți atenți ce de furnici! Sunt enorme!

– Ia-le de pe mine!

– S-au urcat pe tine de pe tulpina părului.

– Lucian, e ziua ei, nu-i vorbi urât.

– Dă-o, mă-ncolo, că prea e nu știu cum! Mor când văd atâtea fițe!

– Luați-le de pe mine odată!

– Gata, fato, le omor, uite. În loc să beau o bere liniștit, le-o dau lor. Na, beți fir-ați ale dracu! Le calc și-n picioare, ești mulțumită?

– Vreau să plec acasă!

– Te duc, da' e ultima dată când mai dai ochii cu mine. Miruna, pe unde o iau să ajung mai repede la oraș?

– Stai să-l întreb pe tata.

– Cine pleacă atât de curând? Nu v-a plăcut la noi?

– Domnu Claudiu, îmi pare rău, trebuie s-o duc acasă pe Indira, ea e o fată mai specială și îi place să se afle în centrul atenției...

– Păi... bine. Sunteți cu motocicleta? Atunci o puteți lua peste deal, pe la Gîltofani, treceți prin pădure și ieșiți direct la Budești, la doi kilometri de oraș. Da' să plecați așa, noaptea... Domnișoara Indira, sunteți sigură că n-ați prefera să vă culcați acum?

– Vreau acasă și-ar fi bine să plecați toți cât mai puteți.

V

În sfârșit, liniște! Deși fuseseră doar trei zile la mijloc, ajunsese să creadă că n-o să mai scape niciodată de „încă trei porții, te rog”, hard rock și fițe. E adevărat că încasările erau și ele pe măsura efortului, însă acum urma curățenia; n-avea rost să mai comenteze despre ceea ce găsise prin fânar... sau că în camerele pensiunii se fumase, iar dozele goale de bere își aflaseră un loc discret după un dulap... Bine că mașinile plecaseră, motocicletele cu motoare ca de avion nu mai împrăștiau așchii de sunete iritante și pacea coborâse din nou peste sat.

– Hei! Răspundeți careva la telefon! Claudiu! Miruna! Nu e nimeni pe aici? Sunteți fantastici! Trebuie să mă cobor eu de sus ca să răspund. Vin, uite că vin! Alo! Da, pensiunea Hora Ielelor suntem. Bună ziua. Da, sigur, doar eu sunt gazda. Indira? Mi se pare că a plecat un pic mai devreme... de fapt, a plecat din prima seară... era ziua ei de naștere, știu. Da, cu un băiat pe nume Lucian. Spuneau că vor să ajungă la oraș... eu am zis că pleacă, pentru că se ciondăniseră așa, în glumă, nu, nu era nimic serios! Și ei ca tinerii, doamnă, se ceartă ca să se împace după aceea. Probabil s-au oprit undeva. Dacă aflu ceva vă sunăm, da mi-am notat numărul. Numai bine vă doresc!

– Doamna Irina, m-ați chemat?

– Da. Era mama Indirei la telefon. Fata aia și cu Lucian n-au ajuns încă acasă, iar biata maică-sa își face griji. Poate tu ai fi știut să-i spui mai bine decât mine ce e cu ei..

– Habar nu am ce poate fi cu ei! Știu cât știți și dumneavoastră. Dacă stau să mă gândesc, Indira s-a purtat ciudat în seara aceea. Vreau să spun că dacă Lili ar fi avut asemenea toane, n-ar fi mirat pe nimeni, dar Indira e serioasă... nu știu ce să zic. Voiam de mai mult timp să vă întreb: cum v-a venit ideea asta cu pensiunea horror?

– Foarte simplu: ne-am gândit la bani.

– Adică ați prins-o efectiv din aer?

– Când am vrut să cumpărăm casa, niște vecine

binevoitoare ne-au ținut calea ca să ne informeze că nu e bine să ne investim banii aici; că e loc blestemat, că s-au petrecut niște lucruri urâte, chestii băbești, înțelegi. Lor le convenea să rămână locul pustiu ca să-și pască vacile în voie. Claudiu a mirosit ce potențial are zona, a tot făcut la calcule, după care am hotărât să profităm de fondurile europene și să dezvoltăm o afacere de familie. Și cum n-aveam de gând să creștem animale, am ales o pensiune. Muzeul memorial Nicolae Bălcescu mai atrage turiști în comună, locurile sunt frumoase, te-ai convins singură, deci nu ne rămânea decât să exploatăm filonul.

– Nu v-ați închipuit că babele acelea ar fi putut avea dreptate?

– Sigur că da! Frankenstein doarme în fânar când nu e plin cu turiști, vampirul Lestat mai ia uneori masa cu noi, iar fantoma unui preot voo-doo e văzută adesea în nopțile fără lună. Ce zici, Miruna, nu ți-e dor de mămica ta? Nu vrei să mai mergi puțin și prin Germania? Că eu una m-am săturat de poveștile tale!

– Ba da. Văd că nu sunt dorită aici, cu toate că am visat să fim o familie.

– De ce n-ai vrea să formezi o familie fericită cu mămicuța ta și soțiorul ei? De ce neapărat cu noi?

– Nu știu. Îmi semănați mai mult.

– Îți închipui că-ți semănăm. Noi suntem oameni normali, Miruna. N-avem nici un chef de incursiunile tale în paranormal. Ori pe tine tocmai asta te atrage aici. Te-ai înșelat însă.

– Da. Am să mă întorc la Vâlcea. Să nu uitați ce vă spun acum: în locul acesta este un puternic curent energetic negativ. Poate poveștile lui nea Florea nu sunt simple invenții..

– Hai, lasă-mă. Iarăși sună telefonul! Du-te tu și răspunde. Sper să nu fie alți turiști, că înnebunesc!

* * *

Doamne, ce insistentă putea fi fata asta! Se ținea ca scaiul de ei, nu mai pomenise așa ceva! Vroia cu orice preț să moștenească pensiunea! Claudiu, el îi băgase în cap toate prostiile. Chiar! Unde era scumpul ei soț? Se transmitea vreun meci astăzi?

– Cine era la telefon?

– Părinții lui Lucian. Sunt foarte supărați, l-au dat dispărut. Au trecut mai mult de patruzeci și opt de ore, poliția îi caută.

– Eh, își fac de cap într-un motel, pe-undeva, asta-i tot. Mă duc să-l caut pe Claudiu. Am certitudinea că scumpul de el se eschivează de la curățenie...

– Miruna, a plecat mama?

– Unde ești, Andrei?

– Aici!

– Aoleu, dac-ar ști maică-ta că-i mototolești hainele prin dulap...

– M-am ascuns să văd ce se întâmplă în cameră când nu e nimeni; pe-urmă o intrat mami și n-am mai putut ieși.

– Cum adică ce se întâmplă în cameră când nu e nimeni?

– Știi, am auzit de mai multe ori un zgomot aici.

– Aici, în camera ta?

– Da.

– Ce fel de zgomot?

– Nu știu cum să-ți zic... ca și cum cineva ar fi vorbit singur, în șoaptă. Într-o noapte, mașinuța albastră se plimba pe parchet. De parcă s-ar fi jucat un copil cu ea.

– Copilul! Dacă băiețelul pe care zici că l-ai observat privindu-ți bicicleta e de fapt...

– Ce?

– Hai să ieșim afară, Andrei. Mă tem că aici ne depistează maică-ta.

– Mergem la stejarul cel gros din pădure?

– Nu. Tata e în pădure, adună ielele. Nu stă degeaba săracu, așa cum credea nevastă-sa. Mai bine hai în livadă. Ia zi, Andrei, ce e cu băiatul pe care l-ai văzut în pivniță?

– Nu știu. Ce să fie?

– Ți se pare real?

– Vrei să spui că este extraterestru?

– Nu. Încearcă să-mi răspunzi la ce te întreb. Deci acest copil, are consistență, arată normal?

– Da. Însă eu simt că e speriat.

– Cum simți?

– Am încercat să vorbesc cu el și de fiecare dată pleacă. Dar înțeleg cumva în capul meu că el ar vrea să ne jucăm împreună. Atunci, în pivniță, l-am întrebat ce face, iar el s-a retras într-un colț întunecat. Mie mi s-a făcut urât și-am urcat

sus.
– L-ai atins vreodată? Ți-a răspuns?
– Nu. Auzi, Miruna, povestește-mi și mie despre ușile de care a pomenit nea Florea.
– De aceste uși mă tem. Nu cumva copilul să fi venit pe acolo..
– Ce uși pot fi astea?
– Uși care se deschid spre alte dimensiuni. Spre alte lumi. Sau poate tot spre lumea noastră, dar în alt timp... Sunt portaluri...
– Oau! Călătorie în timp! Cum am putea găsi o ușă, Miruna?
– Nu cred că are un loc fix. Eu aș zice că se mută... Este o singură ușă. E prinsă în amprenta acestui loc și nu se pot deplasa prea mult. S-ar putea ca toate anomaliile de aici să provină.
– Explică-mi.
– De când am venit am simțit în curte un fel de energie.
– În curtea noastră?
– Da. Venea dinspre păr. Ai văzut ce furnici mari se plimbă pe tulpina lui? Apoi, ceea ce s-a întâmplat în baie și cu bicicleta...
– Mama spune că tu ai făcut...
– Nu, Andrei, n-am fost eu.
– Te cred. Hai să căutăm ușa! Crezi că este periculos?
– Nu, dacă ne luăm niște măsuri de prevedere. Trebuie să mă gândesc. Doar că nu mai am timp. Maică-ta vrea să plec.
– Eu vreau să stai!
– Uite-l pe tata!
– Miruna, haideți acasă!
– Tată, ce s-a întâmplat?
– A sunat un coleg de-al tău, nu te prindea pe mobil. Indira și Lucian au fost găsiți. Au avut un accident de circulație la Gîltofani, în pădure. Au murit amândoi, nu-mi vine să cred! Le-am spus să nu plece, de ce nu m-au ascultat?
– Doamne! Ce s-a putut întâmpla? Îl sun pe Vicențiu, poate știe mai mult; tată mă iei și pe mine la Vâlcea? Simt că ceva nu e în regulă.

VI

– Mamă, s-a întors Miruna!
– Da, a venit să-și ia lucrurile...
– Și să-mi iau rămas bun de la tine, Andrei. Doamna Irina, pot să împrumut până la Vâlcea o valiză de-a dumneavoastră?
– Cea cu care ai venit unde este?
– A luat-o mămica în excursie. Înainte să plec, m-a sunat să mă întrebe de ea și a trebuit să i-o duc.
– A venit mămica?
– Da, s-a dus cu Hans în deltă.
– Și la înmormântare cum a fost?
– Dacă vă interesează elementele de senzațional, v-am adus ziarul de Vâlcea.
– Ia te uită! „Moarte misterioasă la Gîltofani”. I-auzi, Claudiu:

„Satul cunoscut până acum numai din cauza alunecărilor de teren, devine cadrul sumbru al unei tragedii încă neelucidate.
În dimineața zilei de 26 iunie, anul curent, Zamfirescu Daniel, domiciliat în localitate, a anunțat la numărul de urgență 112, că pe drumul județean 6, la kilometrul 8, în mijlocul pădurii Grui, se află două cadavre întinse în afara părții carosabile, la lizieră. Echipajul Poliției Rurale sosit la fața locului a constatat adevărul celor relatate, iar medicii de pe ambulanță au confirmat decesul celor doi tineri, care, după verificări, s-au dovedit a fi Indira M., studentă, și Lucian D., fără ocupație.
Vehiculul cu care se deplasau tinerii, o motocicletă Harley-Davidson, se afla parcată alături, ceea ce exclude ideea unui jaf. De asemenea, nu existau urmele unei posibile coliziuni, cele două corpuri neprezentând traume vizibile.
În speranța că organele în drept își vor face datoria și vor dezlega misterul, pedepsind pe eventualii vinovați, ne exprimăm regretul pentru cele întâmplate și transmitem pe această cale condoleanțe îndoliatelor familii.”

– Ei, Dumnezeu să-i ierte! Miruna, tată, cred c-a fost jale mare la cimitir.
– Nu se poate spune în cuvinte.

– Și asta-i tot? Nu s-a aflat care a fost cauza decesului?

– Doamna Irina, dacă încep să povestesc ce-am aflat, mă veți învinui iarăși de elucubrații.

– Zi, dragă, ce știi? Vrem să auzim, în fond bieții copii au fost la noi în casă, i-am cunoscut...

– Autopsia a descoperit cauza decesului: Indira și Lucian au murit înecați.

– Înecați? Mâncau pe motocicletă, s-au oprit să mănânce?!

– Nu. Înecați cu apă. Aveau plămânii plini cu apă.

– Cum e posibil? Cu cine erau ei certați? Asta e o reglare de conturi!

– Irina, bați câmpii rău de tot!

– Ce, crezi că nu e posibil? Am văzut într-un film.

– Excluzând amănuntul că nu văd nici un criminal autohton să meargă cu imaginația până într-acolo, notează că au plecat inopinat; cu o oră mai devreme nu știau nici ei înșiși că vor pleca. Cine să stea pe marginea drumului să-i aștepte ca să-i oprească și să-i înece.

– Irina, Lucian nu e cumva cel care a înecat cu bere furnicile de la rădăcina părului?

– Ba da, tată, n-am încercat eu să vă spun că locul acesta nu e bun?

– Miruna, îmi pare bine că pleci! Du-te și fă-ți bagajele.

– Am dispărut.

– Irina, te-ai gândit vreodată că eu aș dori s-o am pe Miruna lângă mine? Ți-ai pus, măcar în treacăt, problema că deciziile tale unilaterale sunt de-un egoism feroce?

– Nu fi patetic, dragă. Din păcate, o poți vedea la orice oră. Cât despre egoism, am altă părere: de ce ai avea tu dreptate cerându-mi mie să accept prezența unui copil al tău dintr-o căsnicie ratată?

– Bun, încă o discuție încheiată ca de obicei.

– Știi ce, Claudiu? Te rog să nu mă stresezi! Se ocupă turiștii cu asta, fii liniștit! Că dacă erai bărbat, ai fi avut un serviciu suficient de bănos ca să-ți permiți să mă ții pe mine acasă, nu să mă faci sluga oricărui prost cu ceva bani. Tu însă nu mă mai iubești!

– Era o replică frumoasă într-o piesă de teatru: te iubesc și lasă-mă dracului în pace!

– Sigur că da. Mă duc să pregătesc masa pentru domnii

istorici. Tu relaxează-te.

* * *

Așa stăteau lucrurile cu Claudiu: dacă făceai un singur compromis mititel, imediat el se pregătea de pasul următor, până te trezeai acceptând lucruri la care nici nu te gândisei; de la un simplu „ce-ar fi s-o luăm pe Miruna la noi ca să te ajute?”, ajunseseră la probleme de succesiune și coabitare! Fir-ar să fie! În bucătăria asta era mereu aer închis! De câte ori nu-i spusese lui Claudiu de-un ventilator... Degeaba. Iar ideea de a-i vedea în jurul mesei pe cei șase turiști îi evoca scoaterea unei măsele. Era vară și până la urmă era firesc că pensiunea să fie plină, dar sperase măcar la câteva zile de respiro după plecarea rockerilor. Bătrâneii aceștia pensionați, a căror medie de vârstă depășea sută, erau liniștiți, nimic de zis, dar la masă aveau tot felul de pretenții. Ar fi fost indicat să mănânce Andrei înainte, că până mestecau centenarii, murea de foame copilul.

– Andrei! Andreeei!!

Treaba lui. Dacă umbla brambura prin livadă, n-avea decât să aștepte. Spera să mai aibă o față de masă călcată...

– Doamna Irina, am venit să vă spun la revedere.

– Miruna, în ciuda părerii pe care presupun că ți-ai format-o, să știi că poți să mai vii pe aici, chiar dacă nu vei sta prea mult.

– Am înțeles. Mi-am luat tabloul de pe hol. Deși aș fi preferat să n-o faceți, până la urmă îmi place băiețelul pe care l-ați adăugat sub păr.

– Ce-am făcut?

– Tata a spus că dumneavoastră...

– Eu nu pictez. N-am asemenea talente.

– Tata nu, dumneavoastră nu, atunci cine?

– Pe Andrei l-ai întrebat?

– Nu știu unde este Andrei; l-am chemat să-mi iau rămas bun, dar nu e de găsit. Oricum, asta nu poate fi mâna lui. E pictat cu mare finețe, aproape ca un colaj... Vroiam să vă întreb ce vopsele ați folosit de au efectul acesta.

– Miruna, te rog să mă scuzi, îmi vin bătrâneii la masă și eu nu sunt gata. Dacă nu e totul perfect, comentează ca ieri,

când un șnițel li s-a părut cam tare și m-au întrebat dacă vaca respectivă nu cumva păscuse pe pășunile Indiei pe vremea când se scria Mahabharata... Sunt istorici, ți-am spus?

– Atunci rămâneți cu bine, aveți grijă...

– La revedere, Miruna.

* * *

Doamne, ce zi plină! Istoricii nu au măsura timpului. Au stat la masă două ore și jumătate ținând-o pe ea în stand-by fără milă. Și pe deasupra, le-a plăcut atât de mult, încât și-au mai făcut o programare pentru un week-end peste o lună. Dacă pensiunea lor avea să intre în circuitul turistic al caselor de ajutor reciproc ale pensionarilor, ea, Irina, era gata să declare cu mâna pe inimă că se va lăsa de meserie. Ce pretenții poți avea de la oameni ale căror diviziuni temporale erau evul, era, secolul?

Da’ unde putea fi băiatul acela? Și-a făcut prostul obicei de-a hoinări fără rost. Și se plimba cu burta goală... A! Se făcuse cinci după-amiază. Întrecuse orice măsură! De data asta, avea să vadă el! I-auzi! S-a întors și Claudiu de la oraș. Pune-te masă din nou!

– Irina, vezi că am mai luat două torturi de înghețată. Pune-le repede în congelator. Am o ladă de bere; o duc în pivniță toată sau îți mai las și sus câteva?

– Du-le jos, că domnii mei n-au liber de la neveste pentru băuturi.. Cum pun mâna pe-o sticlă, ele încep un necrolog.

– Mda. Andrei?

– Sunt foarte supărată pe el! A plecat de dimineață și nu s-a mai întors. N-a mâncat nimic pe ziua de azi. Va trebui să ai o discuție serioasă cu el. Sper să nu mă contrazici când îl voi pedepsi.

– De pe partea mea, îl poți pedepsi, dar explică-i și de ce. Mă duc să-l strig din spatele casei; precis se joacă în pădure.

– Irina, băiatul nu este în pădure. Am găsit însă șepcuța de soare și săndăluțele lui la tulpina unui stejar. Sun-o pe tanti Lenuța să vezi dacă nu cumva s-o fi dus pe la ea... Eu mă duc în grădină de vale să-l caut prin vecini. S-o fi jucat cu vreun copil

și-a uitat să mai vină.

– Andrei! Andrei!

De ce simțea un junghi rece în dreptul inimii? Sună la toate numerele de telefon pe care le știa prin sat, deși avea sentimentul indefinibil că o face în zadar. Apoi formă numărul de telefon al șefului de post. Somnoros, acesta îi promise că va trece pe la ei mai târziu, că nu trebuia să se alarmeze inutil, că probabil băiatul era la scăldat, la râu... Acolo dispăreau copiii din zonă vara... Puse receptorul în furcă exact în momentul când intră Claudiu.

– Irina, telefonează la poliție!

– Tocmai cu șeful de post am vorbit. Zice să stăm liniștiți, că precis e la baie, la Topolog. Atunci de ce simt eu că mi-e rău?

– Lasă-l dracu' de tâmpit! Sun la 112.

* * *

– Ce ți-au spus?

– Au luat notă.

– Claudiu, mi-e atât de frică! El n-a făcut niciodată așa ceva. Știi că ți-am și spus că-mi place pentru că era responsabil?

– Mă mai duc o dată în pădure. Poate s-o fi dus înspre Grui, pe la fântâniță...

– Doamne! Vreau să vin și eu, dar n-are cine le da de mâncare boșorogilor. Bine că pleacă mâine!

– A venit o mașină!

– Poate l-a adus cineva.

– Bună seara, la dumneavoastră! Și? A apărut boțogașul ăla de băiat?

– Domnu' șef, mă bucur că, în sfârșit, v-ați hotărât să veniți.

– Haideți, doamnă, că nu ierea căzu să dați alarmă la 112... Eu ziceam să mai așteptăm să vedem dacă n-o apărea... știți cum sunt băieții... pe căldura asta s-o fi dus la râu cu alți hăndrălăi.

– Domnu' Ghiorsilă, poate nu știți, dar în cazul dispariției copiilor, primele ore sunt hotărâtoare; nu se așteaptă ca în situația adulților.

– Gata, păi eu ce ziceam? Ietă, chemai niște voluntari de

la bar să-ncepem căutările. Da’, dacă se întunericește prea tare, lăsăm pe mâine dimineață, că e meci și oamenii se duce pe la casele cui le are... he, he.

– Domnule, dumitale îți arde de râs? Duhnești a bere în timpul programului și...

– Ascultă, doamnă, măsoară-ți vorbele, că de nu îți dau un advertisment, auzi? Nu ie cazu’ să-nveți d-ta organele ce tre’ să facă. Imediat vă scriu un proces verbal dă constatare... un’ mi-o fi picsu?

– Dă-te-ncolo de bețiv ordinar cu pixu mamii tale! Mie mi-a dispărut băiatul și tu îți cauți pixu!

– Ascultă, domle... pentru injurie...

– Irina, am plecat. Uite că mai vin niște băieți. Periem toată pădurea cât mai avem lumină.

* * *

– Nici nu-mi vine să vă dau ziua bună, doamna Irina, când vă văz așa de amărâtă. Că numa’ Ăl de Sus o ști câte lacrimi vărsarăți până amu de-ați albit și la păr!

– Ce să fac, Mărioaro, nu mă pot împăca fără Andrei.

– Cât să fie de când a dispărut?

– Au trecut două săptămâni.

– Tare greu vă este! C-o venit răul așa neașteptat, întocmai ca la noi când o murit maica mea, Dumnezeu s-o pomenească. De-o omorât-o Leana surdo-mută.

– E greu, Mărioară, atât de greu, că eu nu mai pot îndura. Îmi amintesc cum vorbea cu mine, cum zicea c-o să se facă om de știință când va fi mare... Îi cumpărasem un microscop... îl țineam ascuns ca să i-l dau de ziua lui... Acum cine știe cine mi-l chinuiește, cine-și bate joc de sufletelul lui... Că de l-aș găsi pe omul care mi l-a luat, i-aș scoate ochii cu un cui înroșit în foc; i-aș...

– Irinucă, fata mea, nu vorbi, mamă, cu păcat. Poate e voia Domnului.

– Dacă Dumnezeu vrea să sufere copilul meu nevinovat, atunci...

– Taci! Taci! Nu huli, că Dumnezeu e singura ta nădejde. Da’ unde e domnu Claudiu?

– S-a dus la oraș să lipească afișe pe stâlpi. Poate l-a văzut cineva pe puiul meu.

– Nu mai plânge, că mori. Zici c-ați căutat peste tot?

– Peste tot. E dat în urmărire.

– De, mamă, vi s-a spus că nu e bun locu', n-ați vrut să ascultați.

– Nu începe și dumneata Mărioaro, cu poveștile nebunei ăleia de Miruna. C-a venit și-și dădea ochii peste cap pe aicea ca să-l impresioneze pe bărbatu-meu că vezi Doamne, ce mult își iubește ea frățiorul! Am dat-o afară în șuturi pe mătrăguna naibii, că am auzit-o eu odată când îi spunea lui Andrei tot felul de prostii despre nu știu ce zeiță. Acum venise că e dracu știe ce lângă părul din curte, că acolo a simțit ea o energie, că de-aia a apărut imaginea lui Andrei în tablou...

– Gata, gata, doamnă dragă. Nu vă mai inervați. Eu ziceam să vă spui ceva, da' nu știu de nu vă fac mai mult rău...

– Zi!

– De ce nu încercați să vorbiți cu baba Mitra?

– Cu ce mă poate ajuta o babă?

– A uitat-o Dumnezeu, doamna Irina. E afară din timpu' iei, că așa mai glumește Ăl de Sus. Da' e văzătoare cu duhu', află lucrurile cele pierdute și știe înainte ce-a să fie.

– Prostii.

– O fi cum zici dumneata, da' ea l-o găst pe Ionuț al Oacăi mort în puț și știe gându' omului măcar că n-o mai ieșit din curte de cincizeci de ani. Poate te îndrumă încotro s-o iei după copilu' matale. Sau poate nu crezi... Noi aici știm de farmece și descântece și știm a ne feri de rău, cât de cât, că puterea răului e mare, iar noi ființe slabe... Ehe! Dac-ai fi auzit tălică de Licuricioaia! Fermecătoare ca ea nu mai găseai.

– Merg, Mărioaro, merg și-n iad pentru băiatul meu. Du-mă la babă.

VII

– Înc-un pic și-am ajuns, doamna Irina. Văz că v-a fost greu să urcați pân-aici.

– Nu, mă gândeam că sunt caraghioasă; ce-aștept eu să-

mi spună o babă?
– Poate n-a avea nimic a vă spune, da’ dacă are? Apoi nu vreți s-aflați?
– Ba da, Mărioară. Cum trăiește bătrâna asta aici în mijlocul pustietății? Cine are grijă de ea?
– Domnu Dumnezeu o are în pază, că ai ei au murit toți. Mai urcăm și noi, Onela și cu mine, da’ mai rar. Vine mai des Măria lu’ Nae. Ne e urât, ce să facem? Că n-o fi ușor de cea care-a găsi-o țapănă.
– Bine, dar are nevoie de mâncare, de-un spălat, de-o curățenie...
– Mitra trăiește cu poame și apă. N-a mai băgat în gura ei carne de zeci de ani. O duce tot într-un post și-o rugăciune. O cămașă curată îi aduce Măria și-o primenește sâmbătă seara, duminica după leturghie vine părintele s-o cuminece, că i-a intrat babii în cap să nu moară neîmpărtășită. O mai boscorodește părintele că-l pune să urce coasta în loc să plece la masă la doamna preuteasă, da’ n-are ce-i face, că de-o află moartea nepregătită, de la el va cere Domnu prețul sufletului. Și-apoi vin cei ce au nevoie de-un cuvânt de la ea. Ietă casa!
– Acolo...
– Vă mirați, doamna Irina? Vi se pare mică, ai? S-a mai derăpănat în atâția ani, ce-i drept, da’ să știți că așa trăiau moșii noștri: o cameră și-o tindă, în care ereau toți de-a valma. Vara dormeau afară, iarna se înghesuiau să scape de ger. Hai înuntru, cu curaj!
– Bună ziua, lele Mitră! Ietă, pe cine ți-adusăi! Dânsa e doamna noastră, care e patroană.
– Bună ziua, tanti Mitra.
– Mulțămim dumneavoastră, da ședeți. Tu iaști, Mărioară, ai?
– Eu, eu. O adusăi pe doamna Irina că are un necaz mare.
– Îmi zăceam io că no-ți vinitără iciși degeaba.
– Tanti, ți-am adus niște lapte.
– Mulțam, da’ be-l tălică, poate ț-o topi verinu’ ce-l ai la irimă.
– Ce zice?
– Lasă, n-o luați în seamă, că mai ie și ea scorțoasă câteodată. Lele Mitră, doamnă are casă la Linia Hanului, știi mata. Are loc de primire pentru oaspeți, pricepi? Acu’ e supărată

că i-a dispărut băietu'. Ziceam că poate deschizi psaltirea pentru dumneaiei să afle ce are de făcut.

– Desluşesc năcazu' în ochii muierii, maică. Irina te cheamă?

– Da, mamae. Trăieşte copilu' meu? Unde e? Plătesc oricât ca să aflu ceva.

– Leapădă-te de Satan!

– Hai, Mărioaro, că-i nebună, bate câmpii...

– Ascultaţi ce vă zice, fără supărare.

– Văzuşi, fata mea, că tălică te îngreunezi la suflet aflând adevărul? Satan sălăşluieşte-n irima tălică, Irino. Văz mândrie, şicană şi pizmă în adâncu sufletului. Şi n-o fi icişi tata-l minciunii? Leapădă-l!

– Ce să fac, ce vrea?

– Zi că te lepezi.

– Bine, mă lepăd, mamae, dar...

– Geaba agrăieşti din limbă, fata mea. Deştidă-ţi irima de vreai a pricepere ce ţi-oi spune.

– Tanti Mitra, trec printr-o nenorocire. Mărioara crede că mă poţi ajuta să-mi găsesc copilul. Andrei al meu trăieşte?

– Şazi şi m-ascultă. Nu vrusăi a te ocărî. Doar a-ţi încropi început bun în cuget pentru ce-ai afla. Văz că veni vremea ce-o aştept, vremea să desluşăsc taina cu carea trăii în cuget de prin tinereţă. Că vreme iaste să ţeşi şi vreme să deşiri, vreme iaste să taci şi vreme să grăieşti...

– Nu te întinde, mamae, că doamna e nerăbdătoare să afle.

– D-apoi icişi prin părţile noaste o fost loc de popas la care şi cruciş de drumuri. Că pi-cilea trecea tot omu' când apuca spre târg la Vărzaru, ori cari vineau dinspre răsărit scurtau pe la noi ca s-ajungă la mânăstiri la Surpatele, Govora şi Dintr-un Lemn... S-o fost ridicat on han pentru drumeţi, unde să cinstească on pahar şi s-adape dobitoacele. Şi s-o dus buhu locului, şi tăţi zicea că fac popas la Linia Hanului, de-o rămas numele şi până azi. Şopteau ăi bătrâni că şi haiducii lu' Jianu s-or fost perindat pe la han, da' asta-i altă vorbă.

Destul că-n timpu' când coptilăream io, ierea stăpână peste han o femeie tineră şi frumoasă de i se dusese vestea. Mulţi ogoiau goana cailor şi intrau a da bineţe cerând on urcior de vin anume ca s-o vază. Îi zicea Ileana iei şi pe drept se

minuna lumea, că ierea tare frumoasă. Poci a spune și io, carea o zăream des, cum aveam bordeiu' o țărică mai la deal. Aprigă muiere o fost Ileana. Niminea nu-i sta-n cale și mâna slugile cu gârbaciu' și cu mână de fier. Zicea babele că strânsesă mult bănet, da' ce folos dacă n-avea om lângă ea s-o-ncălzască? Io ieream coptilă, nu mai știu cum s-a ivit Ileana la noi, sau cum s-a făcut de-avea ia on prunc făr' s-aibă bărbat... S-a fi săturat muierili s-o tăt ocărască, ori că ie nu le punea la irimă... Ș-o crescut măricel băietu' iei și-erea leat cu mine. Ionuț îi zicea. Mă mai jucăm cu iel când mergeam cu vacile la imaș; mi-aducea subt cămeșuță colăcel cu brânză dulce furat din cămările mă-sii... „Na, Dumitră, zicea, că io mi-s sătul de-ăstea. Da' mi-i cânta un cântecel sau mi-i spune o poveste cu vântoasele". Mânam vitele la umbră să pască la răcoare, iar noi ne așezam sub sălciile cele pletoase de pe prundu' Topologului. Îi cântam și povesteam cu drag, iar seara nu ne-nduram a plecare.

Toate până-ntr-o zi când s-o auzit că Ileana de la han ș-a găst on drăguț. Venisă la conac, la boieri on neamț să dreagă otomobilu. Boier Mândrea l-o fost oprit să mai zăbovească, de teamă să nu se strice mașinăria din nou. Avea nume ciudat, săracu, pocit, că noi nu-l puteam rosti, dară iel ierea tare mândru bărbat: nalt, cu păr ca paiu', cu boiu chipeș, lat în umere. Înturnau capu' după iel fetili de măritat și chiar și nevestili. Neamțu' n-avea ochi decât pentru Ileana. Ierea de-ajuns să-i vezi laolaltă și sâmțeai în aer scântei, atâta foc mocnea în irimile lor. Patima din iei o cântau lăutarii sâmbătă seara când se încingea joc la han, de sărea arcușu' pe cordile viorii și zbârnâiau cobzili, iar țambalu' n-avea hodihnă...

He, he ce veselie, ce voie bună! Și mustăcea lăutaru' ăl bătrân când Ileana mai turnă o cană de vin la oaspeți... Se cugetau muierili că-l împământenim pe neamț și-l facem de-al nost, i-om spune Gheorghe.

Păsemne așa cugeta și Ileana carea se cutremura întâiași dată de fioru' dragostei. Dară n-o fost scris a fi învoială curată între cei doi. Că neamțu', în loc a o cere de nevastă după lege, se mulțămea s-o strângă-n brață la horă, încalte că videa că moare muierea de dor. Așa o deprins Ileana drumu sus în deal la Licuricioaia, care sălășluia colea, lângă on păru bătrân, într-on bordei de chirpici. Vestită fermecătoare ierea țiganca, de vineau la ie oameni de la depărări să-și spuie oful. Ierea meșteră la

ghicit, că-ți afla ursita în bobi, în cărți sau în palmă. Tăt ie scotea argintu' viu, blestema doru' de măsele și vindecă arsurili. Pe-nserat se ițeau în pragul iei fetili fără noroc la măritiș să le facă de dragoste. Aduceau neapărat o găină neagră pe care o tăia țiganca sub păru din bătătură și lăsa sângili să să scurgă în timpu' ce mormăia on descântec vechi. Apăi făcea on benghi în fruntea fetii cu tină pe care se lățise sângili jertfei. Negreșit, la câșlegi, fata se mărita, că ierea săracă, sau de ierea slută, își găsea soarta iei.

S-o fi socotit în sineși Ileana ăst feliu să facă și ie. Ce-o fi fost, ce nu, o întorcea mereu țiganca, vezi ierea vrajă grea, că Ileana vrea de soț on bărbat anume, nu pe oareșcine. O scos hangița taleri de supt saltea, o dus mai multe găini negre, dară focu' ce-o mistuia pi-năuntru n-avea astâmpăr și fermecătoarea nu-i găsea leac. Ce s-or fi vorovit, ce lucru groaznic i-a fi strecurat țiganca Ilenii, nimini nu poate a știre. Drăcușoru' de-mplinea poruncile fermecătoarei cerea preț mare.

Galbină la față o îmblat Ileana câteva săptămâni și cu muta-n gură. Nu-i mai intra niminea-n voie. Apăi s-o zvonit că pleacă neamțu', după boieri, la capitală. Atunci o trecut on trăznet prin sufletu' Ilenii și s-o zbuciumat fără somn o noapte întreagă. A doua zi or aflat-o zorili cu hotărârea luată și cu toate fereștile hanului înnegrite ca de fum.

Seara ceea mă trimeasă maica să târguiesc gaz de doi bani, că nu se mai afla nimic pe fundu' lămpii. Se făcuse târziu, da' nu mi-erea urât, că vă spusăi, aveam bordeiu' la o zvârlitură de băț de han. La han, închis. Obloanele lăsate, zăvoru' tras. Io, fiind de-a casii, am luat-o pe potecuță la deal, unde știam că mai are coana Ileana nește ostrețe cu orătănii. Aveam să-i zic frumos seară bună și s-o rog să deștidă să mi-i dea gaz, că nu se cădea să stăm făr' de feștilă.

Pe când m-apropiam de păru din deal, auz așa, on bocet plin de deznădejde. Mi se făcu irima cât on purice, da' mă dădui în lături din cărare să nu fiu ginită la lumina lunii. Plângea on coptil, on glas cunoscut, apoi mă dumirii în sinemi că tre' să fie Ionuț, băietu' Ilenii. M-am adunat nițel cu firea și am mai făcut doi-tri pași. De după on rug des videam bine de tot ce se petrecea. Faptă groaznică și urâciune înaintea lui Dumnezeu! Și azi mă căiesc că n-am dat glas să vină sătenii să le descopere pe nelegiuite! Dară înghețasem stană că-mi părea că s-o fost

deștis borta iadului înainte-mi. Licuricioaia și Ileana legaseră fedeleș băietu', pă Ionuț, și se luptau să-l înghiză într-o ladă ca cele de zestre. Plângea sărăcuțu' și zicea:

„Măicuță, măicuță, aibi milă, c-oi fi cuminte, nu te-oi mai amărî, da' numa' nu mă băga colea!" Ileana tăcea și nici nu privi ultima oară chipu' băietului când țiganca trânti capacu' deasupra. Atunci desluși io că pată întunecată de la picerili lor nu ierea o umbră, ci o groapă săpată pe măsura cufărului, în carea și slobozîră lada cu funii. Nu puteam să-mi cred ochilor o atare mârșăvie și așteptam din clipită-n clipită să scoață băietu. Da' iele apucară douauă lopeți și porniră cu nădejde s-acopere borta. Glasul lu' Ionuț s-auzea tot mai înfundat. Mă îmbărbătam a strigare, când am văst aievea în spatele celor muieri o măgăoaie neagră cu ochii roși ca făcliile. Rânjea și țopăia și făcea tăt felu' de semne deșuchete. M-a fi vrăjit Satan, că nu am mai mișcat de teamă, iar limba mi s-a-ncleiat în ceriu gurii. Le-am văst cum or tras pământu' pă loc, cum or preserat frunză și năsip să nu să cunoască și-or plecat care-ncotro. Abia atunci, m-am ținut după pașii Ilenii la vale să nu rămâi singură-n cel loc lângă păru' blestemat. Am ajuns acasă fără gaz și tremurând din toate mădularili, de biata maică o fost crezut că m-or luată frigurili.

A doua zi s-o vestit c-o dispărut băietu' Ilenii. Hangița cea spurcată povestea cui vrea s-o auză c-a plecat ficiorașu la scăldat și n-a mai vinit. Jăndaru l-o cătat pe prundiș la Topolog, da' neaflându-l, o zis să se facă slujbe s-aducă apele trupu' la mal. Aistea mi le-o povestit maică, că io zăceam beteagă. După șase săptămâni i-o făcut lu' Ionuț slujbă de îngropăciune și-o bocit mă-sa cu trei rânduri de lacrămi. S-o muiet irima neamțului de atâta suferință și n-o mai plecat cu boierii; o mas la han, iar după alte patruzeci de zile o cerut-o de soață pe Ileana. S-or luat și-or trăit unu cu altu' până la moarte. Or avut on coptil cam negricios ce le-o scos sufletu' de neastâmpărat ce ierea. Cum ieream măricică pe vremea ceea, or dorit a mă plătire să am grijă de iel, da' io nici n-am vrut să auz, de m-o făcut maică în feliu și chip, ocărându-mă că nu muncesc pentru on ban câștigat lesne.

Urmașii băietului ăla, de-i ziseseră Sebi, trăiesc și azi la Linia Hanului. Unul din iei a murit de vreo șase-șapte ani, Nelu îl chema, ierea tâmplar, îl știi, Mărioară... Licuricioaia se

povestește că și-a aflat sfârșitu’ înecată în lacu’ de pe dealul celălalt, de-i zice Lacu Dracului. Io însă crez că ia îi tăt pi iciși, cătând să prinză și alte suflete vinovate în năvodu’ lu’ Satan al iei.

Aiasta o fost taina ce mi-o întunecat viața și căința c-am tăcut mă urmării pân-acu.

Iar tălică, doamna Irina, dă-ți drumu și spală-ți irima cu lacrămi, deprinzând bunătatea și răbdarea. Băietu matale nu li-i mai videa între hotarele ăstei lumi. Mângâie-te cu gându’ că iel n-a suferit, că nu e în loc rău și că dincolo de viața d-iciși l-ăi afla cum l-ai perdut. Unde-i iel amu, i s-a părea c-a trecut o zi sau două fără tălică, că se joacă cu Ionuț. Că pentru cei nevinovați rânduiește Domnu căi de scăpare, iară pe cei mânjiți într-ale răului i-a arde în foc.

Atât avusăi a vă spune și tălică Mărioaro, potrivește să vină părintele vineri să-mi facă maslu și să mă cuminece, c-am să moriu și mai mult n-am a-l supăra.

* * *

EPILOG

– Iubitule, stai mai încet, uite ce frumos e pe-aici! Mie mi se pare superb locul, la Vlădești, după ce că s-au înghesuit casă lângă casă, mai este și scump terenul.

– A! Mia cara, eu spus la tine nu e bani de caza...

– Ba da, vreau o căsuță pitorească de vacanță, unde să putem veni doar noi doi. Să ne giugiulim departe de ochii scorpiei de nevastă-ta. Uite! Sus pe deal! Vezi căsuța albă?

Prima oară s-a întâmplat anul trecut prin aprilie. Veneam de la școală cu mașina, într-o zi călduță, plină de zumzet de albine și nori leneși. Îmi spuneam că aș putea parcurge și pe jos distanța de doi kilometri, mai ales că vremea se îndreptase și era atât de frumos. Știam totuși că n-o voi face. Mergeam cu mașina, așa eram scutită să dau ochii cu lumea.. Întotdeauna am fost puțin sălbatică, puțin prea sensibilă la opinia celor din jur... nu că mi-ar fi păsat efectiv de părerea țăranilor de aici, dar... mă sâcâiau. De când murise tata și rămăsesem singură în casa dintre dealuri, am simțit multe priviri atârnând prelung de umerii mei. Ce mă făceam singurică, sărăcuța de mine? Și de ce nu mă căsătoream? Astea erau întrebări pe care nu le îndrăznea oricine, e drept. Dar îmi fuseseră puse măcar o dată...

Cabina strălucitoare a Fordului era ca o capsulă protectoare ce mă ajuta să glisez nestingherită de acasă la serviciu și înapoi.

În acea zi, aproape ajunsesem și mai aveam de urcat doar drumeagul ce se termina în curte la mine. Brusc, am frânat, întâmpinând un obstacol perfid: un lanț întins de-a curmezișul, barând trecerea. Iar la capătul lanțului, un cal. Cine priponise animalul pe carosabil? Și mai ales pe pământul meu? Știind că voi trece pe acolo cu mașina la întoarcere? Eram blocată. Ori coborâm și abandonam mașina pornind pe jos, ori așteptam ca posesorul celuilalt mijloc de locomoție să vină să-l recupereze pe al lui. La prima variantă am renunțat de la bun început: mi-era frică de cal. Am preferat să dau automobilul în spate, ieșind din zona de acțiune a copitelor, după care mi-am fixat palma apăsat pe claxon. Iar și iar și iar. Vroiam să ajung acasă.

După zece minute tensiunea mea arterială era foarte mare. Furie neputincioasă. Asta simțeam clocotind în toți neuronii mei sau în alte organe responsabile cu propagarea nervilor. La cotitură uliței și-a făcut apariția mergând agale un moș din zonă; mi-era vag cunoscut sub numele de Finu Gheorghe. Apropiindu-se, a început să-și exprime din plin indignarea pentru atitudinea mea ofensatoare:

– Ce-ai, taică, de școli și morții? De la tălică așteaptă

lumea o țâră de bun simț.

– Bine, nea Gheorghe, dar ce caută calu-n drum? Eu cum să trec cu mașina?

– Ei, domnișoară, o luai ușor pe lângă el.

– Calul se sperie, îmi putea sări pe capotă. Aveai bani dumneata să-mi plătești reparațiile? Și plus de asta, ești cu cal cu tot pe pământul meu!

– Iacă, ce-ți făcu că păscu o țârică iarbă? Neagră mai ești la inimă, cuconițo!

– Ia-ți animalul și pleacă sau chem polițistul.

– Cu doi pumni de pământ se astupă orice gură, să știi, domnișorico! Hai, că nu-ți luai pământu-n picioare, ho, că plec!

Am ambalat motorul și-am demarat scrâșnind. Acasă, am încercat să mă calmez: masa de prânz, o cafea, cartea începută de două zile. Dar seara, înainte să adorm, scena mi-a revenit în minte. M-am enervat din nou.

Dimineața uitasem totul, de aceea am fost uimită când am văzut la răscruce un cal mort. Semăna foarte bine cu calul de ieri, putea fi chiar același. Abia când m-am întors de la școală, o vecină mi-a confirmat: era calul lui nea Gheorghe.

Mi-a părut rău. Bietul animal, nu se făcuse vinovat de nimic.. Stăpânul însă...

În ziua următoare, fiind sâmbătă, am stat acasă. Spre seară, aud goarna. E obiceiul satului ca atunci când moare cineva, clopotarul să meargă pe ulițe suflând în trompetă. Mă rog, e treaba lor dacă nu sesizează cât de grotesc e acel sunet... Duminică, pe la amiază, mă strigă la poartă tanti Ioana:

– Domnișoară, auzirăți?

– Ce să aud?

– Muri Finu Gheorghe.

– Ce-a pățit?

– Ei, Dumnezeu să-l ierte, nu trebe să puneți la inimă ce vorbește oamenii...

– Tanti, nu înțeleg. Ziceți odată care-i problema!

– De, maică, zice nevastă-sa că-l inervași tălică, muri de inimă rea.

Grozav! Nu eram sigură cine enervase pe cine. Și, trebuie să recunosc, am simțit o satisfacție. Nu, n-a fost bucurie! Însă mi-am amintit de enunțul acela cu cei doi pumni de țărână.

Nici măcar atunci nu mi-am dat seama.

N-am priceput nici când, rămasă fără benzină, m-am dus pe jos la școală și era să fiu mușcată de un câine. Care n-a mai apucat să-mi sfâșie pulpa, fiindcă a căzut la pământ zbătându-se.

Am înțeles cum stau lucrurile, în noaptea când cineva a încercat să intre peste mine în casă. Știau toți că locuiesc singură de aproape un an. Îmi era frică, dar n-o mărturisisem, aveam oroare să fiu compătimită. Undeva, în sufletul meu, prevăzusem că până la noaptea fatidică nu era decât o simplă problemă de timp.

Întâi am auzit pași în curte. Am stins toate luminile și-am dibuit în sertarul de la bucătărie toporișca de spart oase. Telefonul mobil n-avea semnal din casă, din păcate. Ar fi fost o variantă care nu mi-ar fi murdărit mâinile...

Așteptam după ușa dormitorului cu respirația șuierătoare și inima bătând să-mi sară din piept. M-am gândit c-o va auzi. Mi s-a părut că broasca ușii de la intrare scârțâie. Am strâns pleoapele. Începuse să mă doară capul rău de tot, cu pulsații de intensitate. Respirăm șuierând. Mă va auzi, mi-am spus. Dar era liniște. Mă rugam să nu intre. Am așteptat. Timpul părea că nu se mai termină. Liniște. Tremuram. M-a acoperit o transpirație rece. Poate că totuși nu fusese decât un hoț. A luat ceva și-a plecat. M-am sprijinit de perete. Am așteptat și-am așteptat strângând în palmă coada de metal a toporiștii. Se-auzeau doar greierii. O pasăre nocturnă scotea un țipăt ascuțit. Încet, am reușit să-mi domolesc inima. Dacă intrase și era în casă, așteptând la fel ca mine? Un nou junghi prin tâmple. Am ascultat. Întunericul pălea. Afară au început să cânte zeci de păsări de pădure. Aerul din cameră devenise cenușiu. Se lumina de ziuă. Am întors capul, am privit. Nimeni. Am cutezat să mă mișc. Nu eram decât eu în casă. Ușa era încuiată. Abia în acea clipă m-a năpădit oboseala. Cămașa de noapte îmi atârna udă pe spate. Am plâns. Am plâns până am hotărât că trebuia să-mi fac o cafea, să-mi revin. Nu mai puteam trăi așa. Locul pustiu unde mă aflam nu era bun pentru o femeie singură. Dar eram puternică, și acest fapt m-a umplut de mândrie. Nu țipasem, că oricum nu m-ar fi auzit nimeni, ci apucasem toporul. Dar oare aș fi reușit să-l lovesc? Sau, mai probabil, m-ar fi lovit el primul?

Și dacă mi s-a părut? M-am întrebat în timp ce mă

îmbrăcam să plec. Dacă am devenit isterică și totul n-a fost decât o închipuire? Atunci era și mai grav, am stabilit; însemna că înnebuneam.

Eram gata de plecare și am descuiat ușa să ies. Ceva greu se sprijinea în ea și, spre oroarea mea, s-a prăvălit peste mine în casă: un om, un bărbat. Aparent mort.

Am fugit afară, de data asta chiar pe punctul de a face o criză; m-am împleticit până la stâlp și-am format numărul polițistului. Era o dimineață strălucitoare...

După-amiaza târziu, stând pe banca din grădină, am dedus că e ceva cu mine. Am încercat să omor cu puterea gândului o muscă. N-a mers. Nu mi-a ieșit nici cu porcul nu știu cui, care se plimbă nestingherit pe uliță. Da. Probabil funcționa altfel. Aveam nevoie de exercițiu.

Peste trei săptămâni ne-am trezit la școală cu o inspecție neanunțată. Un inspector de teren între două vârste, copleșit de propria-i personalitate și convins din start că va găsi abateri. A pus ochii pe mine. Nu l-a impresionat dosarul meu doldora de toate documentele posibile, nici revista școlară la al zecelea număr, nici lecția de română despre gradele de comparație ale adjectivului. Nu utilizasem cretă colorată la tablă. Pe elevul de etnie minoritară din ultima bancă îl ascultasem mai puțin. Avea să noteze aceste abateri în dosarul meu. Aveam să fiu sancționată. M-a discutat și în consiliul profesoral. Dar înainte de vot, domnul inspector a suferit o intensă hemoragie nazală. Care nu se mai oprea. A trebuit să plece la dispensar, de unde nu s-a mai întors în ziua respectivă.

Apoi am aflat că inspectorul venise în urma unei reclamații: o colegă mă iubea atât de mult, încât dorea să mă zboare de pe post. Ea era educatoare, dar îi plăcea mult specialitatea mea, m-ar fi putut suplini cu succes. La pilele pe care le avea, ar fi reușit să mă înlăture până la urmă, doar că a avut un accident bizar: țipând la un elev, i s-au rupt coardele vocale. Nu mai poate vorbi decât în șoaptă. Și și-a pierdut și pofta de-a preda materia mea. Pentru că e destul de greu să fiu înlocuită. Am talent...

Ziua în care a dispărut Mircea

Îmi amintesc de ziua aceea. Eram în vacanța de vară, după ce trecusem de examenul de treaptă. Pe-acasă situația se prezenta bine, nu mi se mai țineau predici despre învățătură său viitor, despre profesia potrivită și necesitatea de-a munci susținut. Mă trezeam dimineața când aveam chef și îmi stabileam singur programul. Desigur, mai intra la socoteală și frate-meu, dar el nu era, în general, un impediment, cu toate că scria versuri sau mai picta când îl apucau pandaliile, uitând de obligațiile ce îi reveneau față de mine.

În dimineața acelei zile m-am trezit cu gândul la Zoe. Era cea mai tare gagică din liceu, arăta trăsnet și se îmbrăca la modă. Mergea la toate aniversările și părinții îi promiseseră o mașină la majorat. Toți băieții mureau după ea, dar ei îi plăcea de mine. Îmi făcusem o mulțime de dușmani, ba chiar Biță a zis că sunt prost în atac. La fotbal. Că în echipa de rugby eram de departe cel mai bun. Zoe spusese că vine la meciul din șanțurile cetății, dacă reușește să mai convingă câteva fete, că doar nu putea veni singură... De-asta simțeam un curent electric în stomac în acea dimineață. Zoe avea să mă vadă. Jucăm un fotbal cu băieții de la Liceul Militar. De obicei, asemenea dispute se încheiau cu bătaie, iar eu ziceam că e o bună șansă de-a arăta ce pot.

M-am ridicat din pat agale și-am ascultat zgomotele casei. Doamne, ce bună ar fi fost o țigară! Aveam câteva dosite în magazia de unelte pentru grădină și mă gândeam ce pretext aș fi putut invoca să merg acolo așa, din zori. Bunică-mea măcina cafeaua venită la pachet de la rudele din America, bunicul plecase deja să vadă ce se mai dă pe la alimentări, iar babacii erau la serviciu. Difuzorul cânta pe coridor melodia mea preferată: floricele de porumb. Mi-am tras un tricou și-o pereche de pantaloni scurți și-am ieșit tiptil.

– Mihai, vino să mănânci!

– Mulțumesc, bunico, prefer mai târziu. Mă duc să-mi repar lanțul de la bicicletă.

Noroc că bătrâna era sedusă de aromă cafelei, altfel nu scăpam ușor! M-am strecurat printre aracii de fasole și straturile

de zarzavaturi până în fundul grădinii; am intrat în cămăruța plină de unelte; într-un colț, cu roțile în sus, bicicleta aștepta de vreo două luni să fie reparată. Era o chestie de câteva minute, dar îmi furniza un pretext credibil. Am luat o țigară din cutia veche de metal și-am constatat că lipseau două; să le fi tras și am uitat? Am căutat chibriturile în colțul pervazului. Dispăruseră. Care dracu o fi umblat cu ele? N-aveam decât să mai fac un drum sau să iau țigara cu mine și s-o pip în budă. După aia trebuia să aerisesc o juma' de ceas, că bătrânii aveau nas de copoi. Că pătrunjel, oricum trebuia să mestec... În curte am dat peste Daniel. Se și instalase la umbră, în șezlong, cu Cireșarii în mână.

– Mi-ai spălat echipamentul? L-am întrebat puțin suspicios din cauza dispariției țigărilor.

– Ce, bă Mihai, te zic la mama!

– Ciocu' mic și joc de gleznă, că dacă mă supăr...

– Nu sunt eu sluga ta!

– Da, băiețaș? Bineee.

De câte ori foloseam tonul ăsta avea efect.

– Ai meci astăzi? mă întrebă împăciuitor. Eu nu ziceam că nu-ți spăl tricoul, dar am rămas fără bani și vreau să merg la film cu Mircea.

– Mircea vine la meci. Dacă te-a băgat în seamă o dată, acuma crezi că are chef mereu să meargă la filme cu grupa mică... Și chiar nu văd care este legătura între spălatul echipamentului și faptul c-ai rămas fără bani.

– Vrei să-ți spăl și teneșii? Nu cred c-o să se usuce...

M-am gândit că avea să vină Zoe:

– Spală-i. I-auzi: ce știi despre chibriturile din magazie?

– Care?

Dialogul cobora pe panta cunoscută. Probabil nu știa nici măcar la ce magazie mă refer. Dar după grabă cu care a venit să-mi adune lucrurile din cameră, am dedus cine subtilizase trusa mea de fumat.

De fapt, dacă-mi aduc bine aminte, nici n-am apucat să mai fumez în dimineața aia. Se întorsese bunicul de la piață și m-a rugat să-i car apă să ude florile. N-am zis nu, fiindcă aveam la rândul meu nevoie de o mică finanțare... După ce se termină meciul, poate mergeam cu Zoe la un suc.

Tot cărând la stropitori pline, mă bucuram că nu plouă;

atunci s-ar fi amânat totul. Pe la doișpe, când era căldură la maxim, Mircea a ieșit la plajă pe terasă. În curtea lor locuiau mai multe familii și știam că face ăsta special ca s-o enerveze pe domnișoara Florica. Ea era o tipă de patrușcinci de ani, virgină și foarte mimoză. Nu suferea să vadă corpuri goale. Nu suferea să stăm la taclale pe scările ei, că le murdărim. Nu suferea să jucăm badminton în curte, că stârnim praful etc., lista era nesfârșită, pentru că tot ce-o înconjura pe domnișoara Florica trebuia să fie moral și antiseptic. Nu se mai gândea însă la morală când otrăvea câinii și pisicile din cartier: erau purtătoare de microbi, pe care dânsa îi vedea chiar și cu ochiul liber.

Atunci, probabil că trebuia să se întoarcă de la serviciu, (era asistentă medicală la oftalmologie, lucra cu organe cât se poate de cuviincioase), de aceea o aștepta Mirciulică așa de expus:

– Mirceo! Te zice, mă, baba la maică-ta!

– Hi, hi, hi! Să vadă și ea cum arată un bărbat.

– Vii după masă la meci?

– Păi cum? Eu să lipsesc? Bine că nu plouă!

Da, bine că nu plouă, mi-am zis din nou, turnând apa la rădăcinile unei tufe de trandafiri în timp ce priveam cu nerăbdare spre gara mică.

Peste drum de casa noastră, de cealaltă parte a șoselei, începeau șanțurile cetății, locul unde din copilărie nu aveam voie să ne jucăm. În ciuda tuturor interdicțiilor, acolo își făcea veacul toată băiețimea din cartier. În spatele gării unde oprea mocănița, începea un teritoriu de vis. Terenul mare, acoperit cu iarbă și înconjurat de sălcii imense, era locul unde se disputau meciuri. În dreapta „stadionului” era pârtia naturală de pe care ne avântam iarna cu săniile. (Eu, nu, că depășisem vârsta.) În stânga, în peretele de apărare al cetății, erau cele trei intrări în subterane. Catacombele erau strașnice! Făcusem o regulă cu băieții în privința lor: cea din dreapta, pentru pipi; cea de la mijloc, pentru explorări, cea din stânga dacă venim cu vreo gagică... Primele două își arătaseră utilitatea; a treia, nu. M-am gândit că în acea zi, lucrurile vor sta altfel... Și totuși, nu se cade! mi-am zis hotărât, nu mi-o puteam închipui pe Zoe în catacombă, era prea infect pentru ea. Pereții din cărămidă roșie păreau căptușiți cu imense plase de păianjeni peste care se așternuse praful; praf gros era și pe sub tălpi, iar lumina de la

intrare se estompa treptat, cedând întunericului. Dinspre adâncurile catacombelor venea un aer călduț și stătut ca respirația înceată a unui animal adormit. Se organizaseră câteva misiuni de explorare a acestor tuneluri, dar toți se lăsaseră păgubași, mai devreme sau mai târziu. Curiozitatea, dorința de-a găsi comori aduseseră mai multe echipe în decursul timpului. N-au descoperit niciunii nimic. Kilometrii întregi de tuneluri fără ieșire. Fuseseră atribuite romanilor, dacilor, călugărilor franciscani și, mai nou, extratereștrilor. S-a încercat desenarea unor hărți, dar imposibilitatea celor de jos de-a comunica în vreun fel cu cei de deasupra, n-a dus

Decât la niște mâzgălituri fără sens.

Fără sens păreau și tunelurile, mi-am continuat gândul adăpând stratul de crini imperiali. Unde duceau? Cine intra, trebuia să iasă prin același loc. Era un adevărat labirint! Nu se găsise vreo cale de comunicare între tunelurile de la noi de la stadion și gurile de intrare de la crama cetății, asta ca să nu mai pomenesc despre celebra catacombă din pădurea de pe Mamut, de la Fântâna Hoților. Se auziseră zvonuri că ar exista intrări și din curtea catedralei catolice, ba chiar Iancsi ne șoptise cum a văzut el preotul coborând niște scări ciudate după ce ridicase o trapă din spatele confesionalului... Păi, da! Poate de aceea ni s-a părut că auzim sunet de orgă când am înaintat cu lanternele aprinse în catacomba cu numărul doi... Doamne! Ce ne-am mai distrat și atunci! Tibi luase un ghem de sfoară să-l deșire ca să nu ne rătăcim, c-așa citise el despre o tipă, Ariadna, probabil era greșeală de tipar,

Normal că era Adriana. Ideea nu era rea, doar că după o sută de metri sfoara s-a terminat și ne-am întors. După modesta mea părere, nu doar catedrala catolică avea de-a face cu treaba asta. Fratele Arsenie de la catedrala ortodoxă a Reîntregirii zâmbea subțire când se vorbea de subterane... Sau cel puțin așa susținea o colegă de clasă care avea mult curaj și mai intra să se închine.

Eu însă știam despre tuneluri ceva în plus. Bine, știa și Daniel... Într-o vară ne alergam prin curte ca să ne stropim cu furtunul, iar frate-meu și-a căutat scăpare în pivniță. L-am urmărit și l-am prins, evident. Apoi ne-am făcut de lucru pe acolo. Trebuie să spun că pivnița era foarte mare, altfel compartimentată decât casa. Mi-am adus aminte că aveam

nevoie de o cheie la bicicletă și-am căutat-o pe bancul de scule. Daniel, că nu știu ce aude în camera alăturată. Ne-am dus să vedem. De după un raft se auzeau voci, dar foarte îndepărtat. Ni s-a părut ciudat, pentru că până la beciurile vecinilor erau cel puțin treizeci de metri. Probabil vocile veneau de sus, din sufragerie, ne-am zis. Atunci am observat arcada din spatele raftului. Când ne uităm mai bine, era o trecere închisă cu scânduri. Am dat totul la o parte, am smuls bariera, și-am descoperit un tunel. Tare mult doream să-l explorăm! Am făcut

Câțiva pași: parcă zăream o lumină. Tunelul cotea brusc, iar după colț, surpriză! Lumina creștea treptat, terenul cobora spre adânc. Vocile se deslușeau, dar fără să sporească în intensitate și se mai auzeau, foarte straniu, valuri. Ne-am întors înfiorați. Bunicul știa despre catacomba din pivniță, dar a râs de noi și-a spus că ducea direct în conducta magistrală de canalizare a orașului. Am stabilit că ăsta era doar un pretext și ne-am amintit de zvonul înfiorător că unele capete de tunel ies în Tăușor, lacul fără fund de la marginea urbei.

Acum îmi dau seama ce ciudat este că tocmai în ziua aceea m-am gândit la tuneluri...

Cu mintea dusă la adâncimile Tăușorului am constatat că apa de ploaie strânsă în butoiul de la colțul casei s-a terminat. Terminată era și munca mea pe ziua respectivă! M-am dus pe lângă bunicul care îi citea bunică-mii știrile din ziar. I-am anunțat că terminasem și-am început să laud frumusețea florilor și a grădinii în general, până când bătrânii, înduioșați, mi-au dat douăzeci de lei. Bani de film și de cofetărie! Zoe avea să fie tratată ca o regină, așa cum merită de altfel, viitoarea mea soție. Da, pe vremea aceea eram sigur c-aveam să mă însor cu Zoe. Îmi și făcusem planuri în cap despre cum aveau să decurgă lucrurile: terminăm liceul, intrăm la facultate și ne căsătorim imediat, că ar fi fost mai rentabil să luăm o cameră în căminul de familiști... cel puțin auzisem asta de la niște băieți mai mari.

Restul timpului până la meci mi l-am petrecut supraveghindu-l pe Daniel care îmi călca echipamentul și nu s-a ars decât de două ori... Apoi s-au întors ai mei de la muncă și-am mâncat, iar eu le-am dat de înțeles că voi lipsi restul zilei. Mama mi-a zâmbit și mi-a strecurat zece lei, tata a făcut câteva referiri generale la iresponsabilitatea tinerilor, dar m-a chemat în dormitor și mi-a dat și el un pol, așa, fără să știe mama...

Supergeneroși babacii, mi-am zis și chiar atunci am auzit țipătul indignat al domnișoarei Florica ce dăduse cu ochii de slipul lui Mircea. Îmi părea rău că ratasem fază, dar când mi-am numărat fondurile am constatat că pot s-o duc pe Zoe la Roșu și Negru, cea mai mișto cofetărie din oraș. Se făcuse patru și-am tulit-o în viteză spre gara mică. Daniel îmi căra o sacoșă cu haine de schimb, că doar nu se făcea să plec cu Zoe în echipamentul transpirat!

Acolo, băieții se adunaseră deja. Erau Țică, Dorin, Iancsi, Mircea și Csobi; restul echipei ajungea mai târziu, că locuiau toți în cetate. Priveam în jur cu speranță: când avea să apară Zoe? N-am așteptat prea mult. Și-a făcut apariția într-un grup de cinci fete, spre deliciul băieților care le-au primit cu aplauze. Meciul începea să aibă miză! Imediat au început să coboare în șanțuri, venind în șir indian, malacii de la Militar, adică militaurii.

Dorin, fiind căpitanul nostru, a dat mâna cu al lor; au inventariat formațiile: eram toți în păr. S-au fixat porțile, s-a dat cu banu, am picat bine, că lor le venea soarele în ochi, când, deodată, pe poteca abruptă, coborând șontâc, își face apariția bunica lui Mircea.

Era de groază baba! La ora cinci, în mod invariabil, Mirciulică trebuia să soarbă o ceașcă de cafea cu lapte, la gustare, ca să-și asigure necesarul de calciu. De câțiva ani bietul Mircea protesta împotriva acestei măsuri, dar bunica se arăta a fi de nestăvilit, mai ceva ca Ana lui Manole. Îl găsea pe Mircea peste tot, iar când acesta ieșea din raza ei de acțiune, îi punea „biberonul” la pachet și îl sună pe la prieteni ca să-i amintească de gustărică. Noroc că buni era cam surdă, altfel l-ar fi auzit pe Mircea exclamând cu năduf: „Băga-mi-aș bani la CEC! Ziceți, bă, că nu-s aici!” după care a roit-o pe bune să se salveze într-una din gurile de tunel. Am început meciul cu o rezervă în locul său, că ce era să facem? Baba a înconjurat terenul de mai multe ori holbându-se prin sticla groasă a ochelarilor și, înțelegând că nu e chip să dea de Mirciulică, a plecat bosumflată. Noi am terminat partida în formația respectivă, pentru că rezervă tocmai ne marcase un gol. La pauză l-am strigat pe titular, dar, cum n-am primit niciun răspuns, am tras concluzia că renunțase la meci și plecase.

Am intrat în „vestiar” să mă schimb de haine, l-am recompensat pe Daniel cu zece lei pentru osteneală și-am ieșit

afară ferches încercând să-mi netezesc părul transpirat. Nu vedeam în fața ochilor decât pe Zoe.. Dilema era următoarea: aveam sau nu s-o iau de mână? Ocazia s-a ivit atât de firesc, încât am zâmbit plin de încredere: trebuia s-o ajut să urce poteca (pe care bunica lui Mircea o urcase fără probleme), dar Zoe a acceptat mâna mea întinsă ca pe ceva natural. Pe-urmă, nu i-am mai dat drumul. Se făcuse o căldură leșioasă, deși cred că trecuse de șase. Soarele, scăpătând dincolo de dealul înalt al cetății, arunca umbre piezișe și lungi, colorând aerul în violet. Palma îmi transpira rău de tot, dar nici nu mă gândeam să-i dau drumul mâinii micuțe pe care o țineam prizonieră. Am băgat de seamă cu coada ochiului că Zoiei i se lipise bluză albă de piept, dezvăluind ceva ce nu mai văzusem. Mi s-a uscat gâtul și mi s-a părut că ne mișcăm plutind ca prin apă, turnul palatului Ghizela unduia, iar cadranul ceasului din vârf se lichefiase scurgându-se pe zid ca într-o poză pe care am văzut-o într-un almanah. Atunci am avut un sentiment inexplicabil de bine, de fericire: eram victorioși la fotbal, Zoe mă iubea și, plutind prin lumina colorată ne îndreptam spre Roșu și Negru eu cu viitoarea mea soție...

Am ajuns acasă seara, destul de târziu, fiindcă după ce o condusesem pe Zoe m-am abătut prin centru, pe la magazine, ca să mai privesc a nu știu câta oară ghetele cu crampoane de la „Foto, Muzică și Sport”. Ziua mea trecuse și nu le primisem; poate la Crăciun... Mama a ridicat din sprâncene văzându-mă, apoi mi-a pus în față o farfurie cu chiftele. Grozave chiftele făcea mama! Deși se mai simțea gustul de salam ieftin și de soia, reușea să le dea o savoare anume cu usturoi, cartofi și morcov, cu ceapă prăjită și pâine înmuiată în lapte, ca să iasă mai multe. Am suspinat din adâncul inimii și mă pregăteam să-i povestesc rezumatul zilei, pentru că îi plăcea teribil să-mi asculte aventurile. Atunci am auzit soneria de la poartă.

– Doamne, Mihai! Cine să fie la ora asta? Vino cu mine că mi-e urât pe alee până la stradă.

Am însoțit-o mușcând dintr-o chiftea. În poartă era doamna Jula, mama lui Mircea, și bunică-sa, foarte îngrijorate amândouă că băiatul nu venise acasă nici măcar la acea oră înaintată.

– Și el nu face din astea! tot repeta maică-sa frângându-și mâinile.

– Astăzi nu și-a băut cafeluța, preciză bunică-sa

amănuntul relevant.

Le-am dat asigurări că nu știu nimic de Mircea. Venise la meci, dar plecase până să înceapă. Nu, nu știam de ce, mințiî cu seninătate. Doamna Jula se mai sfătui cu mama despre momentul cel mai potrivit de-a anunța miliția, apoi plecară. Într-adevăr, mi-am zis în sinea mea, Mircea nu făcea chestii nasoale.

– Mihai, mă luă mama în primire, mie știi că poți să-mi spui. Ce-i cu Mircea?

I-am povestit cum fugise de cafeaua cu lapte, după care nu-mi mai aminteam decât de victoria la fotbal și de Zoe. În ciuda protestelor mele, a sunat-o imediat pe doamna Jula. Bineînțeles că mărturisirea mea n-a fost de mare ajutor nici în seara aceea, nici în zilele următoare, repetată în fața părinților, curioșilor, organelor de miliție și de secu. Casa familiei Jula a fost percheziționată de mai multe ori, domnul și doamna au fost chemați să dea declarații peste declarații. Concluzia organelor de anchetă a fost că Mircea fugise peste graniță. Ai mei discutau indignați despre această aberație când credeau că noi nu-i auzim. Daniel recunoscu cu glas tare ceea ce bănuiam și eu fără să spun: Mircea ori s-a rătăcit în catacombe, ori l-au răpit ăia de fac parizer din copii și hârtie igienică.

– Ce prostii! l-am apostrofat pe un ton superior, dar în gând i-am dat dreptate; circula de ceva vreme zvonul cu răpirea copiilor...

După o jumătate de an a murit bunica lui Mircea. După alți doi ani, maică-sa a băgat divorț, deși nu prea dădea bine la partid, după cum susținea tata.

Între timp, intrasem la facultatea de construcții, mă pregăteam s-o cer pe Zoe, cu toate că mama spunea că ne pripim, iar tata nici nu știa, cu alte cuvinte am uitat de Mircea.

Iar scurgerea timpului nu făcea decât să estompeze și mai mult orice fel de amintire. Am trecut de prima sesiune fără să pic niciun examen; asta era condiția pe care mi-o impusesem ca să trec la fapte cu iubita mea. N-o mai lungesc acum, treaba e că Zoe a preferat un medicinist, cu o ușurință care m-a făcut să deduc că prietenia de câțiva ani cu mine nu avea nici o valoare pentru ea. Ca să nu par rănit, (am și eu orgoliu, nu?), am agățat-o pe Liliana care părea dispusă pentru orice. M-am însurat că venea barza și nu mai aveam încotro, apoi s-a născut fiu-meu și mi-am zis că mi-am aflat rostul. M-am lăsat de facultate, că

nevastă-mea era geloasă că plec la Cluj și ea rămâne cu copilul. Mama n-o putea suferi și-o înțepa amintindu-i că cel mai bun remediu ar fi fost să intre și ea la facultate, că oricum, cu liceul teoretic, nu-i întrevedea vreun viitor. Am venit acasă, m-am angajat pe-un șantier, partidu' ne-a dat un apartament, iar Lili vindea la tonetă. Era un fel de tihnă în toate astea, dar și un fel de regret. Ei, m-am cam întins cu vorba, acum să spun de Mircea.

La un an după revoluție, într-o după-amiază pe când îmi exercitam talentul la bucătărie în acord cu noua democrație și egalitate dintre femei și bărbați, pe sinuoasele valuri ale Lambadei ce se revărsa din Radio în blue-jeans, mă sună mama. Eu, cum am zis, stăteam în cetate, la apartament.

– Mihai, zise cu o voce sugrumată, ai auzit? L-au găsit pe Mircea!

– Care Mircea?

– Cum, care? Mircea Jula.

– Unde-a fost? Cred că maică-sa...

– Da, să vezi ce mai plânge maică-sa!

– Și unde-a fost? A fugit cum ziceau securiștii? S-a călugărit sau ce?

– Păi, el zice c-a fost în tuneluri...

– În catacombele cetății?

– Da.

– Bine. Hai, că trec după masă pe la voi și poate-l văd și eu.

Săraca mamă! Începuse cam repede să fie derutată de valul de schimbări și nu pricepea exact totul.

– Știi, Mihai, e un aspect... eu l-am văzut pe Mircea după ce-a venit acasă. L-au găsit când au săpat în fața catedralei ca să instaleze arteziana aia de vorbesc toți de ea... Au dat de o cameră subterană și înăuntru... Mircea; stătea pe-un cufăr putrezit. S-au crucit muncitorii și trecătorii, ba au ieșit și popii din cele două biserici să vadă minunea, după ce le-a spus polițiștilor cine este și-au priceput că e dispărut de atâta vreme.

– Ei, tu, mamă, făcea și el mișto de autorități, a zis să-și facă intrarea... așa...

Mama părea să nu ia în seamă întreruperea și nici tonul superior al vocii mele.

– Îți dai seama că s-au luat de el că ce face acolo și-așa

mai departe. El era fericit că l-au auzit și l-au salvat, fiindcă zicea că-și pierduse speranțele, de când așteaptă.

– Mamă, da’ au trecut șapte-opt ani... Nu-ți dai seama ce spui? Să fim rezonabili...

– Mircea povestea că a trecut o zi și-o noapte.

– Mămico, fără supărare, cred că e ceva ce ți-a scăpat; trec pe la voi. Acum mă duc să termin papricașul și dau puțin cu aspiratorul până să vină Lili. Te pup, sărut-mâna!

Și m-am dus să-l văd pe Mircea. Aveau casa plină de rude și curioși. Niște reporteri de la televiziunea locală tot încercau să facă transmisii, una de se recomanda clarvăzătoare își dădea ochii peste cap prin antreu, un gazetar lua notițe și se ștergea într-una de transpirație. Doamna Jula m-a poftit să intru cu obrajii muiați de lacrimi.

– Mirciulică, mamă, e Mihai.

Mi-am zis că mai lipsește bunicuța cu cafeluța. Ce-l tot cocoloșeau atâta? Nu-i de mirare că-și luase omul lumea în cap! Am intrat în camera unde, liceeni fiind, ascultam la magnetofon Rolling Stones, unde ne copiam temele la mate și unde încingeam aprige partide de poker sâmbătă noaptea.

Mircea stătea în fotoliul lui de la fereastră. Văzându-l, am înțeles. Am priceput ce nu putea mama să rostească, m-am lămurit ce căutau acolo reporterii, televiziunea, clarvăzătoarea și curioșii: Mircea avea tot șaișpe ani.

Ne-am simțit amândoi grozav de stânjeniți fără să știm de ce. O ținea pe a lui: se rătăcise fugind de buni și stătuse în tunel până au venit salvatorii. Ce se întâmplase cu noi? Iar noi îl întrebam ce se întâmplase cu el...

Am plecat înciudat și, nu știu de ce, furios. Mă grăbeam să-l scot pe Adi de la cămin, că Lili mereu se plângea dac-o lăsam singură cu copilul. Urcam dealul cetății pieptiș, călcând cu necaz pe drumul pavat cu piatră cubică, știind că undeva dedesubt, în adânc, acel Ceva ce-l păstrase pe Mircea tânăr era încă acolo, misterios și de neatins ca timpul ce nu se mai poate întoarce.

Ducu îi așeză pe reporteri la masa de sub nuc. Nici nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el!

– Domnu’ Robert, eu în dumneavoastră am încredere, că vă știu de la televizor. Sunteți sigur că băiatu ăsta îmi dă o sută de euro dacă-i povestesc?

– Da, nici nu se pune problema, stai liniștit. Uite, dacă vrei, ia cinzeci înainte. E de la Scientific American, nu se joacă.

– Să-i spuneți clar că nu vreau să dea numele meu, că moșu a avut destule necazuri cu ăia. N-am chef să treacă și pe la mine.

– Bine, ne-am înțeles, da’ dă-i drumu’ și spune, că la ăștia timpu e bani.

– Păi eu eram în curte și numa’ ce-aud…

– Stai un pic! Prezintă-te, spune-ți vârsta, profesia, hai că merge bandă în gol.

– Și lui cine-i traduce?

– N-avea grijă. Chiar dacă nu înțelege acum pe loc, o să-i traduc la redacție. Zi!

– Mă numesc Grigore Ducu, am douăzeci și opt de ani și sunt învățător aici în localitate.

– Da, poți să continui.

– Cum ziceam, eram în curte că reparam un gard, după orele de la școală, când îl aud pe vecinu Gigică.

– A țipat?

– Nu, m-a strigat pe mine, că vedeți, nu mai există case prin apropiere. Până-n vale la a lu’ Piaucă, e ceva distanță.

– Asta de alături e casa individului?

– Da, e a copiilor, lucrează de ani de zile la căpșuni, vedeți ce palat și-au făcut. Însă pe bătrân l-au lăsat singur, de!

– În ce zi era?

– Era prin iunie, că se terminase cursurile, însă eu trebuia să merg la program, știți cum e în învățământ… Și îl aud: „Mă taicule, mă! Ia fă-te-ncoa, că dădui de necuratu”. M-am dus. Moșu’ ciocănea cu ciomagu o piatră de lângă gard, semn că era tare supărat.

„Ce te supără, nea Gigică? Te-am văzut oțărât de câteva

zile”. Moșu’ își mestecă fălcile fără dinți, da’ până la urmă se uită la mine cu niște ochi neguroși: „Mă Ducule, tu mă știi de om serios, nu-i așa?”

Eu am dat să râd mânzește, ca și cum aș fi zis, da’ ce, mai încape vorbă? Nea Gigică s-a încruntat și mai rău: „M-or ajuns blestemele muierii, auzi tu? Că toată viața ei o fost bisericoasă, iar eu râdeam de ea. Ba, dacă vroiam numaidecât să-mi facă pe voie, o amenințam că zic cu sufletu’ și pe loc se pleoștea săraca, nu-mi mai ieșea din cuvânt.”

„Da’ ce s-a-ntâmplat?” am scurtat-o eu, că începea serialu’.

„De, taică, se vede că trebuia să mai sfințesc și eu casa, că omu’… Acu cred că nici șapte popi nu l-or mai scoate de-acolo!”

„Ce să scoată, tataie?”

„Că-ntr-o seară, la amurgit, am auzit niște zgrepțăneli sub dușumea. Tu știi că eu mă culc odată cu găinile; unde era să mai plec în izmene? Am afurisit motanu’, că mereu se furișa în beci, apăi m-am culcat cu gând că l-oi cotonogi a doua zi. Dimineața m-am luat cu una cu alta, până ce aud iar ca niște miorlăituri. Fi-ți-ar mațele fripte de pisoc! L-am sictirit, că mă punea să scobor trepțile până jos în fundu’ beciului. Cum călcam eu atent treaptă cu treaptă, mi se părea că urât mai face cotoiu cela. Parcă se tânguia cu glas de om. Vrea să mă-mbuneze fi-r-ar al morții! M-am gândit, da’ nu mi-o plăcut. Taman în fața ușii m-o lovit o duhoare de latrină. Acuma, n-oi mai fi văzând eu bine, da’ am miros de copoi. De-aia pot spune drept, erea miros de om. De! Mă gândeam în sine-mi, cine să-mi spurce casa? Care-o fi dușmanu? Și-atunci aud limpede de după ușă voce de bărbat, ca-n filme, zicea el ceva în altă limbă. Hoții! Mi-am făcut socoteala: pe cine să chem? Mobilu erea descărcat că se luase curentu, până la Piaucă nu mă țineau picioarele, iar tu ereai la școală. Apoi, mi-am ridicat ciomagu deasupra capului și-am dat un brânci la ușă, măcar să-i altoiesc eu primu’ dacă tot o să mă omoare.”

„Și?”

„Nu se afla nimeni acolo. Nici cotocu, batăr. Am făcut ochii roată, nimic. Când să zic că mi s-o părut, aud după ușă vocea aia. M-așteptam să mă strângă de gât, să-mi bage cuțâtu-n coaste, cum auzi pe la știri. Mă-ntorc, da’ nu mi-erea frică. Însă

nici nu credeam c-oi zări priveliștea ceea de groază.”
„Ce era, nene, că mă ții pe jar?”
„Nu-ți spusăi? Necuratu! C-am auzit eu muierile că intră Ăla în casă... d-apoi chiar așa... sălășluiește în zidirile oamenilor? M-am închinat, auzi! Apăi am luat crucea din cuiu de la răsărit unde-o pusese Onela mea, Dumnezeu s-o ierte, și l-am croit între ochi. Da’ n-o dispărut. Se vede treaba că l-o slăbănogit puterea sfântă, că se văicărea pe limba lui. Zicea ectenia de-a-ndoaselea, ducă-se pe pustii!”
„Mă tăticule, mata știi că noi am fost ca uncheșu cu nepotu. Îmi pare rău să văd că ai intrat la superstiții!”
„Nu e năzărire, măi băiete! M-am urcat în casă, am luat psaltirea și i-am citit de mi s-o uscat limba-n gură, el tot acolo; l-am stropit cu agheazmă mare, nimic. Da’ nu-i făcea bine.”
„Și cum stă acolo, că nu pricep și pace!”
„Vină de-l vezi! Că asta vroiam să te rog. E turnat în beton de parc-ar fi fost în cofrag de la bun început.”
„Tălică gustași ceva, tataie... Mai este acolo?”
„De n-o dispărut în ultimu sfert de ceas, da! Cel puțin nu mi-or spurcat casa dușmanii; el erea, săracu. Că de cât s-a văitat am ajuns să mă întreb de n-o fi totuși om.”

Ducu îi privi pe cei doi căutând să prindă efectul celor povestite asupra lor.
– Și l-ai văzut?
– Da, domnu’ Robert! Cum te văd și cum mă vezi. Nu mințise Gigică; era prins în peretele de beton într-un mod inexplicabil. De-aia a zis moșu că e dracu. Om să fii, n-aveai cum să faci asta.
– Descrie-l un pic.
– Păi ce să vă spun? Era fața vizibilă pe jumătate, îi ieșea un cot, niște haine trențuite, palma unei mâini și un picior de la genunchi în jos... Nu putea să miște deloc. Nici gura nu era destupată de tot, însă nu vorbea românește, asta-i sigur.
– În ce limbă vorbea?
– Engleză, cred, deși nu pricepeam, ori eu o mai rup pe englezește, de la filme...
– Nu te-ndepărta! Încearcă să-ți aduci aminte exact. Ce ați făcut după aceea?
– Cred că m-am închinat și eu... reflex. Nea Gigică l-a

tămâiat oleacă fără efect, tușea săracu, dar nu dispărea. Îi curgeau lacrimi, de la fum cred. Vedeți, paranormalu' ăsta...

– Nu. Te rog nu interpreta. Te plătim să povestești, nu ca să-ți spui părerea. Ce ați făcut mai departe?

– I-am cerut o țuică lu' moșu. A tras din butoiaș cu țoiu și-am băut pe rând.

– El vă putea observa?

– A, da! C-am și râs! Că i-am dat și lui așa, în glumă, i-am turnat pe gură țuică și i-a plăcut; pe-ormă a tușit până s-a învinețit.

– Și?

– Un singur cuvânt am înțeles din tot ce bălmăjea... zicea într-una „pliz" și bocea.

Apăi i-am zis uncheșului că aicea-i treabă de poliție, să chemăm 112. Ne-am mai ciondănit un pic, iar eu i-am explicat că-i dau telefonul meu, da' pe mine să nu mă bage, că nu vreau să fiu implicat, că nu dă bine la școală...

– Până să apară poliția nu s-a mai întâmplat nimic?

– Nu, ce să se mai întâmple?

– Încearcă să-ți aduci aminte; mai adăugăm cincizeci de euro la sumă...

Ducu clipi des și un zâmbet îi lumină fața...

– Vai, da, uite, dacă mă gândesc bine ar mai fi un amănunt, poate fără importanță, că de-aia nici n-am mai spus la nimeni... Cât a vorbit nea Gigică la telefon, am văzut că ăla săracu avea în palmă ceva... un aparat mic. I l-am luat, știu că n-o fost frumos, da' la ce i-ar mai fi putut folosi? Cred că era un mobil... Nu voia să-l lase, însă i-am explicat că răspund eu dacă sună și i-l țin la ureche să vorbească...

– Și mai ai... telefonul?

Roșind, Ducu băgă mâna în buzunar apoi depuse pe masă un apărat cât o cutie de chibrituri, dotat doar cu două butoane. Reporterul întinse mâna să-l ia. Atunci Ducu se coloră și mai tare și bălmăji ceva despre criză, salariul său mic, rate. Reporterul îl privi tăios:

– Cât vrei pe el?

– La prețul pieței...

– Da? Telefoanele sunt gratuite dacă faci abonament... Cinci euro. Deci a venit poliția...

– Eu am plecat să nu mă găsească acolo. După ce-o ajuns

șefu' de post, m-am făcut că mă apropii din curiozitate, că mai trecuse pe uliță și Nită cu Dorel și intrase și ei când au văzut Loganu' lu' dom' Șef...

– Polițistul a venit singur?

– Nu, era cu ăl tânăr, subalternu'... Se cruceau în beci cu ochii la perete, cu chipiile date pe ceafă. Șefu', nea Jean, înjura și de nervi se făcuse ca sfecla: „Paștele mamii voastre, că numa de prostii vă țineți! Ce dracu fac eu acum? Cât m-aș feri să n-am evenimente, în comună asta de căcat se tot petrece câte ceva! Cristi, ia mașina și fugi la primar, că i-am văzut pe ăia de la canalizare... o avea dracu careva un picamăr!"

– Ce făcea omul din perete? Asta ne interesează pe noi.

– Ehe, dăduse ochii peste cap, da' nu murise. Am ieșit afară toți că era aeru greu acolo. Nea Jean ne-a trimis în treaba noastră pe fiecare și-a rămas să se certe cu Gigică dacă sparge sau nu peretele, că moșu nu prea voia, vă dați seama...

– Nici pentru o viață de om!

– Om sau ce-o fi fost, da' cât s-a muncit la casa aia, nu vă gândiți? Peste vreo jumătate de oră au adus picamăru și-au coborât în beci.

– Au reușit să-l scoată?

– Nu, domne, dispăruse, după ce-o stat acolo trei zile, o dispărut așa dintr-odată!

– Am înțeles.

– A rămas gol în perete după forma lui...

– Ajunge, nu ne mai interesează. Uite restul de bani, dar să știi că ai făcut foarte rău că i-ai luat telefonul...

Ducu se supără brusc:

– Ce telefon cu două taste? E o jucărie, nu e telefon! Și oricum, nu l-a sunat nimeni.

Privi cu necaz la reporterii care coborau ulița. O sută cincizeci și cinci de euro. Meritase.

Reporterii nu păreau însă prea satisfăcuți. Conversau într-o limbă pe care Ducu ar fi identificat-o imediat ca fiind foarte asemănătoare sau chiar aceeași cu cea vorbită de omul din perete, ceva cam... ca engleza...

– Fără trasor nu-i mai putem calcula poziția.

– Ce ghinion, să-i ia trasorul! A avut coordonatele greșite...

– Uneori se întâmplă și când ai coordonatele corecte;

ecuațiile au prea multe variabile. Dar asta ne e meseria, ce să facem? Tu te întorci. Ai trecut cu bine de prima misiune. Dă-i înregistrarea directorului. Ferește-te de Selma; e mai bine să-i spună altcineva...

– Când vă întoarceți?

– Hm, două-trei zile. Duc un Obiect în 1945.

– Aveți grijă! Am auzit că Obiectele fac să crească mult procentul de risc.

– Povești, măi băiete. Ce-ai văzut azi se întâmplă foarte rar. Hai, drum bun, intrarea mea e aici.

Alex se așeză pe treptele terasei. După cinci ani simțea prima oară nevoia stringentă de-a fuma. În schimb, scoase o gumă de mestecat din pachetul început. Numai că molfăind guma n-avea să se liniștească, așa cum l-ar fi alinat o țigară. Și Domnul știa câtă nevoie de calm era necesară în acest moment!

Privi nucul zdrențuit din colțul curții. Promisese Laurei că va culege nucile, că va mătura frunzele. Promisese că are să bată țăruși ca să lege tufele de crizanteme... Și că va repara cotețul puilor... Tocmai de asta se apucase mai întâi... De coteț. Și atunci, pe când meșterea sperând să nu-și zdrobească prea tare degetele cu ciocanul, atunci se întâmplase.

Scena oribilă îi reveni în minte făcându-l să se cutremure. Scuipă guma și se rezemă de stâlp. Mai erau trei ore până avea să se întoarcă fiică-sa de la grădiniță. Până atunci... trebuia să găsească o explicație.

Deci nu dihorul sau nevăstuica sau alt animal necunoscut le decimase puii nopțile trecute! Nu! Era Iza. Mielușeaua blândă, albă și creață pe care o mângâiau cu toții și-o hrăneau din palmă. Îl fascina botul ei pătat de sânge; până mai ieri, botul acela căuta felii de pâine sau drugi de porumb în buzunarele lor... Botul sensibil ce smulgea smocuri de iarbă pe care le rumega lateral era de dimineață roșu tot. Rupea, rupea carnea de pe burta unui pui, trăgea de mațe, fulgii i se lipiseră de nări, iar el rămăsese blocat privind-o.

Oița behăise stins când îl simțise, așa că de salut, apoi puse o copită să țină puiul care tresărea cu un ultim spasm.

Turbare? N-auzise de oi turbate, dar ce altceva ar fi putut să fie? În fond era tot mamifer, nu? Dumnezeule! Daniela se jucase cu oaia, Laura o mângâiase, el sigur o atinsese când a băgat-o în țarc, seara trecută.

Veterinarul! Știa cu siguranță că-i notase numărul de mobil pe-o hârtiuță de lângă telefon. El îi va da soluția. Se repezi în living, la telefon, însă hârtiuța nu mai era acolo. Răscoli în sertarul de alături, se puse pe burtă și privi sub canapea...

Până la urmă o descoperi miraculos pe măsuța Danielei; desenase pe ea ceva ce aducea vag cu un animal preistoric sau

o oaie extraterestră, dar pentru a înlătura orice suspiciune mâzgălise dedesubt cu litere stângace: Iza.

Îl sună pe veterinar. Probabil nu-și băuse cafeaua în dimineața aceea, fiindcă avea o voce mototolită.

Nu, nu era cazul să se alerteze. Dacă crescuseră mielul ca pe-un animal de companie era firesc să devină omnivor. Ucisese pui? Mda, curios, dar el cunoscuse o familie care avea tot așa, două oi – de frumusețe – prin livadă, pe care le hrăneau cu mâncare pentru câini și care mâncau cu plăcere salam. Văzuse cu ochii lui! Bine, dacă domnul insista, avea să vină într-una din zile să ia o probă de sânge. Puteau să izoleze animalul și să-i urmărească reacțiile. Nu era mai simplu?

Trânti receptorul în furcă. Nemulțumit, luă o felie de pâine din coșulețul de la bucătărie; are s-o închidă în țarc. Poate că Daniela va înțelege dacă-i vor explica pe-ndelete că oița este bolnavă și nu se mai pot juca împreună până n-o vede nenea doctorul...

Să sperăm că nenea doctorul va avea chef să vină cât mai curând, mormăi printre dinți, încă surprins de seninătatea cu care acesta îl amânase.

În curtea din spate constată că se întorsese fix la timp ca s-o surprindă pe mielușeaua blândă zburătăcind găinile. Una din ele se spânzurase în gard încercând disperată să se salveze.

Puii lor, crescuți cu atâta dragoste și nepricepere, de el, analist de piețe financiare, și uneori și de nevastă-sa, filologă! Ajunseseră bătaia de joc a acestei creaturi fără minte! Avea s-o altoiască, să rupă părul ăsta gros pe spinarea ei!

Se apecă să apuce bățul promițător de răzbunare, când primi o lovitură strașnică în fese, ce avu darul de a-i aminti subit jocurile de rugby ale tinereții și care-l proiectă cale de doi metri în țărâna murdară a curții. Înjură din tot sufletul. Precis își julise palmele și genunchii, după usturimea ascuțită pe care o simțea! Apucase părul, dar părea inutil într-o luptă la nivelul solului: oaia venise în fața sa, aplecase capul privindu-l cu ochi răi, ba chiar scobea pământul cu copita ca taurii în arenă. Voia să-l împungă, nenorocita! Eschivă în ultima clipă, printr-o răsucire de care van Dame ar fi fost mândru, însă nu avu timp să savureze momentul, fiindcă primi o lovitură foarte serioasă în capul pieptului. Își pierdu suflul și se trezi horcăind; realiză instantaneu că nu e de glumă, că e pe viață și pe moarte. Simți

gust sărat în gură și-și șterse buzele cu dosul palmei. Sânge!

Privi animalul. Îi întâlni privirea și avu certitudinea unei alte inteligențe – vii, ascuțite, răutăcioase. Nu teamă, firească, îi inundă cugetul, cât o mirare vecină cu uluială și cu o curiozitate avidă. Ce naiba?! Ce era ASTA, pentru Dumnezeu?

Apoi scânteia dispăru din ochii creaturii și redeveni, aparent, își zise, pașnică. Se ridică încet și-i azvârli bucata de pâine. Oaia intră docilă în țarc. Behăi gingaș și apucă cu buzele ofrandă.

Închise portița și puse piedica. Trebuia omorâtă, știa el de ce! Știuse undeva într-un cotlon al minții încă de mai mult timp, de când poștașul se plânsese tuturor c-a fost fugărit și mușcat de oaia lor. Pe fondul anchetei polițienești pe care șeful de post a condus-o stricându-se de râs, el știuse. Tot așa, în corul hohotelor întregii comunități, care se întreba cât a băut Girlică de-a visat că-l papă oaia, el intuise un adevăr sumbru... Toate se petrecuseră după. După incidentul din iunie. Bunul simț îi dicta ce are de făcut. Îi părea rău, dar nu vedea altă soluție. Oaia terminase de molfăit pâinea și privi în sus la el. Cum s-o omoare de vreme ce nu era doar o oaie? Dacă ar fi surprins-o într-un moment când era oița lor, Iza, era ușor, oricâtă milă ar fi resimțit... pe când invers...

– Bee, he, he, hehe! făcu oaia, dar sunetul semăna cu un râs drăcesc. Ochii ei mari, cu irisul imens și negru oglindeau un rău fără limite. Se repezi și împunse poarta. Alex se feri ca de mușcătura unui șarpe. Trebuia omorâtă! N-avea nici cea mai vagă idee despre cum era cel mai potrivit s-o facă.

Se duse la bucătărie cu gând să-și toarne o cafea mare. Cuțit? Toporul? Nu, barosul! Se trânti pe un scaun. Dacă l-ar vedea Laura cu pantalonii atât de murdari în bucătărie, i-ar ține o morală lungă, lungă ce-ar include idei pornind de la pericolele microbilor până la iresponsabilitatea lui de părinte ce nu are grijă ca în jurul fiicei lor să domnească un mediu sigur. El i-ar spune că... Nu, nu se va lăsa antrenat în jocul acesta fantasmagoric de-a se certa imaginar cu nevastă-sa, în loc să caute soluția. Era opt și douăzeci. La doișpe și un sfert, Daniela va deschide poarta de la drum și va veni fugind spre el strigând: Tati! Tati! Cum făcea de obicei... Iar până atunci, el va trebui să fi terminat. O să-i zâmbească fiică-și, o s-o îmbrățișeze, n-o să-i scape o vorbă despre cum i-a masacrat animalul favorit, apoi

vor sta la masă. Dar o să mănânce numai ea, astăzi. El, orășeanul, intelectualul, nu putea să taie nici pui. Chemă un vecin pentru asta. Dar oaia, o s-o... Bău o gură mare din ceașcă. Lichidul era rece și amar. Și negru.

Era primăvara, în aprilie, când Daniela se întorsese de la grădi cu un ghem de lână creață în brațe.

– Tati, uite ce-am primit!

Alex privise mielul cu deznădejde. „Ne-a făcut-o!” își zise, dar nu avea poftă să strice veselia radiantă a fetiței.

– Cine ți l-a dat, scumpete?

Măcar să știe cine-și râsese de ei. Un miel nou-născut! Probabil oaia fătase doi. Sau nu l-a mai recunoscut... Nu l-a primit... Indiferent de aceste amănunte irelevante, ei aveau de lucru de aici înainte. Unde îl vor ține? Nopțile erau încă reci. Trebuia alăptat!

– Un nene, ciripi fiică-sa. Păștea caprele pe marginea drumului.

– Oile. Rectificase el didactic.

– Nu! se înverșună Daniela. Capre.

– Uite ce-o să facem: mielul acesta e un copil ca și tine. O să-l ducem înapoi la mama lui, altfel va plânge după ea și va fi foarte trist. Mai ții minte unde era domnul acela?

Fetița strânse ghemul de lână la piept și încruntă sprâncenele. Buzița de jos se arcui peste cea de sus în semn de hotărâre definitivă. Doamne, cât semăna în asemenea momente cu Laura! Îi venea s-o mănânce, atât îi era de dragă. Buclele șatene și privirea albastră o transformau în icoana unui înger supărat. El, Alex, nu era croit să reziste la tertipul feminin al lacrimilor, drept care următorul lucru pe care l-a rostit nu mai avea nici o energie. Iar hoțoaica mititică din fața lui intuia tot:

– Dar suflețelule, nu ne pricepem să avem grijă de el! O să-i fie dor de mămica lui!

– Eu sunt mămica lui! decretă gurița bosumflată.

Iar cu decretele nu mai e nimic de făcut. Așa intră Iza în familia lor.

Crescuse în baie, hrănită cu biberonul, făcând pipișor pe un prosop imens pe care Alex îl spăla zilnic afară la robinet. Constatară că-i lipsește o anumită parte a corpului, de unde s-a tras concluzia că e de sex feminin. Atunci nu i s-a mai spus

„Bebi” și a fost botezată Iza. Firește că Daniela și Iza au pozat în sute de ipostaze adorabile afară în livadă sau chiar în living, imagini ce-au împânzit internetul. Casa lor devenise un loc al veseliei perpetue.

Alex suspină. I se păruse și lui cea mai frumoasă perioadă de când se mutaseră la țară. Fusese ideea Laurei. Să renunțe la apartamentul din bloc ca s-o poată crește pe Daniela în natură, sănătos. El n-a fost entuziasmat, ca unul ce deschisese ochii într-o cutie de beton, trăise în respectiva cutie până la însurătoare, ca după aceea s-o schimbe pe-o cutie nițel mai largă... Blocul îi convenea de minune. Confort. Asfalt. Bancă la care lucra era la cinci minute. De ce aceste lucruri i-ar fi dăunat fetiței? Nu înțelegea. Dar, pus față în față cu sindromul de îmbufnare cronică al Laurei, cedă. Așa cum cedase micul dejun compus din ochiuri cu șuncă pentru cerealele fade – ca să nu mai fie discuții. Singura condiție: să cumpere o casă dotată cu toate utilitățile – și aici Laura fusese întru totul de acord – și care să fie situată într-una din comunele pitorești ce gravitau în apropierea orașului.

Oferta apăru imediat. În câteva luni au ocupat noul cămin. Până la urmă, Alex se împăcase; era la patru kilometri de centrul orașului, un fleac pentru mașina sa! Și chiar era frumos la țară! În fața casei aveau o livadă cu pomi fructiferi și o alee plină de flori. Sâmbăta el cosea iarba cu motocoasa, pe când Laura făcea fripturi și prăjitură. Era idilic. Tocmai de aceea nu avea cum să dureze prea mult. Când i s-a terminat concediul de maternitate, Laura l-a anunțat că n-are de gând să devină casnică. În fața perplexității lui, ea a venit cu citate din drepturile femeilor, împotriva discriminării etc. El îi explică timid că-și închipuise rămânerea ei acasă ca o condiție sine qua non a mutării la țară... Nu, ea nu făcuse astfel de afirmații nici în vis; el confunda dorința lui egoistă, masculină, cu ceea ce se spusese de fapt între ei... Ea n-avea să sfârșească la aragaz sau cu andrelele în mână... călcându-i lui cămăși pentru a doua zi!

Bine, dar atunci cum rămânea cu principiile creșterii Danielei la țară? Ha! Tonul pe care el punea această întrebare o lămurea definitiv asupra intențiilor sale! Ce intenții, ce tot inventa, că acum chiar își pierdea cumpătul... El se întreba doar

de ce ea nu era consecventă cu ea însăși? Faptul că dorea să lucreze era firesc, era natural, silabisea ea ca pentru unul greu de cap, iar el n-o va împiedica. Va fi o mamă bună, are să i-o demonstreze!

Alex suspină din nou. Nevastă-sa deveni bibliotecară la căminul cultural al comunei. Da, Laura era o mamă bună. O ducea pe Daniela dimineața la grădiniță. El venea în pauza de prânz de la bancă, tot într-o goană, ca să o primească la doisprezece cu masa. Laura ajungea acasă abia la unu. Atunci el zbura înapoi în oraș. Laura se întorcea la bibliotecă la ora patru, dar o lua pe Dani cu ea. Seara, el se întorcea cu cumpărăturile, frânt de oboseală. Până să vină fetele, punea masa, mai făcea ceva treabă...

Era o modă, știa; era la modă „femeia bărbătușă"; femeia de carieră. Dacă putea câștiga mai mult decât bărbatul, era minunat! Atunci chiar era o femeie împlinită, la naiba! Din fericire, nu existau șanse. Salariul lui era suficient să stea acasă liniștită, cu fetița. Fusese mai greu până a fost Daniela mică. Pe-urmă, parcă s-au mai desfăcut și ei... Se resemnase cu programul infernal. În fond, niciun sacrificiu nu era prea mare ca să fie pace în casă. Să le vadă fericite pe amândouă... Râsul ăleia mici alunga cu putere suverană orice nor. Alex ar fi fost în stare de orice pentru fiică-sa. De orice! Mare brânză să crească o oaie! La bancă toți se topeau după poza Danielei cu oaia pe canapea, privind desene! Da, era adevărat, un animal de companie făcea copilul mai responsabil, mai sensibil la problemele altora. Și Dani avea nevoie de așa ceva! Fiind singură la părinți putea deveni o mică teroristă...

Doar că într-o zi, pe înserat, Iza n-a mai venit behăind când a fost strigată. Au căutat-o peste tot, dar nu era și gata! Daniela începu să plângă zdravăn. Laura se posomorî. Nici nu se mai punea problema să urmărească meciul de fotbal. Trebuia să caute și să găsească oița de companie. Altfel... Nu, nu exista altă variantă. Dani plângea absolut imperativ. Se gândise și el și chiar și Laura, că atașamentul fetiței pentru Iza era exagerat. Încercaseră cu iepurași, dar au sfârșit toți la cuptor, întrucât Dani îi găsea stupid de proști. Atunci au adus două pisici. Erau drăgălașe, însă nu alergau pe pajiște și în plus nu se lăsau scărmănate. Un câine le trebuia, trase Alex concluzia firească, în

timp ce scotocea viroaga pârâului. Se lăsa întunericul chiar și în acea zi de iunie ce părea fără final. Gândul că se va întoarce singur îl împinse mai departe spre izvoare, unde se aflau puțurile de acumulare pentru apa menajeră. Noroc că fusese prevăzător și luase lanterna! „Iza! Iza!” strigă din când în când, deși nu spera sincer că behăitul tremurat îi va răspunde. Curând, întunericul era deplin. Aprinse lanterna. Spotul de lumină căzu pe pereții unuia din puțuri. De ce nu avea capac? Cine furase capacul? Putea să cadă acolo un copil! Se aplecă peste margine cuprins de un acut sentiment de fatalitate. Firește! Iza, sărmana de ea, zăcea moartă pe fundul plin de pietre și mâl. O strigă încetișor. Nici o tresărire. Avea capul sucit spre spate. După o cădere de patru metri, cel mai probabil își frânsese gâtul. Zgarda cu ținte și clopoțel o împodobea zadarnic, ca o mângâiere prea târzie...

Era exclus să încerce s-o scoată atunci. Mâine... Se uită la ceas. Zece și un sfert. Se putea duce acasă. Daniela dormea de-o oră.

Noaptea se sfătui cu Laura ce era de făcut. Căzuseră de acord că nu e cazul ca Dani să sufere inutil. Iza se întâlnise cu mama ei. Turma trecuse iarăși prin sat. Iza o să vină înapoi la toamnă. Până atunci o să cumpere un cățel. Amin!

A doua zi în zori el ieșise să dea drumul la păsări, în timp ce Laura pregătea lapte cald pentru cerealele integrale. Ce-i drept, nu mai avea burtă de când cu regimul ăsta! Pe alee păștea florile o pată albă. Alex se opri brusc. „Iza!” o strigă, dar nu era decât o șoaptă. Oița veni să-l controleze în buzunare: unde era coltucul de pâine? Sau un morcov? Alex o cercetă pe toate părțile. Ea era; avea zgărdița și toate semnele distinctive: pete de negru după urechea dreaptă și pe pulpa stângă, o copită trandafirie... Și nu era murdară deloc! Bătu în geamul bucătăriei. Laura se minună plină de încântare. Apoi duse un deget la tâmplă: Alex visase ieri seară!

Pe toți sfinții, nu visase! S-a deschis ușa și tabloul mut a prins culoarea țipetelor de extaz ale Danielei.

O vreme s-a tot gândit la ce s-ar fi putut întâmpla. A căutat o explicație. Dar eșua regretabil în concluzia Laurei: visase. El visase că oaia zăcea moartă în puțul atât de adânc; visase că avea gâtul rupt, întors în unghi aproape drept; visase că o studiase cel puțin un sfert de oră în care ea nu mișcase, nu

respirase. Cine a scos-o de acolo? Cine a coborât pe scară noaptea sau, mă rog, în zori foarte devreme, ca să scoată un cadavru dintr-un puț părăsit?

Cum nu găsea nici un răspuns, puse întrebările la spate. Mai încercă o anchetă prin vecini, dar nimeni nu știa, nu auzise nimic. Visase, domne!

Iulie se scurse calm și fierbinte. Laura își luase concediu ca să fie cu fetița. El se plictisea la bancă.

Apoi episodul cu poștașul! Omul avea o privire îngrozită la barul din centru unde povestea în hazul general cum l-a împuns oaia, cum i-a trântit geanta doldora de scrisori și mandate, cum l-a urcat în pom, iar el, victima bestiei, se uita cum zboară hârtii și cupoane duse de vânt... La faza asta zâmbise și Alex... Apoi își ceru scuze de la bietul Girlică, ce ajunsese la întrebări profunde despre riscurile meseriei de poștaș. Avea să... lege oaia. Să pună inscripții de avertizare: Atenție! Oaie Rea! Oaia Mușcă! Țăranii de la mese râdeau bogat, dar Girlică nu părea să guste gluma. Chiar îl mușcase! Uite! Le arătă un picior păros. Nea Titel îl trimise la culcare: dacă băuse și atunci cât a băut acum, era și normal să ia un dulău mai lățos drept oaie. Lui Alex însă, amprenta aceea îngustă de dinți teșiți îi stăruia în minte.

În august au apărut primii pui morți. Tocmai îi scăpaseră de toate bolile posibile: pestă, căscat, variolă, păduchi. Aveau un kil jumate. Alex era tare mândru. Până au început să dispară zilnic câte unul. Au aflat de la vecini despre posibilii dușmani naturali ai puiului: uliul, vulpea, dihorul, nevăstuica sau câinele nărăvit. Închiși într-o curte acoperită sau în coteț, cine putea să-i răpună? Ajunsese să citească pe net articole despre ciupacabra.

Și iată că azi se lămurise misterul: era Iza. Sau ceea ce devenise Iza. Alex constată indignat că petrecuse o oră bună în fața ceștii de cafea. Exact când nu avea timp de pierdut! Trebuia să omoare oaia! Pentru că nu visase atunci. Nu visase! Halal concediu! Ar fi fost bună niște otravă...

Pe deplin determinat, ieși în curte. Ușa țarcului era larg deschisă. Iza, nicăieri. Se răsuci pe călcâie și intră în magazie după topor. Sau baros, sau ce-o fi. Coasa cea veche a bunicului îi trecu prin față și căzu la pământ. Cine o sprijinise de ușă? Cine umblase cu ea? O privi mai atent. Era ideală!

Ieși pe alee și-și închipui ce ridicol arăta ca întruchipare a îngerului morții. Iza stătea încremenită în mijlocul livezii. Când îl

văzu, slobozi iar acel behăit ca râsul unei legiuni întunecate. Alex se opri. Atunci porni ea spre el. Nu mai behăia; acum necheza, mieuna, lătra, sughița ca un păun în rut. Și rânjea la el, rânjea cu dinții ei teșiți ce mușcaseră din pulpa nespălată a poștașului. Alex ridică tăișul coasei pentru o lovitură în plin. Spera să nu încremenească sub vraja privirii demonice. Aproape că-i venea să vorbească oii. S-o întrebe cine este...

Instinctul de supraviețuire învinse: când a ajuns la un metru și jumătate de el, Alex lăsă să-i cadă brațul ca-ntr-o mișcare de pendul. Chiar neascuțită recent, coasa reteză capul Izei. Alex se întoarse cu spatele. Tremura ca un prunc și se simțea lac de sudoare. Când o privi, murise; dintr-o venă încă se scurgea un sânge negricios. Se gândise: are s-o târască în groapa nouă de gunoi, peste paiele de la cuiburile găinilor. Va turna motorină din belșug. Îi va da foc. Va trage pământ deasupra. Se va termina.

La doișpe dispăruse orice urmă. Se spălă pe mâini. Își trase alți pantaloni. Se așeză pe terasă în așteptarea Danielei. Îi va povesti că Iza...

Trei zile a jelit fiică-sa. Dar apoi au mers la „magazinul de cățeluși”. I-a promis că va alege ce cățel va dori. N-a vrut pechinezi, teckeli, șorecari. N-a impresionat-o puiul de lup alsacian, nici ciobănescul mioritic flocos și jucăuș. Ea a poftit cățelușa golden retriever care costă o avere. Cățelușă! Alex regretă ușurința cu care făcuse promisiuni. Dar nu putea face compromisuri în fața puștoaicei. Și nu în magazin unde clienții și vânzătorii urmăreau cu interes finalul disputei. Așa că duse mâna la buzunar și extrase cardul de urgență afișând un rictus pe post de zâmbet.

Dolly cățelușa a fost fericită la ei o săptămână încheiată. Apoi au găsit-o înecată în butoiul cu apă de ploaie. Alex o pescui cu grebla. Îl durea inima de amărâta aia de cățea! Se atașase deja de pachețelul scâncitor, în ciuda surprizelor pe care le mai lăsa pe covoare... Cum se urcase pe butoi? El cu Laura deliberaseră îndelung asupra periculozității recipientului respectiv, dar numai din perspectiva Danielei. Un butoi de un metru și jumătate, un butoi de două sute de litri, în general gol, sau cu câteva palme de apă pe fund. Cum putea să se înece în el un cățel care ridicat în două lăbuțe măsura treizeci de

centimetri? Alex privi suspicios spre curțile vecinilor. Era unica explicație.

Daniela se mai călise sufletește, fiindcă n-a mai bocit, ci a fost tristă preț de-o zi. Din fericire, Missy, pisica, avea trei pisoci frumoși ce mergeau cu codițe tremurânde prin magazia natală. Daniela a binevoit să-și aleagă unul pentru ea. Dacă pretindea un alt cățel, însemna ruina bugetului lor!

În semn de recunoștință, i-a adus de la petshop un șoricel mecanic și câteva mingiuțe. Se jucau strașnic împreună, fetiță și pisic!

Din concediul lui Alex mai rămăseseră fix patru zile. Dar le va petrece liniștit: televizor, plimbări, munci ușoare, Daniela. Laura nu-l va cicăli tocmai acum cu nu știu ce proiecte. Sau dacă are să încerce, îi va spune că se ocupă de fată.

Săptămâna trecută meșterise împreună cu ea o colivie de porumbei suprarealistă. Lui i se păruse drăguță. Laura o numise așa. Acum Dani picta colivia. De ieri n-o mai puteau scoate din magazie, iar tricoul și fustița deveniseră inutilizabile. Laura închise gura când el argumentă că dezvoltă instinctul creator al copilei. Bine, în sinea lui era convins că nici un porumbel n-o să dorească să adopte căsuța. Nu, cu albastrul acela, cu verdele strident și movul ce te lovea dintr-o parte. Dar se uitase liniștit la televizor, pe alte canale decât cele de desene.

Acum domnișoara se întrecea cu creația! N-o mai auzise de-o juma' de ceas! Era pauza meciului, să meargă să vadă ce curcubeu de culori mai suportase colivia...

Din magazie răzbăteau miorlăituri de pisică în agonie. Se grăbi să intre.

– Dani, tată, ce faci?

Întâi crezu că pictase cu roșu. La picioarele ei se zbăteau doi pisoi. Pisica mamă, cu coada vâlvoi, nu știa ce să facă, o scuipă pe Daniela.

Fiica lui ținea în mână foarfeca de vie. Retezase labele din față ale pisoilor.

– Daniela! Țipătul țâșni pe gâtul lui fără voie. Fetița îl privi cu ochi albaștri, mari ce răsfrângeau un rău nemărginit și cunoscut.

Lorena Kalamara n-a dispărut și din memoria mea. A căzut printre degetele răsfirate ale acestei lumi, dar din sufletul meu, care e o altă lume, nimic n-o va smulge vreodată. Nici nu este nevoie să mai privesc sutele de fotografii pe care i le-am făcut, clipe salvate; ea trăiește dincolo de ele. Mi-o amintesc așa cum era, stranie și dulce, cu părul ei greu, arămiu, cu ochii căprui și umezi. Și nu sunt trist, deși ar fi normal să fiu. Dar gândul că am fost cu ea e suficient ca să-mi ajungă toată viața.

Ciudat, ne-am petrecut copilăria în localități foarte apropiate fără să ne cunoaștem, de parcă destinul ne-ar fi pregătit pentru marea întâlnire de mai târziu. E foarte probabil că am trecut unul pe lângă altul în port, unde acostau navele, sau la marile Sărbători ale Toamnei. Mi-o imaginez cum era atunci, o fetiță în veșminte albastre, cu cristalul de recunoaștere fixat pe tâmplă, lunecând prin mulțimea pestriță, prin haosul vesel al festivităților. Poate am stat umăr la umăr privind spectacolul de holograme, poate ne-am înghesuit amândoi să prindem un loc pe naveta de agrement, dornici să plutim pentru câteva clipe în imponderabilitate...

Dar am cunoscut-o abia peste mulți ani, pe când făceam fotografii pe malul mării. În lumina soarelui incandescent pielea ei prinsese luciri aurii, eșarfa îi flutura atât de nostalgic la gât, încât m-am încumetat s-o rog să se lase fotografiată.

– Sigur, dacă dorești, n-o să mă opun slujitorului unei arte străvechi...

I-am mulțumit, dar n-aș fi îndrăznit să-i mai vorbesc. Însă ea râse:

– Știi ce ții în mână? Da, chiar ăla!

– Un aparat de fotografiat. E o marcă...

– Nu, este un aparat de tăiat timp. Și râse iar.

Am zâmbit nedumerit.

– Vino deseară la conferința fizicienilor, la Casa Științei, o să-ți arăt ce e timpul.

– Vin, dar de ce spui că am tăiat... timpul?

– Nu asta ai făcut? Ai extras din uitare o felie de timp, o

clipă anume; ai scos-o din timp, pe hârtia aceea, pe fotografie.

Și înclină capul șăgalnic, iar vâltoarea aurie a soarelui scăpătând i se răsfrânse în ochi.

Păstrez imaginea aceea; a avut dreptate. E o clipă salvată din curgerea timpului...

– Dragul meu, este o contradicție ceea ce spui! Timpul nu curge. Curgere înseamnă mișcare. Ți-am explicat de atâtea ori... Relativ la ce să se miște? Există un singur peisaj temporal, absolut întins, ca și cel spațial. Orice moment este asemenea prezentului.

Lorena programa mașina de gătit. Locuiam împreună de un an. Pământul fugise în jurul soarelui până ajunsese de unde a plecat, iar dragostea noastră supraviețuise.

– Atunci de ce nu ne putem aminti viitorul?

– Din motive de cauzalitate.

– E cam obscură teoria ta! Ce mâncăm azi?

– Nu știu. Rezultatul aparține încă viitorului. Mașina dă rateuri când programez rețete vechi.

– Ce-ar fi să mâncăm în oraș, mai târziu, iar acum să mergem dincolo, să stai lângă mine și să-mi explici pe-ndelete încă o dată ce este timpul?

– Nu pot, știi că nu pot. Trebuie să finalizez lucrarea. Gordon mă exclude din echipă dacă întârzii!

– Am impresia că Gordon stă la masă cu noi, sau, mai rău, că vine și în pat!

– Nu, dragule, dar ia uite câte mesaje am primit pe aparatul meu. Trebuia să stau la institut toată perioada. Peste un an acceleratorul trebuie să pornească.

– N-am înțeles niciodată ce cauți tu acolo. O femeie se ocupă de latura creativă, artistică, nu de ciocnirea particulelor. Pune-mi o cafea, te rog!

– Dar este cât se poate de creativ, să știi. Îmi place să combin lucrurile pornind de la zero.

– Bănuiesc că asta te face să te simți divină...

– Nu râde! Uite cafeaua. E ca și cum aș găti: iau un ingredient de aici, altul de acolo, le combin și din unirea lor obțin ceva... Dar trebuie să-mi imaginez ce să folosesc, cum să combin, așa încât, atunci când e gata, universul să-și păstreze coerența.

– Da, grozav, plăcinta universală! Aveți grijă să nu o coaceți prea tare, hm!

– După ce-au pățit cei de la acceleratorul din Geneva la începutul mileniului, vom fi prudenți. Toată lumea e cu ochii pe noi. De la Război încoace nu s-a mai făcut nimic în direcția asta.

– În afară de faptul c-au sărit puțin în aer, s-a mai întâmplat ceva ce nu s-a spus?

– Cred că da, însă e mai mult folclor. S-au pierdut sursele, bazele de date au dispărut, probabil furate de Roșii.

– Roșii sunt vinovați de tot! Mai pune-mi o cafea. Da' ce se încerca atunci la Geneva?

– Codrin, iubitule, să știi că observ cum mă ții de vorbă. Norocul tău că aș bea și eu o cafea. Păi ce să încerce? Încercau să obțină particula fundamentală. De-o sută cincizeci de ani tot taie materia în căutarea particulei elementare; întâi s-a crezut că e atomul; l-au spart. Nu, că e protonul. Apoi au găsit mai multe feluri de particule subatomice. În anii două mii erau convinși că quarcii sunt fundamentul materiei. S-a demonstrat că aceștia nu sunt identici. Cel care părea să corespundă cel mai bine descrierii de „particulă elementară” era bosonul Higgs; mai trebuia găsit.

– Adică nu aveau decât portretul robot, ha, ha.

– Întocmai.

– Și?

– Și mi se pare că l-au găsit, la naiba!

– De ce „la naiba”?

– Circulă în folclorul fizicienilor povești înfiorătoare despre ce s-a întâmplat acolo...

– Oh, vreau să știu! Le-a făcut Dumnezeu „na, na” cu degetul?

– Poți să spui și așa. Nici nu știu cum să exprim... au trecut de partea cealaltă... au... au fabricat antimaterie?... sau ce era aia... Pe-o rază de două sute de kilometri pătrați totul a dispărut, de fapt nu, a fost comprimat la dimensiunea de câțiva centimetri cubi. Geneva de azi nu e cea de atunci. Lumea a uitat odată cu războiul. Dar acum o sută de ani a fost bulversată toată comunitatea științifică.

– Cum e posibil așa ceva?

– Au gâdilat temeliile realității, înțelegi? Nimeni nu putea să prevadă proprietățile stranii ce vor decurge de aici. Codrin,

am să-ți spun un secret. Îmi stă pe inimă și nu știe nimeni. Promite-mi că nu te amuzi.

– Depinde.

– Fii serios. Pe mine cercetările mă duc spre o concluzie... absurdă. Sau revoluționară? Nu știu. Tot căutând particulă elementară, teoretic, am demonstrat că la nivel cuantic există un prag unde materia pare să dispară cu desăvârșire. Nu se mai poate vorbi de particule. Există însă o energie care construiește bucle. Realitatea e făcută din bucle care interacționează și se combină pentru a forma rețele de spin. Ele poartă pe margini unități discrete de arie și volum dând naștere spațiului cuantic tridimensional... Uneori am impresia că aceste rețele construiesc însăși rețeaua de spațiu- timp... fiecare spin al rețelei seamănă cu o fotografie, o clipă înghețată a universului...

– Ușurel, că m-ai pierdut pe drum.

– Scuză-mă. Rezumând, aș spune că fundamentul universului este o energie.

– E grav?

– Ha, ha! Da, domnule Ignoranță, e foarte grav! N-a mai spus-o nimeni până acum. Decât filosofii idealiști...

– Să sper că te paște un Nobel?

– Sau hohotele de râs ale savanților. Mă gândesc că orice astfel de rețea de spin are potențialul de a evolua în infinite noi rețele, fără să lase o vagă urmă a cauzalității... Pe-urmă mi-am dat seama că trebuie să atașez teoriei mele noțiunea conurilor de lumină a lui Einstein, adică să introduc noțiunea de cauzalitate. Dar o rețea de spin reprezintă universul; în mecanica cuantică lucrurile rămân doar probabile până când apare un observator care să le perceapă... Cine se poate situa în așa fel încât să fie dincolo de marginea universului și să privească peste umăr? Cum poate Universul să existe dacă nu este văzut?

– Păpușa mea, cu părere de rău, nu pricep!

– Codrin, eu pot demonstra științific faptul că Dumnezeu Există. El vede Universul.

– Bun. Ai reușit să-mi dai fiori. Nu prea sunt fiorii pe care-i așteptam de la tine. A sunat clopoțelul, e gata mâncarea.

– De fapt ce ai vrut să gătești?

– Aproape chiar ce se vede. Cât despre felul trei, ar fi

trebuit să fie o surpriză... E o rețetă din cartea bunicii tale; se numește „Scrisoare de dragoste” și este o prăjitură cu albuș de ou și nucă prăjită și măcinată. Dar cum spuneam, rețetele vechi, rareori arată prezentabil.

– Poate că e bună, ce contează cum arată? Pot să încep cu ea?

– Nu.

– Săraca bunica! Ce vremuri au trăit cu războiul, criza care nu se mai termina, dictatura, revolta și restaurația. Nu mai știau cine cu cine se bate și pentru ce. Mâncare puțină, apă potabilă un lux, dezastre ecologice, clima destabilizată. Mă întreb ce anume le-a dat forța să meargă mai departe.

– Ai mei aveau o vorbă pe care o tot repetau ridicând un deget: „Să nu-i dea Dumnezeu omului cât poate duce”.

– Supa este foarte gustoasă.

– Mă bucur. În ciuda a ceea ce se spune, dictatura a fost necesară, Codrin. Altfel Pământul ar fi ajuns Țara Bandelor și Găștilor. E ciudat ce putere are încă asupra noastră creierul reptilian.

– Da. Reptilă din mine mă face să doresc atât de tare o bucată din prăjitura aia.

– Poftim, nu te dezlănțui!

– Oh, e grozavă! Gustă și tu. Dacă stau să mă gândesc, cum să n-o ia oamenii razna când natura însăși înnebunise? Lorena, iubito, mai vreau!

– Servește-te singur. Crezi că dacă provoci anarhie, dai jos guvernele, omori necunoscuți pe stradă și vandalizezi magazinele se vor potoli uraganele? Au să înceteze revărsările de ape, ploile sau cutremurele?

– Ei, nu asta am vrut să spun. În tot răul și-un bine: acum se gândesc de două ori când proiectează ceva dăunător vieții simple și naturale. Nu-mi dau seama cum de jucăria aia a voastră are voie să zbârnâie acolo sub pământ.

– N-avem încotro.

– Hop și noi! Ne trebuie un accelerator de particule, fiindcă ne chinuiește întrebarea abisală „a fi sau a nu fi”.

– E mult mai mult decât „o întrebare abisală”, domnule. Chiar nu pricepeți că trebuie să găsim o modalitate de a părăsi Terra? Nu vedeți că e totul compromis?

– Ce-are acceleratoru cu naveta spațială? Uite, na! Marte

este exploatat, coloniile miniere își fac treaba. Troienii lui Jupiter sunt bine merci călăriți de antreprenorii economici cu viziune. Am ascultat la știri că în doi ani minele de acolo ne vor trimite metale rare și uraniu.

– Îmh, iar între timp băieții de la NASA vor terraforma planetele sistemului solar, vom avea și spațiu suficient și vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți, nu-i așa scumpule? Din păcate, multă lume gândește ca tine, fie pentru că așa li se spune, fie pentru că nu se interesează...

– Luminează-mă, om de știință, zeiță a particulei primordiale!

– Ai mâncat suficientă prăjitură. Păi hai să-ți explic: cine crede că vom putea coloniza spațiul cu amărâtele astea de navete care se târăsc prin sistemul solar, e un copilaș naiv. Cine crede că vom cuceri galaxia cu mult visatele fregate galactice care vor zbura cu zece la sută din viteza luminii, habar nu are de distanțele spațiale. Soluția este în plierea spațiului. Iar asta, fizicienii ăștia cu întrebările lor abisale o vor face. Ai înțeles?

– Da, iubire, cum să nu, te rog rămâi puțin nemișcată să iau aparatul. Tu, prăjitura și cu mașina de gătit formați o imagine devastatoare.

Trebuie să-mi iubesc subiectul pentru ca să pot realiza o fotografie bună, fiindcă fotografia comunică ceva despre mine, nu doar despre realitatea din jur: vorbește despre pasiunile mele, despre felul în care eu văd lumea, adică o felie din acest Univers. Și eu sunt reflector, un dumnezeu mai mic, mai limitat; prin faptul că văd, fixez o mică porțiune din lumea instabilă și în continuă vălurire în care trăiesc.

Lorena m-a ajutat să mă înțeleg. De asta o iubesc.

În general, fotografiez ceea ce îmi stârnește surprinderea sau curiozitatea, spontan, fiindcă o fotografie bună se face cu sufletul. Încerc să transmit celor care nu sunt aici sau celor care nu știu să vadă, emoția ce mi-a trezit-o o imagine.

Imortalizez. Lorena spunea că „salvez” clipe, că le „decupez” din textura timpului. Cred că e același lucru.

Mă gândesc uneori la Joseph Niepce, fizicianul care a fixat o imagine pe o placă metalică. Se considera pictor; un pictor ce picta cu lumină. Pentru ca să se impresioneze, plăcuțele trebuia să fie lovite de lumină câteva ore într-o zi senină. Dar din

soarele acelei zile nu pare să fi rămas nimic. Imaginea lui Niepce e o poartă temporală spre un capăt de stradă de acum trei secole. Se pot observa în aerul cețos clădiri fantomatice, clădiri construite din vânt, așa cum le vezi într-un vis sau scufundate pe fundul oceanului după o calamitate... Zidurile par buretoase, cu pori ca de cretă, cu ferestre adânci și acoperișuri strâmbe, unduitoare. Dincolo de ele se deschide larg orizontul, ca un braț al neantului gata să te cuprindă.

Puterea imaginii este atât de mare, încât trăiesc impresia că sunt acolo, chiar acolo. Poate că Niepce a reușit ceea ce îmi propun și eu de fiecare dată: să fotografiez nu doar ce se vede, ci și ceea ce îmi imaginez eu despre un subiect. Vreau să transpun în imagine ceva din sinele meu profund. Vreau să mă imortalizez. Asta m-a făcut să mă gândesc la dorința noastră reptiliană de-a supraviețui cu orice preț, indiferent de sacrificiu. Pentru că instinctiv, asta suntem înclinați să facem; abia după câteva clipe intervine gândirea rațională și schimbă câte ceva... Când fac poze încerc să nemuresc o parte din mine. Știu că voi muri, dar măcar o bucățică să fie salvată.

Lorena spunea că Cineva ne privește. Poate că Cineva face poze, iar lumea, mediul nostru este doar un material sensibil pe care noi, lumina, ne înscriem urmele, îl impresionăm.

Până nu suntem văzuți, nu rămânem fixați.

Spre seară, briza avea culoarea ambrei. Lorena însăși părea o plăsmuire de soare și miere lichidă. Plajă îngustă șerpuia până departe, între peretele de beton și apă verde, cristalină, fără odihnă, a mării. Cartea din care ea citea era o pată de alb imaculat ce-i răsfrângea lumină pe obraz. Lumina curgea din carte, în sus, imponderabilă ca gândul.

– Ce citești?

– E un mare poet din tinerețea străbunicii. Nici nu-ți vine să crezi că pe vremea aceea oamenii erau capabili să simtă așa... Ascultă: „Fiecare secundă nouă este un jaf al amintirii... „ Asta e fizică pură!

– Iubito, poate că Einstein avea dreptate când spunea că „imaginația e mai importantă decât cunoașterea”.

– A mai spus cineva că nimic nu s-a materializat fără a fi mai întâi imaginat...

– Atunci care este momentul când lucrurile încep să

existe? Când le gândim, sau când le dăm consistență materială?

– Hai, Codrin, nu mă abate pe teritoriul filosofiei. Eu nu știu decât fizică, dar nu pot să nu constat că există un punct în care toate științele par să conveargă, un punct ce le atrage ca o gaură neagră. Mă întreb dacă viitorul într-adevăr erodează trecutul...

– Așa cum marea a erodat plaja asta în ultimii o sută cincizeci de ani. Știai că sub apă sunt hotelurile stațiunilor de atunci? Se spune că Fluviul avea la nord o deltă bogată unde se ramifica în trei brațe principale și zeci de canale.

– Păcat!

– Parcă erai o adeptă a Roșilor; ziceai că fără ei rămâneam o lume a dezordinii... Dar fără demersurile Verzilor azi nu se mai putea respira pe Pământ...

– Demersuri? Vrei să spui terorism. Terorism ecologic, da, dar tot cu violență.

– Fetițo, nu se mai putea altfel.

– Minunat! Acum dezvoltarea tehnologică s-a dat înapoi cu o mie de ani. Uită-te la orizont; ce vezi? E o corabie cu pânze, da? Mulțumesc, preferam un vapor. Aș fi stat acasă încă o săptămână, dar trebuie să plec poimâine, ca să am timp să ajung cu trenul la institut. Avionul este o excentricitate acceptată doar în cazuri extreme.

– Mie mi s-au părut destul de echilibrate deciziile lor. Orice-ai spune, acceleratorul tău iubit există.

– Fiindcă au mare nevoie de el. Verzii nu pricep că nu se poate dezvoltare fără sacrificiu. Nu se poate dezvoltare fără consum. Este trist, dar firesc să se ajungă în timp la o secătuire a planetei...

– Acum s-a rezolvat într-un fel. Și mineritul spațial e doar la începuturi. Pune cartea jos, mai bine lasă-mă pe mine să stau cu capul în poala ta. Uite așa! Poți să-mi mai spui o dată povestea exodului? Te-aș asculta o veșnicie.

– Profitorule! Păi, ziceai că mineritul spațial este la începuturi... În cincizeci de ani vom fi total dependenți de resursele provenite din spațiu. Vor exploata asteroizii din centura Kuiper; sunt munți întregi de fier, aur și platină. Cometele conțin apă. Avem și materie organică în asteroizii de tip C. Vor înhăța bolovanii spațiali cu lasouri gravitaționale. Pe-

urmă se vor muta cu mineri cu tot pe asteroizi. O să vedem mici colonii ca petele de mucegai presărate pe spinarea asteroizilor mai arătoși. Nu vor renunța la ideea cu terraformarea planetelor și vor începe cu Marte, desigur.

– Asta când o să fie?

– Vrei date exacte, ha, ha! Stai să mă concentrez... Prin 2213.

– Peste mai mult de-o sută de ani?!

– Mda. Așa cum am învățat din istorie, coloniile își vor cere independența. Cu alte cuvinte va fi iar un război, specia umană nu poate trăi prea mult fără asta... Când se vor liniști apele, își vor aminti că de fapt doreau să colonizeze spațiul. Atunci, după încă o sută de ani, au să trimită misiuni spațiale pe exoplanete. În cârcă un secol vor pune stăpânire pe alt sistem solar.

– Am pierdut șirul. În ce an am ajuns?

– Anno Domini 2400 la final.

– Oh!

– Întocmai. După ambiția satisfăcută a cuceririlor spațiale, cum este de așteptat, va fi un...

– Război.

– Ai ghicit! Coloniștii de pe exoplaneta X, își vor declara independența față de pământeni. Dar iată, avem un Imperiu Galactic incipient...

– Ce urmează?

– Mă gândesc serios la un nou Mesia. Cel vechi a întârziat prea mult cu a doua venire.

– Devine palpitant!

– Pe o mică planetă neînsemnată se va naște un copil ce va schimba cursul istoriei. Cuvintele sale vor trezi în inimile semenilor dorința de a-și provoca destinul, de a-și cunoaște frații galactici întru inteligență. Una după alta lumile vor cădea cucerite de forța charismatică a îndemnului său. Toți vor ridica brațele invocând frații mai mari să se arate din cotloanele Universului.

– Hm...

– Două sute de ani se vor înregistra noi și noi adepți. Nouă Biserică Universală va înflori. Apoi însă, inevitabil, vor apărea schisme religioase, mai ales că acest Prim Copil Mesianic, plecat el însuși în căutarea inteligenței de natură non-umană, nu se va

mai întoarce în veci. Dar credincioșii vor continua să prorocească apropiata sa revenire și îl vor aștepta câteva mii de ani...

– Ce plictiseală!

– Nicidecum! Oamenii vor renunța la terraformarea planetelor, va fi mai eficient să ocupe altele bune-gata, descoperite în lungile călătorii după frații galactici. Coloniile umane se vor înmulți atât de mult, încât Imperiul își va pierde coerența și se va dezintegra. Pe la anul 4123 regatele, republicile, micile imperii vor pluti în cosmos că sporii împrăștiați ai mugegaiului.

– Data trecută când mi-ai povestit, ziceai ceva și de roboți.

– Uite, acum! La sfârșitului anului 5000 vor înțelege cu toții că oamenii nu vor mai putea trăi uniți sub același sistem politic. Distanțele vor fi prea mari. În unele lumi vor izbucni conflicte religioase îndreptate împotriva inteligenței artificiale, o adevărată ofensă adusă Copilului Mesianic. Au să apară mici lumi cu idei radicale, unde tehnologia de orice fel va fi renegată și distrusă ca manifestare satanică. Orice asemănare cu ceea ce au făcut Verzii tăi, e pur întâmplătoare...

– Fără aluzii! Zii mai departe.

– Fizicienii, Mari Maeștri ai Întrebărilor Abisale, vor descoperi gaura de vierme. Abia de acum încolo vor putea să străbată distanțe cu adevărat galactice. Au să existe voci care vor spune că Portalul este darul făcut de la mare depărtare chiar de Copilul Mesianic. Apar noi teorii cu privire la formarea universului, a spațiilor paralele, a spațiilor cu mai mult de patru dimensiuni... Știința face progrese inimaginabile. Oamenii seamănă tot mai puțin cu ei înșiși. Pe iubitul nostru Pământ începe o nouă epocă glaciară. Ultimii rezidenți fug în locuri mai bune. Și se împrăștie tot mai departe și mai departe, iar timpul se lățește odată cu fuga lor.

După cincisprezece, douăzeci de mii de ani, glaciațiunea ia sfârșit. O navă cercetaș independentă regăsește Planeta Mamă. Călătorii sunt cuprinși de mirare când, dintre ruinele orașelor, scot la iveală vestigii umane. Internetul universal de mare viteză îi lămurește. Dăm Prior, comandantul micii nave, descoperă o bazilică imensă în care se practică un cult străvechi, total necunoscut. Deasupra altarului somptuos se înalță o cruce imensă de marmură cu un om țintuit pe ea. Nu

știe nimeni cine este.

Dam Prior se încoronează rege al Terrei.

Explozia unei supernove sau ciocnirea cu o altă galaxie sau o gaură neagră ce se deplasează vor pune mari probleme de supraviețuire unei părți a civilizației umane. Vor fi momente când totul va părea pierdut. Apoi se vor ridica iar din propria lor cenușă, ca pasărea Phoenix. După sute de mii de ani vor atinge centrul galaxiei. Vor stăpâni Calea Lactee și se vor pregăti să zboare mai departe. Nu vor mai ști de poetul din care ți-am citit azi, nu vor mai vorbi niciuna din limbile de care noi să fi auzit, poate nici nu vor mai iubi sau urâ cum o facem noi. Poate vor supraviețui contactului cu alte inteligențe, cu Frații întru Inteligență pe care i-au căutat și invocat atât de mult cândva. Sau poate Aceia, obișnuiți să se afle în vârful lanțului trofic, îi vor devora pur și simplu pe bieții oameni naivi.

Indiferent ce va fi, cine va triumfa, după alte miliarde de ani își vor da seama că universul e tot mai rece și mai mare, prea mare. Luminile stelelor se vor stinge una câte una. Și vor agoniza cu toții mult timp. Sau, dacă de fapt ne aflăm într-un multivers format din o mulțime de universuri, ar putea migra... Eu însă cred că tot ce are un început, trebuie să aibă și un sfârșit. Oamenii vor dispărea ca specie. Tot ce-au visat, tot ce-au sperat, tot ce-au construit se va nărui. Doar ceea ce e dincolo de atingerea timpului poate fi veșnic.

– Data trecută n-ai avut un final atât de pesimist.

– Probabil am fost într-o dispoziție mai romantică... Dar acesta este adevărul.

– E dezarmant! Deci toată această „struggle for life” a fost inutilă...

– Poate că nu... Poate că totuși există o bancă de date...

– O ce?

– O memorie a materiei. Mă gândeam acum ceva timp la un fizician care încă din secolul trecut a demonstrat că dispar bucăți din Univers, înghițite de găurile negre.

– Găurile negre m-au fascinat și pe mine...

– Le zice „negre”, dar cred că înăuntru sunt de fapt foarte luminoase... Conțin comprimată toată lumina pe care au absorbit-o și care, odată ce-a atins orizontul evenimentelor, nu mai are scăpare...

– Ce orizont?

– Așa se numește granița de la marginea singularității, cea dincolo de care nu există întoarcere.

– Singularitate?

– Cum să spun... e chiar centrul găurii negre. Imaginează-ți un punct cu volum ce tinde spre zero și masă ce tinde spre infinit. Absoarbe nu doar materia din preajmă, ci și rețeaua spațiu-timp.

– Pare să fie Iadul!

– Sau baza de date a lui Dumnezeu. Hawking! Așa îl chema pe fizician. El a demonstrat că ceva totuși scapă din gaura neagră, un fel de radiație care conține informații referitoare la tot ce conține ea, tot ce-a înghițit... Deci informația rămâne într-un fel de memorie a materiei. Mda... existau speculații... că Universul ar fi un calculator cuantic...

– Gata! M-ai omorât! Admiră apusul.

* * *

Cum ar fi să știm când este pentru ultima oară că facem un lucru? Cum ar fi fost să fi știut că acea după amiază avea să fie ultima petrecută cu Lorena?

A doua zi în zori a mormăit în așternut că are poftă de fructe. Lumina jucăușă a dimineții filigrana perdelele. M-am ridicat încet să n-o trezesc de tot. Piața era aproape. Grădinarii mediteraneeni probabil că tocmai își deschideau tarabele.

N-am stat prea mult. Am mai târguit pește proaspăt, ulei de măsline, brânză de capră, un vin alb. Mă gândeam să-i gătesc ceva cu mâna mea, fără mașină, așa cum făcea mama pe vremuri.

Când m-am întors, soarele învăpăiase deja toate ferestrele vilei albe. Am rămas pe alee orbit: ceva subtil se modificase de când plecasem. Atunci am auzit înăuntru țipătul și am trăit un presentiment îngrozitor. Am alergat pe scări.

În ușa biroului Lorena tremura și plângea. Mi-a arătat ieșirea din spate:

– Mi-a luat aparatul personal! Am pierdut toată munca...

Am țâșnit în urma hoțului. I-am văzut tricoul negru alergând printre pomii din livadă. Fără să stau pe gânduri, am tras. Da, am o armă. Pentru că sunt un Verde, dar asta nu are

nici o relevanță raportat la mine și Lorena.

N-am mai făcut niciodată așa ceva; să omor un om, vreau să spun. Sunt pașnic, chiar dacă sunt Verde. Dar în memoria aparatului era tot ce gândise femeia pe care o iubesc, erau toate visele ei despre particula primordială, despre plierea spațiului și memoria Universului. Era sufletul ei acolo. Cum să fi lăsat să i-l fure?

Am recuperat aparatul, am calmat-o pe Lorena. Apoi am preparat un ceai chinezesc original, am servit-o și am așteptat să-și revină.

– Astăzi pleci la Institut. Am rostit cuvintele necesare, dar care mă dureau așa de rău.

– Da, e cel mai bine așa. A fost de acord.

– Aseară, pe canalul de știri... au vorbit despre testul de la accelerator. Au prezentat echipa lui Gordon; erai și tu, cred că așa te-a găsit. Era un Verde fanatic.

Lorena m-a cuprins cu brațele și-am simțit-o încă tremurând, pe pieptul meu. Am strâns-o tare, tare de tot, deși nu știam că e pentru ultima oară.

În aceeași seară, după ce ne-am despărțit pe peronul gării centrale, m-am întors acasă și am îmbrăcat hainele pe care le port când mă ocup de grădină. Am luat vâslele și le-am dus la barcă. Apoi m-am întors după cadavru. L-am înfășurat într-o velă învechită și decolorată ce zăcea de ceva vreme în magazie. L-am urcat și pe el în barcă și am vâslit spre larg.

Acel Verde ar fi putut fi viața mea liniștită alături de Lorena, dar eu am ales să-l ucid. Am fixat faptele în această matrice.

După două săptămâni, foarte de dimineață, între orele trei și patru, Pământul s-a mișcat. Locuitorii din Vest relatează că au fost văzute aurore boreale jucând pe cer. Apoi s-a simțit o vibrație profundă. Unii povestesc că rude moarte de mult au fost zărite prin preajmă, ca într-o transmisie de televiziune de proastă calitate.

Eu n-am remarcat nimic din toate acestea; știu doar că am sărit la fereastră și-am strigat-o pe Lorena dintr-o pornire irațională... Cum am putut s-o las să plece?! Dacă pierdea aparatul, ar fi rămas cu mine.

A doua zi, canalul de știri era ocupat în întregime cu vești halucinante despre experimentul de la accelerator. Se spunea

despre radiații periculoase, despre micro găuri negre ce deja devorează zone ale Europei, despre schimbarea polilor magnetici... S-au dovedit a fi doar zvonuri, dar aria în care fusese acceleratorul a dispărut.

Am știut atunci că Lorena nu se va mai întoarce. Am înțeles că într-un fel inexplicabil teroarea din imaginea lui Niepce a ajuns la mine, cu lumina ei cenușie, unduitoare și rece.

Și mă tot gândesc la ce mi-a spus unul din cei mai mari fizicieni ai timpului nostru, Lorena Kalamara, că poate există o bancă de date universală, că nimic nu se pierde de fapt... Că există un Loc unde Totul este salvat, fiindcă Universul este un calculator cuantic sau pentru că există Dumnezeu care ne vede și ne fixează...

– Doamnă, vă rog să mă ascultați cu atenție, este în interesul dumneavoastră. Dacă închideți telefonul, nu veți mai fi contactați niciodată. Dacă puneți întrebări, discuția noastră a luat sfârșit.

– ...

– Vă fac o ofertă pe care o puteți accepta sau refuză. Fiul dumneavoastră a murit acum un an. Doriți să-l primiți înapoi cu tot ceea ce implică asta? Noi vi-l putem restitui. Nu este vorba de clonare sau de sosii. Îl vom aduce chiar pe el, pe Victor... Victoraș... doamnă. Trebuie să-mi dați un răspuns acum pe loc.

– ... Oh! Da! Sigur că vreau! Da.

Legătura telefonică se întrerupse. Femeia căzu pe scaunul de alături tremurând. Victoraș! O, doamne! Victoraș. Numele suna mai dulce decât orice pe lume. Nu mai îndrăznise nici să-l rostească de-atunci, fiindcă începea să plângă nestăpânit. Cum ar fi să-l audă tropăind pe hol, venind în fugă la bucătărie ca să-i arate ce-a desenat? Să-i zică „Mami” cu glasul acela suav... Bineînțeles că-l dorea înapoi. Nu pentru asta se rugase chiar și-n somn?

– Dragă, cine-a fost? Ce s-a întâmplat?

– Nu știu. A spus... a spus că pot... nu-mi vine să cred!

Anton împături ziarul. Elvira iarăși plângea! Privi umerii mici ai femeii zguduindu-se. Și el se simțea sfârșit, dar se cuvenea să fie tare ca s-o susțină pe ea. Obosise.

– Am crezut că am reușit să trecem de ce-a fost mai greu.

– Să trecem? Vom trece vreodată? Hohoti Elvira.

– Nu, sigur că nu. Dar știi că am stabilit că viața merge mai departe indiferent de durerea noastră... Putem avea alt copil, Elvira...

– Crezi că-l pot înlocui pe Victoraș? E o piesă de schimb?

– Pentru Dumnezeu! N-am vrut să spun asta! De ce ești rea? Cine era la telefon?

– Chiar nu știu. Dar au spus... că-l pot aduce pe Victor înapoi...

– Ce porcărie! Nesimțiții dracului! Să-și bată joc de suferința oamenilor!

Elvira tăcea într-un fel anume. Știa el tăcerea asta! Se gândea la ceva. Parcă vedea cum în capul ei germinează o idee.

– Tu i-ai crezut! Izbucni exasperat.

– Dacă nu speri nesperatul, nu-l vei întâlni.

– Mai lasă-mă cu citatele din cărți! Asta e realitatea. Crudă. Nu vise și prostii.

– Deci tu n-ai vrea... Nu l-ai vrea înapoi pe băiețelul meu... Adu-ți aminte cum te prindea cu mânuțele de după gât și zicea: „Tati, tati al meu!” Ții minte c-a făcut febră când ai plecat patru zile la perfecționare? Și când te-ai întors ți-a prins picioarele în brațe, la ușă... Mai știi?

Anton simți iar gheara aceea în gât. Sufocându-l.

– Taci! Gemu cu gura uscată. Taci!

– Vezi? Și-n glasul ei răzbătu o ușoară undă de triumf. Nici tu nu poți îndura.

Anton își dădu drumul pe canapea. Se simțea vinovat. Era vinovat că nu-și putuse ajuta fiul. Boala subțiase trupușorul drăgălaș până devenise transparent; până durerea se vedea pulsând prin oasele de sticlă, până nu mai putuseră îndura suferința lui. De ce? Îi venea să urle la Dumnezeu, să-l scuture, să-i arate: vezi ce-ai făcut?! La ce ți-a folosit suferința unui copil fără vină? Ți-a adus satisfacție, te-a mulțumit?

Ființa aceea fioroasă, ca orice înger, va consimți să le dea înapoi ceea ce înghițise?

Anton își închise ochii fierbinți de lacrimi. Cum să fie cu putință? Așa ceva nu se văzuse niciodată. Iisus înviase? Din toată inima spera că da. Ar fi creat un precedent. Era conștient că felul cum înțelegea el religia era mult prea personalizat. Duhovnicul la care merseseră după... după ce Victor s-a stins... i-a spus că nu pot face târguri cu Dumnezeu; să se încline și să creadă, să spere.

Să spere ce? Se întrebase în mașină la întoarcere cu Elvira mută și distantă pe locul din dreapta lui. Și iată! Dacă ASTA era ceea ce trebuise să spere? Se întâmplă minuni! Se întâmplă minuni?

Suspină răgușit cu fața în palme. Dumnezeule! Se trezi rugându-se Aceluia care îi luase fiul.

– Elvira... Și ce ți-au spus? Ai acceptat, da? Ce răspuns ți-au dat?

– S-a întrerupt.
– Bineînțeles.
Elvira se ridică palidă că nevasta lui Lot când se transformase în stâlp de sare:
– Mă duc să-ți calc o cămașă pe mâine.
Anton știa că se duce în celălalt capăt al casei doar ca să bocească netulburată. Avea să mai fie vreodată femeia veselă și plină de viață de care se îndrăgostise?
Se îndreptă și el spre micul bar din mijlocul servantei. Nu mai era nimic de băut decât gin. Își turnă un pahar. Ea avea să devină neglijentă, cenușie, tristă, șleampătă. El va începe așa, ușor, să bea câte-un păhărel. Să întârzie acasă; să se uite după alte femei. Chiar să aibă aventuri ocazionale. Ea va fi arțăgoasă și bănuitoare. Se vor certa tot mai des, neputându-se ierta unul pe altul și fiecare pe sine însuși. După aia, nici nu va mai conta dacă vor rămâne împreună sau se vor despărți... Viața lor fusese terciuită, călcată în picioare de toanele sorții. Amin!
Dădu paharul pe gât. Atunci se auzi soneria de la intrare.
– Toni, răspunzi tu?
Descuie, trase lanțul și deschise ușa larg. Pe scările verandei, printre plantele Elvirei aștepta o domniță blondă, în ținută business, dar cu mii de draci jucându-i pe sub piele... Anton se încruntă ca să fie sigur că nu i se poate citi în ochi impresia de adineauri:
– Da?
– În legătură cu înțelegerea telefonică de mai înainte... Este necesar să semnați. Pot intra?
– Desigur, dar...
– Vă rog să nu puneți întrebări, vă avertizez. Riscați să pierdeți oferta. Doamna? E nevoie și de semnătura sa...
– Elvira! Vii puțin? Uite, dumneaei... ați vorbit la telefon despre... zice că trebuie să semnezi.
Îl șocă felul în care arăta nevastă-sa: părea bătută, timorată și groaznic de contrastantă pe lângă cuconița atât de sigură pe ea, cu unghiile lăcuite și tocurile ei de zece centimetri, cu taiorul cambrat pe sub care precis nu avea decât un sutien de dantelă!
– Gata! S-a făcut! exclamă dama zâmbind profesional. Mă duc să-l aduc.
– Pe cine? îngăimă Anton scuturat fără voie de un fior.

– Pe Victoraș. Așteaptă în mașină. Felicitările mele! Vă doresc multă fericire!

Elvira căzu pe fotoliu. Un colț al gurii îi zvâcnea și avea pete albe în jurul ochilor holbați neverosimil. Anton făcu câțiva pași în urma blondei:

– Așteptați aici, vă rog!

Apucă să vadă pe fereastra sufrageriei un automobil negru ca o limuzină, cu geamuri fumurii. Întoarse capul de la imaginea asta când i s-a spus să rămână în casă, dar ceva îi arse parcă retina. Ar fi vrut să-i spună Elvirei... nu știa ce... că poate visează amândoi... sau că guvernul a făcut probabil niște descoperiri... Dar auzi pe terasă tocurile și un pas micuț, tropăit, inconfundabil.

Îi tremura carnea pe brațe și-i clănțăneau dinții în gură. Se întoarse spre ușă exact când se deschise. Fiul lui, Victor, era adus de îngerul blond în deux-pieces.

– Tati!

Elvira răcni și se repezi spre copil. Îl strângea în brațe, îl pipăia, îi săruta fiecare bucățică de piele.

* * *

– E foarte ciudat că nu ne-au spus nimic... cum să ne comportăm, ce să spunem...

Trecuseră trei zile de când Victoraș era din nou acasă. Nu-l lăsau singur nici o clipă și erau dispuși să-i facă toate poftele. Mai întâi Elvira îl cercetase cu de-amănuntul:

– Uite, are semnul din naștere pe genunchi. Și alunița de sub păr, din creștetul capului. Dacă nu e o clonă, e sigur copilul nostru.

Noaptea târziu, Anton răscolea pe net. Bazaconii erau, de toate felurile, însă nu se pomenea de învierea din morți. Nu scria nicăieri de vreun program de recuperare a celor dragi din lumea cealaltă... Trebuie că era la mare secret. Clasificat.

– Ce bine că n-avem rude! concluzionă Elvira peste umărul său.

– Tot trebuie să găsim o soluție. Ce vor spune cunoscuții, vecinii, toți care știu... Uite, noi lipsim de trei zile de la serviciu. Și actele! Avem un certificat de deces...

– Doamne, Toni, nu știu cum am supraviețuit să scot certificat de moarte copilului meu... Poate că simțeam c-o să se întâmple minunea asta. Am păstrat certificatul de naștere. Ăla pe care-l credeam pierdut, de-am cerut duplicat.

– Mă mir că după ce ne-au prins în program, nu ne urmăresc, nu ne dau instrucțiuni, ceva... Poate așteaptă să-i contactăm noi.

– Cum?

– Numărul de la care te-a sunat tipa, a rămas înregistrat în memoria telefonului.

– La telefon am vorbit cu domnul care l-a adus, cred... făcu Elvira.

– Care domn?

– Care a venit cu Victor. Cel care ne-a pus să semnăm.

– Tu ai fost în stare de șoc. Păi n-a fost o femeie? O tipesă blondă?

– Tu vezi fuste peste tot! Era un bărbat solid, rasat, în costum de firmă. Am sesizat c-ai zis „dumneaei”; am crezut că te-ai fâstâcit. Apropo, ce-am semnat noi atunci?

– N-am stat să citesc. Probabil ne-am dat acordul. Da’ acum am impresia c-am făcut o prostie...

– Că ne-am luat fiul înapoi? Nu! Aș face la fel, stabili Elvira categoric.

Anton închise monitorul. Se duse la fereastră și privi în noapte.

– Știi, am vrut să-ți spun... Când l-au adus pe Victoraș, mi s-a părut că văd ceva ciudat.

– Ce?

– Au venit c-o limuzină neagră. Când s-a deschis portiera, din interior au țâșnit flăcări parcă; în tot cazu’ o lumină puternică roșie... M-au durut ochii.

– Nu înțeleg ce-ai văzut și nici nu-mi pasă. Mi-au adus copilul.

– Elvira, cine poate să învie morții? O fi o sectă, un grup de savanți, extratereștri? Nu te îngrijorează aspectu ăsta?

– Bine, da’ ce mai contează? Eu mă gândeam azi-noapte când nu puteam adormi că poate Victor nici n-a murit. Pe-urmă am visat că ne-am dus la cimitir toți trei și mormântul nu mai era... Chiar, du-te mâine dimineață până la cimitir și vezi dacă e umblat... Că doar trebuiau să-l ia de acolo... Doamne, ce

groaznic!
Anton înghiți nodul din gât. Dialogul era neverosimil. Ultimele zile erau neverosimile.
– Copilul are consistență, e real... șopti.
– Toni, dacă moartea nu e așa cum ni s-a spus? Dacă e totuși reversibilă? Toate cărțile sacre vorbesc de viață după moarte. Hai să fim realiști, e posibil!
– Chiar așa, Elvira, hai să fim realiști! Tu te auzi ce spui?
– Ce spun, domnule Anton Horvat? Copilul nostru a fost bolnav și a murit, iar acum doarme în camera cealaltă. Asta spun. Dacă a fost milă divină, norocul său niște savanți cu un experiment, mi-e tot una. Le mulțumesc!
– Dar dacă a fost Altceva? Altcineva?
– Anton, am impresia foarte neplăcută că regreți... Sau ți-e ciudă că mă vezi fericită. Te-ai obișnuit fără Victoraș. Zi! Așa-i?
– Evi, spui cuvinte urâte. Dacă mă poți acuza că nu mi-am iubit băiatu... Interpretezi greșit. Vreau să previn orice rău ni s-ar mai putea întâmpla. Suntem tulburați amândoi, e normal. Așa ceva... nu s-a mai văzut.
– Suferi de boala despicării firului în patru, Anton. Avem lucruri mai importante de stabilit. Nu crezi c-ar trebui să ne mutăm? Să facem ceva, că doar n-o să putem sta închiși în casă pe vecie! Mă duc să caut numărul de telefon.
Bărbatul deschise ușa camerei mici. Victoraș dormea ghemuit, în poziția lui caracteristică, așa cum nu-l mai văzuse dormind de-o eternitate, de dinainte de-a se îmbolnăvi. Era atâta inocență pe fața băiețelului, încât se căii pentru ce gândise. Nici nu îi spusese Elvirei ce îi trecuse prin cap, fiindcă era cumplit: că li se returnase un mic demon...
– Toni! Vii puțin?
– Da? Ai găsit?
– Numărul nu există. Ce chestie, chiar și când sună cineva cu număr la secret, se afișează niște steluțe... Acum nimic, uită-te și tu!

* * *

Trecuse un an de când se mutaseră la Sibiu. Anton se văzu silit să recunoască în sinea sa că lucrurile luaseră o

întorsătură absolut fericită; parcă se aranjau de la sine. Doar în unele seri când afară era înnorat și burnița monoton ca și cum cerul s-ar fi destrămat fâșii-fâșii, își mai amintea vag de vechile lui temeri. Și oftă.

Cumpăraseră o căsuță nu prea mare spre Dumbravă, cu o livadă de o mie de metri în față, exact cât să alerge Victor și cățelul cu blană aurie pe care i-l dăruiseră când împlinise cinci ani. Elvira găsise post la o școală în cartierul învecinat; cu autobuzul făcea șapte minute. Astă-vară se titularizase. El lucra IT-ist la un patron cumsecade. Victoraș frecventa grupa pregătitoare la grădinița din colțul străzii. La prânz, când ieșea de la cursuri, Elvira îl lua acasă. La ora patru și un sfert îl aștepta zâmbitoare la poartă, iar el intră întâmpinat de chiotele fiului și lătrăturile fericite ale cățelandrului.

Uneori se oprea și lăsa acel gând să ciocănească în țeasta lui: „Copilul meu a fost mort. A fost mort timp de un an. Trei sute șaizeci și cinci de zile am trăit fără el, timp în care Victor a locuit sub pământ.” Încercase o dată să-l întrebe ce-și amintea când fusese departe de mami și de tați, dar băiatul nu știuse ce să-i răspundă. Când l-a mai întrebat o dată a izbucnit în plâns și Elvira s-a supărat. De ce necăjea copilul? Ce-i venise să-l întrebe așa ceva? Dacă ar fi fost după ea, nu s-ar mai fi gândit niciodată la asta!

Seninul acelor zile era atât de perfect, încât Anton își făcu reproșuri în sinea lui. Ce-i venise, nu era totul ca-n cele mai frumoase vise? De ce ispitea soarta?

Și totul a fost frumos până pe întâi mai. Era într-o vineri și plănuiau să iasă la plimbare, nu prea departe, întrucât nu cumpăraseră încă mașina.

Anton se trezi în acea dimineață din cauza unei cumplite dureri de cap și a unui coșmar: visase ziua când Victoraș fusese adus înapoi. Șocul acelor clipe când i se părea că locuiește printre imaginile înghețate din creierul unui nebun, când aerul devenise greoi ca apa și apăsa pe umerii lui, șocul acela avea un gust de neuitat. I se grefase pe suprafața tuturor neuronilor, îl simțea cu toți porii pielii. Deschisese ochii chiar în clipa când era pe punctul de a se îneca în trecutul vâscos al acelei zile. Era transpirat, sugrumat și îngrozit. Sări în picioare: în fața ochilor minții îi stăruia albul foii de hârtie pe care o semnase. Un alb întinat de un scris prea mărunt pentru a fi lizibil... Un geamăt îi

atrase atenția. Elvira plângea în somn. O trezi:

– Toni, am visat că semnam hârtiile aduse atunci... când cu Victor... ce naiba scria pe hârtiile alea? Atâta m-am chinuit să văd ce e pe ele, c-au început să-mi curgă lacrimi de sânge din ochi... Doamne, a fost groaznic!

– Și ce scria, ai văzut până la urmă?

– Nu.

După masă, pe când se aflau la plimbare pe sub copacii umbroși, uriași ai Dumbrăvii, Anton avea să-și amintească teroarea visului cu câteva clipe înainte ca Victoraș să se prăbușească.

* * *

– Tati, mă doare capul rău de tot! Dă-mi o pastilă să-mi treacă!

Anton își măcina măselele în gură. Așa începuse și data trecută.

Elvira încercă să-și mențină calmul: Răcise! Încă nu era atât de cald afară și copilul alergase cu capul descoperit.

Dar durerea nu voise să se stingă. Urca tot mai sus, mai sus, până Victoraș începu să plângă, să se zvârcolească. Atunci se stinse ceva în ochii Elvirei. Soții se priviră; acum știau. Anton o lăsă la urgențe. Nu intenționa să audă iarăși verdictul acela. De data asta va face ceva.

Porni pe străzi aiurit și cu gust de cenușă pe limbă. Constată că pomii înfloriți își scuturau podoaba dintr-odată. Se înnorase; avea să plouă. Dădu peste o biserică. Avea poarta închisă. Anton bătu cu pumnul. Strigă Celui dinăuntru:

– Când ai program cu publicul?

O fi dormind, își spuse cu sarcasm. Sau o fi murit, cum citise într-un curs de filozofie la facultate, acum câteva secole.

Se opri pe o bancă, deși începuse să picure. O pasăre, probabil o mierlă, fluiera tare undeva într-un tufiș. Oh, de-ar fi tăcut! Dacă s-ar concentra, poate ar reuși să dibuie în capul fiului viermele acela roșu care-l chinuia. L-ar fi vizualizat bine de tot, ar fi tras de el să-l scoată, să-l ciugulească așa cum ciugulea mierla râmele. Fiindcă dacă nu, viermele se va transforma în tumoare. Doctorii aveau să le spună peste o lună că e

inoperabilă. Și-n acest timp micul Victor va plânge de durere și se va ruga de ei să-i dea ceva, să-l scape. După aceea vor aștepta încă trei luni până copilul se va dezintegra, se va subția de chin, implorându-i să-l ajute. Iar ei nu vor face nimic. Se va termina abia în pragul toamnei, când Victoraș va fi de nerecunoscut: un trup vitrificat la miile de grade ale suferinței. Ei, morți vii.

De ce? Cui îi folosea, cine se simțea satisfăcut de moartea urâtă a unui copilaș? Auzi pași apropiindu-se, dar rămase cu fruntea în palme. Apoi desluși ceva cunoscut: tocurile lovind sonor asfaltul. Duduița aceea trecea pe lângă el. Parfumată, elegantă și fâșneață. Țâșni spre ea abia după ce se îndepărtase pe aleea spre biserică.

– Tu! Stai! strigă gâfâind.

Domnița se întoarse numai zâmbet:

– A, domnul cu băiețelul. Dar ce faceți?

Anton se opri năucit. Era ceva cu femeia asta. Ceva neclar, ambiguu în ținuta ei, în felul cum zâmbea mieros, dar transmitea, cu toate acestea, pericol, ca un pește electric, viu colorat.

– Victor se simte rău! rosti dintr-o suflare.

– Oh! făcu duduița. Ați ajuns la scadență?

Și adăugă imediat cu solicitudine:

– Dacă insistați pot să intervin pentru o prelungire.

– Scadență?!

Nu-l observase pe preotul ce se apropiase de poarta bisericii. Nici măcar nu era conștient că se ținea de gardul de fier cu un aer pierdut.

– Fiule, vrei să te spovedești?

Se întoarse spre cel care-l interpelă. Omul în negru făcuse un gest cu mâna. Duduia nu mai era. Dispăruse după colț?

– Ați văzut femeia aceea? se agăță de unicul martor posibil.

– Era un diavol, nu femeie.

– Ai speriat-o! Trebuia să-mi spună de Victor...

– Ești liber să alegi. Vrei să-l faci să treacă încă o dată prin durere? Și încă o dată? Alege!

– Dar nu vreau să aleg! Nu pot să aleg. Nu-mi trebuie această libertate! Îmi vreau copilul! Vreau să fiu fericit cu

familia mea.

– Acceptă că nu poți înțelege tot, așa cum de aici nu poți vedea până departe. Dar dacă te urci sus pe deal, sau în clopotniță, la alt nivel, vei putea zări imaginea întregului.

– Tu cine ești?

Anton își trecu palma aspră peste pleoape. Plânsese, plângea în fața unui necunoscut. Clipi: străinul dispăruse.

Porni spre spital pe străzile pustii și umede...